ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Velinsky_Jaroslav-Ostrov_kapitana_Doughertyho.PDB

PDB Name: Velinsky_Jaroslav-Ostrov_kapita
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 13.8.2003
Modification Date: 13.8.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Jaroslav VELINSKÝ
OSTROV KAPITÁNA DOUGHERTYHO

> VOLÁ VÁS ANTARKTIS, KONTINENT NEOMEZENÝCH MOŽNOSTÍ!
> SUPERMĚSTO VANDA, SOUTH VICTORIA LAND, ČEKÁ NA TECHNIKY A DĚLNÍKY VŠECH STAVEBNÍCH PROFESI!

Od té doby, co přišli Gretz, Schneider a Pak Sun Li s geotermální metodou urychleného tání ledovců, vznikla v okolí Vanda Townu v Jižní Viktorii spousta stavebních parcel. Dry Valley na západ od zálivu už dostalo slušivou střechu z transparentního antikryolu a staví se tam satelitní město.
Na straně zcela opačné leží Beaufortův ostrov, kde vláda zkouší na vědecké bázi nejnovější polepšovací fígle na mládencích, co přijeli do Vandy pálit kořalku, případně s tabákovými semínky, zašitými v podšívce kravaty. Měl jsem příležitost podívat se tam, a byl jsem rád, když jsem zase vypadl. Za těch pár hodin, co jsem sbíral materiál pro svou reportáž, jsem se nezamiloval ani do personálu, natožpak do chovanců – jak se jim u Beaufortů říká, snad aby nepodali žalobu pro urážku na cti. Přesto znám chlápka, který je z polepšených kriminálníků celý pryč; nejspíš se mu zdají polepšení, sotva je městská policie strčí za katr, protože v jejich zájmu nelení cpát oběživo do kapes všelijakých zaprášených a kečupem pokapaných advokátů z Dark Street, co by za pár centíků zapřeli vlastní mámu. Ten lidumil si říká Mike Lou Rustle a prý má plný barák komorníků, kterým schází k dokonalosti jen černá punčocha na hlavě.
Mike Lou Rustle je liberál a kandiduje na guvernéra; jeho rozměrné portréty se na vás culí na každém rohu a z osmi společností, které mají pod palcem telestěny, jich dělá pro Rustla šest. Pokud snad nevíte, jaká šmelina mu dodává valuty na lidumilství a volební kampaň, vzpomeňte si na tu krásku s telefonním sluchátkem ve tvaru růžovoučkého ušního boltce, která na vás hází zuby ze všech plastických reklamních příloh významnějších magazínů. RUSTLE'S SAFETY TELEPHONE Co. instaluje ty nejnesmyslnější zaručené neodposlouchávatelné telefony do bejváků všelijakých paďourů; je to nejspíš ohromný džob a skoro mě mrzí, že jsem na to nepřišel sám. Teď bych spokojeně točil palci na břiše a nelámal si hlavu, jak přijatelně vylíčit polepšování grázlů vědeckými metodami.
Svou novinářskou dráhu jsem začínal v DAILY CHRONICLE, plátku, který patří Horace Dupontovi, stejně jako SUPERVISION COMPANY a tolik senátorů republikánské strany, kolik právě potřebuje. Když jsem svého času dostal nabídku od SOUTH VICTORIA LAND NEWS, rád jsem od Duponta vypadl; od té doby, co si jeho dcera vzala šéfa demokratů, guvernéra Johna Lewise Morgensterna, si připadá odstrčený z politické arény a jeho chování k zaměstnancům je o mnoho mizernější než dřív.
Protože pátý obvod, kde bydlím, je od centra pěkné bokem, mám v Atkinson Street najatou malou kancelář; je to jen dva bloky od budovy agentury, pro kterou dělám na smlouvu jako nezávislý novinář, a chodím sem psát, případné si tu dávám dvacet, když se mi nechce domů.
Zrovna jsem tam seděl s nohama na stole a přemýšlel, kde by se dala sehnat obyčejná dřevěná tužka, kterou můžete okusovat, když mi Wang ohlásil Jacka Parsonse.
Viděl jsem ho poprvé a hned jsme ho měl dost. Páchnul jako čerstvé vykopaná rakev, belhal se o holi, na levé noze měl místo boty jakousi hadrovou bačkoru, taky se už nejmíň dva dny neholil a vycházková uniforma obchodního loďstva na něm plandala, jako by v ní kromě průvanu nikdo nebyl. Ptal se po tom Bigsovi, co píše do novin; přiznal jsem se k tomu, sundal nohy ze stolu a nabídl mu křeslo, co tu mám pro hosty, takže je skoro jako nové. Je to parádní kousek od Verniera, který se automaticky přizpůsobuje tvarům těla.
"Nemám rád, když mé židle osahává jako coura z Batávie," řekl. "Taky nesnáším Číňany. Plivátko tu nemáte?"
Hlavu měl holou jako kulečníkovou kouli, mžoural staromódními brýlemi a zřejmě taky neměl jediný zub. Přemýšlel jsem, co může potřebovat od Bigse, který píše do novin, vlastní nemravný nábytek, obklopuje se obskurními Číňany a nemá plivátko. "Jestli se neobejdete bez plivání," řekl jsem, "támhleto na zdi je výlevka."
Otočil hlavu na půl palce a plivl přesně tam, kam jsem ukázal. "Ptal jsem se v tom baráku South Victoria Land News," řekl. "Ta slečinka dole mě poslala za vámi. Tak jsem tady."
"Fajn," řekl jsem. "Vy mě odněkud znáte?"
"Jak bych moh?" na to Parsons. "Předevčírem jsem přijel na Crazy Fellow z Melbourne. To se ví, že vás neznám."
"Tak proč jste šel –"
"Zrovínka do toho baráku? Kvůli tý Viktorii, mládenče. Jsem Angličan, víte? Jo, královna Viktorie… Vlez jsem tam jako

domů. A povídám tý slečince, že hledám někoho, kdo by měl zájem o povídání starýho mariňáka. A ona zase že prej nějakej Christy Bigs, v šestým štoku na Atkinson Street."
"Mám své práce dost, Parsonsi."
Zašklebil se. "To jsem viděl, hned jak jsem vlez do dveří. Kolik vám sype to dřepění s hnátama na stole?"
"Jde to," řekl jsem. "Možná, že bych uživil i kanára."
Hrábl do kapsy a vytáhl smotek západoantarktických stodolarovek. Odpočítal jich dvacet a hodil je na stůl. Zbytek zase pečlivě schoval. "Můžete si koupit pytel kanárů," řekl. "Tohle bude vaše, když pro mě opatříte jistou věcičku… Až ji dostanu, přidám další dva tácy. A k tomu materiál pro noviny, kterej vám vydělá ještě jednou tolik. Co vy na to?"
"O jakou věcičku jde?"
"O tohle," řekl Parsons a položil vedle hromádky stodolarovek něco, co vypadalo jako modravý oblázek s otvorem, do kterého by se vešel malíček.
"Co je to?" zeptal jsem se.
"Jeden ze dvou kamínků, který jsem sebral na jednom ostrově, když jsem sloužil pod kapitánem Doughertym na lodi James Stewart. O ten druhej jsem přišel, když se švagr zadlužil a chtěli mu zfendovat chalupu. Chci ho zpátky."
"Neříkejte. Obyčejný kámen za dva tisíce…?!"
"Povídám, že za čtyři. Dva teď, dva potom."
"Doufám, že se neurazíte, když vám řeknu –"
"Co? Že to smrdí?"
"Ne, to jsem nemyslel. Já jsem novinář, Parsonsi. Takovými věcmi se nezabývám. Co takhle nějaký soukromý detektiv?"
"Ale jděte," ušklíbl se Parsons a poctil výlevku dalším přesným plivancem. "Vy snad znáte nějakýho čmuchala, kterýmu se dá věřit?"
"A proč věříte mně, Parsonsi?"
Chvíli mlčel. Pak řekl: "Ta slečinka povídala, že jste poctivej."
"Ta slečinka nebyla královna Viktorie," řekl jsem. "Jmenuje se Bessie Stricklandová a s mou poctivostí nemá žádné zkušenosti. Proč se neobrátíte na policii?"
"Protože je to dávno promlčený," zahihňal se.
"Povězte mi o tom něco. Uvidíme, co se dá dělat."
"Copak jsem to už nepovídal? Švagr si půjčil na loď, lov nestál za moc, neměl z čeho splácet, musel živit sedm dětí atakdále. Potom loď rozbil na Scillách a přišel na buben. Abych ho vytáh z nejhoršího, šel jsem za rejdařem Cheethamem – za tím mladším, Arturem, co mu byl Tom dlužen. Dal mi slovo, že Tomovi chalupu nechá, a že mu dá práci v loděnici… Za ten kámen. Byl to souchotinář, ale pěknej parchant. Vzal si pro prachy starou bábu."
Navlékl jsem tu věc na mark-pen a chvíli si ji prohlížel. Pořád vypadala jako obyčejný oblázek, do kterého někdo vyvrtal díru. "Nedal bych za něj ani půl dolaru," řekl jsem.
"Já už dneska taky ne," na to Parsons. "Tenkrát mě, blba, nenapadlo, že nejsou oba stejný. Proto chci ten druhej zpátky. Nebyl to poctivej kšeft… Má o moc větší cenu než Tomova chalupa a práce u toho šejdíře. Věřte mi, že jo, Bigsi."
"Kdo ho má? Pořád ten Cheetham?"
"Jak by ne. Před chvílí jsem s ním mluvil."
"Je tady? Ve Vandě…?
"To je tak, kamaráde… Myslel jsem, že uhořel při požáru v southamptonským rejdařství. Psaly o tom noviny, jenže já už v tý době byl zase na moři. Kde jsem měl taky bejt, když nic jinýho neumím. Jenže dneska… Kde dřív potřebovali padesát chlapů, stačej tři. Zatracenej život. A sem dolů takový dedky, jako jsem já, vůbec neberou. Měl jsem kliku, že jsem natrefil flek na melbournský Crazy Fellow – náramně se mi to hodilo kvůli… No, to až potom. Když jsme předevčírem přistáli, koukám takhle přes starboard – a najednou vidím toho mizeru. Houbeles uhořel. Jak jsem se dostal na břeh, našel jsem si jeho číslo a zatelefonoval mu…," ušklíbl se. "Dělal, že o nějakým Jackovi Parsonsovi v životě neslyšel, ale když jsem mu připomněl ten požár v Southamptonu, změknul. Jenže prej už kámen dávno nemá, povídal. A že by mi zaplatil slušnej balík, kdybych mu řek, kde je ten ostrov, kde jsem ty kameny tenkrát našel."
"Co když ho opravdu nemá?"
"Jakpak by ho neměl? To není možný."
"Máte nějaké důkazy, Parsonsi?"
Zahihňal se. "No – dá se to tak říct. Mám důkazy."
"Takže jste mu řekl o tom ostrově…"
"Ani nápad. Povídám mu – Cheethame, a jak vám mám věřit, že mi ty prachy fakt dáte, když vám vyklopím polohu? Nejdřív zálohu na dřevo – a já si to pak rozmyslím. Cheetham na to, že mi prachy pošle, abych viděl, že to myslí poctivě. Jenom ať počkám na tý poště, odkud jsem volal, že mi je poukáže na číslo mýho IC, jenže já nemám žádnej IC, akorát námořnickou knížku. Tak mu to povídám, a on zase, že prej nevadí, ať mu teda řeknu číslo tý knížky… A kolik že chci. Tak jsem mu řek, že deset táců."
"A on je jenom tak poslal?"
"Expres, kamaráde. Jenomže já čul nějakej podraz, protože ho znám. Tak jsem s těma prachama vlez na WC, zavřel se tam a okýnkem vzal roha."
"To nebylo právě poctivé, Parsonsi."
"Možná že ne," přikývl. "Jenže mě v tý chvíli napadlo, že za ty jeho prachy seženu někoho, kdo mu kámen sebere."
"Na vašem místě bych se spokojil s penězi, Parsonsi."

"Na mým místě byste udělal to samý," řekl.
"Proč si nenajmete loď a nedojedete si na ten váš ostrov pro nový?" zeptal jsem se.
"A co když tam žádnej nenajdu? Nemáte ponětí, jakou cenu pro mě ten mizernej šutr má. Když ho nedostanu od Cheethama –"
Najednou se prudce rozkašlal. Pustil hůl a sáhl po padajících brýlích. Pak se mu v koutku scvrklých úst objevil pramínek jasně červené krve. Zdálo se mi, že se snaží něco říct; pak náhle prudce vstal, rozhodil rukama a skácel se tváří na podlahu.
Záchranná služba přiletěla v pěti minutách. Řekl jsem jim, že je to nějaký Jack Parsons, lodník z australské Crazy Fellow. Teprve když se výtah se záchranným vozíkem a saniťáky rozjel na střechu, vzpomněl jsem si na děravý oblázek a dva tisíce západoantarktických dolarů na stole.
Peníze jsem zamkl do trezoru ve zdi a kámen do zásuvky; pak jsem spláchl výlevku a vyťukal na klávesnici informátoru telefonní seznam South Victoria Landu, písmeno C.
Jak jsem předpokládal, žádný Cheetham Artur tam nebyl.
Napadlo mě to vlastně už ve chvíli, kdy přišly na přetřes valuty. Lidí, co posílají expres deset táců starým páprdům na číslo námořnický knížky, ve Vandě tolik není a Cheethama bych musel aspoň podle jména znát. A protože si Parsons našel číslo v seznamu, řekl mi vymyšlené jméno.
Zavolal jsem na hlavní poštu, ale o jménu odesílatele nějakých deseti tisíc se se mnou odmítli bavit, Řekl jsem jim, ať se jdou vycpat. Nepochopili, co tím myslím, neboť byli zhotoveni v ANTARCTIC ELEKTRONICS.
Vrátil jsem nohy na stůl a věnoval dlouhý pohled Isabele Hernándezové, přišpendlené na stěně mého soukromého pracoviště. Nejlíp placená fotomodelka South Victoria Landu postává na ledovci, obklopená císařskými tučňáky; nemá na sobě skoro nic a nad hlavou jí polární záře tvoří nápis: VOLÁ VÁS ANTARKTIS, KONTINENT NEOMEZENÝCH MOŽNOSTÍ. Atakdále. Je to geniální slogan, neboť NEOMEZENÉ MOŽNOSTI splývají.
Ve skutečnosti Isabelu po všech stránkách financuje Jeremiah Pollock, ORE MINE EXPLORATION Ltd, čímž jsou vaše možnosti omezeny na absolutní nulu. Ačkoliv se při svém řemesle dostanu i na recepce všech možných hlavounů, Jeremiaha Pollocka nevyjímaje, v životě jsem s Isabelou Hernándezovou neztratil slovo. Žádná škoda, to se ví; kvůli Christy Bigsovi by si tričko zaručeně nenatrhla. To už by si se mnou mohla rovnou domluvit rande guvernérova manželka Gladys, za svobodna Dupontová, kterou jsem znával, když jsem ještě vyráběl reportáže v novinách jejího papá.
Zrovna jsem se tomu nápadu choromyslně pochechtával, když mi zavolala, abych k ní přišel kolem jedenácté. Guvernérova prostá chatrč stojí ve čtvrti, které se říká Mayfair; je tam nejčistší ovzduší a nahoře kopule tak průhledná, že si připadáte jak na golfu u sira Archibalda, třináctého earla z Plum-Puddingů.
Když moje fordka přebrázdila padesátihektarový park s několika kurty pro simultánní tenis se spodním vyhříváním, zastavila před kamenným schodištěm s tepanými kandelábry, pozlaceným zábradlím a čtyřmi neúplatnými muži v uniformách VANDA TOWN POLICE. Všude se tam povalují milióny dolarů, které Morgensternovým zůstanou, i kdyby vyhrál volby Mike Lou Rustle. Nejspíš by je to ale stejně mrzelo; už si na guvernérování zvykli, to se ví.
"IC," přál si jeden z těch čtyř.
Podal jsem mu kartičku okénkem; je to šikovně vymyšlená věcička, která má růžovou barvu, pokud je ve správné kapse. Kdyby si ji vypůjčil nějaký švindléř, zezelenala by za dvě minuty.
"O.K.," řekl poldík a vrátil mi ji.
"Jako politik byste kariéru neudělal," řekl jsem.
"Kvůli tomu tady nejsem, pane," obrátil naruby obvyklou odpověď androidů, až jsem ho málem začal podezírat ze smyslu pro humor. "Pan Westlake si vás převezme."
O stařičkém komorníkovi Westlakeovi koluje spousta anekdot. Tak například v roce 1895, když Borchgrevink vystoupil u mysu Adare jako první člověk na antarktickou pevninu, stál tam v houfu tučňáků Westlake a povídá Borchgrevinkovi: "Vítám vás, pane. Obávám se, že je dnes poněkud sychravo." Ha ha ha.
Dnes by nejspíš pravil: VÍTÁ VÁS ANTARKTIS, KONTINENT NEOMEZENÝCH MOŽNOSTÍ.
"Jak se daří, pane Westlake?" řekl jsem.
"Pokud mohu vykonávat své povinnosti, pane Bigsi…"
"Máte jich hodně?"
"No comment," pousmál se ten diskrétní služebník, "no comment. Budete tak laskav a posečkáte v hale?"
Byl jsem tak laskav. Visela tam spousta hlav leopardích tuleňů a kosatek se strašidelnými kuželovitými zuby. Mezi tím zírali ze zlacených rámů předkové Johna Lewise Morgensterna. V takové společnosti nevíte, kdo se do vás zahryzne první. Naštěstí jsem nečekal dlouho.
"Tudy, pane… Dovolíte-li, půjdu napřed."
Šel jsem za ním po schodišti a poslouchal, jak mu vržou kolena. Provedl mě řadou předpokojů a zasunul mě do dveří z mahagonu, vykládaných vyleštěnou mosazí.
Byla bosa, na levém kotníku měla platinový řetízek s přívěskem ze čtyř nahnědlých venušských briliantů, zvaných Afroditiny slzy, a brodila se mi naproti kobercem od firmy KHADIW, který vypadal jako zasněžená louka za časného evropského jara. Interiér měl zřejmě na svědomí jistý Tino Sergini, všechno tu mělo tvar sněhových koulí v jemných odstínech tyrkysově modré a sladce růžové, stěny byly obložené zrcadlové vyleštěnou porfyrickou žulou a ze stropu visela místo lustru největší mušle, jakou jsem kdy viděl. Celá jedna stěna byla prosklená slabě nazlátlým sklem; vedla do parku, kde kartáčovali trávník androidi v rokokových parukách.
"Je hezké, že jste přišel — i když už nejste… náš zaměstnanec," řekla svým ospalým hlasem, který vyvolává nezřízenou touhu odnést ji do nejbližší postele i mezi absolventy Harvardu.

Má plnou postavu a štíhlé nohy. Oči zelené a ledově průsvitné. Zdály se mi poněkud unavené, ale to mohlo být osvětlením. Medové zlaté vlasy měla rozdělené pěšinkou a stočené za ušima do dvou těžkých uzlů. Prostě řečeno, jestli je Isabela Hernándezová něco jako kráter Erebusu, má Gladys Morgensternová hodné společného s polární září.
Opřela se předloktím o skleněný sloup, na kterém stál růžový telefon, model od RUSTLE'S SAFETY TELEPHONE Co, Volný rukáv krátkého zlatého kimona jí přitom sklouzl po bledé paži s lehce prosvítajícími žilkami. "Mohu vám něco nabídnout… Christy?!"
Znělo to, jako by mi nabízela všechno. "Díky," řekl jsem. "Třeba FF s trochou avokáda."
"S modrým ledem?"
"Ne, děkuji. Jenom tak."
Párkrát ťukla na miniaturní volič, vestavěný do platinového náramku; vzápětí andy v livreji zasunul do pokoje stolek s vysokou sklenicí, ubrouskem a stříbrnou lžičkou. "Váš drink, pane."
"Jako v Hiltonu v Palm Beach," řekl jsem.
"John chce za své peníze perfektní služby."
Posadila se na jednu z modravých koulí a ukázala na jinou. "Jak žijete?" zeptala se. "Slyšela jsem, že píšete nějaké obskurní reportáže pro South Victoria Land News…?"
"Jak kdy."
"Myslela jsem, že máte spoustu práce…?!"
"Přijde na to," řekl jsem a zabořil se do kulovitého křesla. "Někdy dokonce jenom tak koukám z okna. Nebude neslušné, když se zeptám, jak jste na tom vy?"
Pousmála se. "Společenské povinnosti. Pokud také nekoukám z okna. Vidíte, že jsem upřímná."
Jak už jsem se, tuším, zmínil, okno mé kanceláře vede na Atkinson Street. Kdyby se tam jednou objevili napudrovaní androidi s košťaty, asi bych z toho okna rovnou vyskočil. "Myslel jsem, že počítáte brilianty," řekl jsem.
"Mám starosti, Christy…"
Nikdy mi Christy neříkala.
"Předpokládám, že jste zavolala kvůli nim."
Kývla a trochu si požmoulala ret dolními řezáky. Obojí mělo prvotřídní kvalitu, jak to chce John za své peníze. Zamíchal jsem svoje pitivo, odložil lžičku a napil se. "Kdybych měl aspoň milión dolarů," řekl jsem, "pozval bych vás na kolotoč. Jenže vy nejspíš chcete, abych zavraždil Mike Lou Rustla."
"Prosím vás… Mě politika nezajímá. I kdyby John prohrál volby, pořád budu –"
"Počítat brilianty," řekl jsem.
"Koukat z okna," opravila mé. "Otec mi neposkytl mnoho příležitostí, aby mě peníze zkazily. A vy to dobře víte, Christy. Znáte mě dost dlouho."
Její tatík je bezesporu jeden z největších škrtů v South Victoria Landu. Ne že by si snad pro šoufek nechal vrtat koleno, ale nabídněte mu čtvrt dolaru a provrtá koleno každému, na koho si jen vzpomenete. Proto jsem taky před časem vypadl z jeho novin a šel na volnou nohu. Pokud se mi zdá, že mě šéf bere na pásek, stoupnu si před zrcadlo a pořádně mu to vytmavím.
"Vy nemáte otce rád, viďte…?"
"Myslím, že je to oboustranné."
"Vzpomínáte si, jak jsem vám sedávala na stole…?"
"Koupil jsem ho a denně na něm vyměňuju chryzantémy."
Takhle poutavě jsme se bavili ještě dobrou půlhodinu, než vyklopila, že posílá tři tácy měsíčné na konto 099765, FIRST WEST-ANTARCTIC BANK. Onehda se pár dní poflakoval po rezidenci herec Stan Travel, kterého pozval guvernér, aby dodal lesku nějakému candrbálu na trávníku. Gladys mu dovolila, aby jí v noci ze svého pokoje telefonoval, a vedla s ním jakési nevázané rozhovory, což jí nejspíš připadalo ukrutně zábavné. Krátce nato dostala poštou nahrávku rozhovorů s číslem konta a zdvořilou žádostí o pravidelný příspěvek.
"Proč mi to říkáte?" zeptal jsem se.
"Už nevím kudy kam," vzdychla. "S vykazováním těch peněz jsou potíže… Připadám si s tím hrozně osamocená. Je to tak nepochopitelné, že jsem si vzpomněla na starého přítele?!"
"Co Travel?"
"Proboha, Christy…! Samozřejmě, že jsem s ním od té doby nemluvila. K čemu by to bylo?"
"Třeba by se přiznal," řekl jsem.
"Proboha, to ne. Nevěřím, že by Stan –"
"Máte ten dopis, co vám poslali?"
"Zničila jsem ho."
"A – nahrávky?"
"Samozřejmě taky…."
"To je chyba. Možná, že bych schrastil od poldů examiner. Moc chytrá mašinka, která najde stopy i tam, kde nejsou."
"Nechtěla jsem mít něco takového doma. Poslechla jsem si jen začátek – a strašně jsem se styděla. Vidíte? Červenám se i teď." Odvrátila se. "Christy… Jaká já jsem husa!"
"Už se stalo," řekl jsem. "Co personál, spolehlivý?"
"Myslíte, že by někdo z nich –"
"Sem se přece cizí jenom tak nedostane," řekl jsem.
"Tenkrát tu byla spousta lidí…"
"Pamatujete si, kdo tu byl?"

"Seznam byl na oficiální pozvánce… Westlake ji má jistě schovanou. Ale pochybuju, že by někdo, z hostů… Pollock, Henderson, Extremeaux… Ne, tomu nevěřím, Christy."
"Kolik lidí máte stabilně v baráku?"
"Jenom pár… Kromě mojí komorné jsou u Johna zaměstnaní už řadu let,"
"Nevadí, povězte mi o nich."
"Kromě Westlakea je tu manželův tajemník Marvin… Dělal s Johnem už jeho první volební kampaň. O vozy pečuje Francis Rockett… Potom je tu kuchař, nějaký Delango – a zahradník Robbie Shaw. Ostatní jsou androidi, asi deset nebo dvanáct kusů…"
"A vaše komorná?"
"Linda Kingová, černoška ze čtvrtého náboru."
Zvedl jsem sluchátko telefonu, tvarované jako ulita loděnky; ozval se tón neobsazené linky. "Volala jste odtud?" zeptal jsem se.
"Samozřejmě ne… Mluvila jsem z ložnice."
"V ložnici máte taky telefon od Rustla?"
"Všechny přístroje v domě jsou od Rustla."
"Nevadí to panu guvernérovi?"
"Proč? Jsou kouzelné, nemyslíte?"
"Rozkošné… Takové liberální. Možná, že si taky nějaký pořídím. Nejsou poruchové, doufám."
"Jednou mi měnili vložku ve sluchátku… Zkreslovala."
"Lidi od Rustla?"
"Nemám ponětí… Zařizoval to Westlake."
"Mohla byste předstírat poruchu? Poslal bych sem někoho, aby se na přístroj ve vaší ložnici podíval… Pokud možno i na ten, který použil Travel. Jenom nesmíte nechat Westlakea, aby volal k Rustlovi. Můžete mu říct, že jste tam zavolala sama?"
"Ano, to půjde… John odjel s Marvinem do Mawsonu, vrátí se až pozítří… a Westlake je zvyklý, že si občas zařizuju věci sama. Předpokládá, že to dělám z nudy…, což je konečně pravda. Pošlete ho?"
"Nebude to člověk. Lidi se dají koupit, víte." Chvíli mi počítala proužky na kravatě a pak řekla: "Nezdržíte se na oběd, Christy?" Vypadala bezbranně a nešťastně.
Vstal jsem a omluvil se. "Ten andy se jmenuje Wang," dodal jsem. "Je to Číňan."
Vždycky jsem toužil po společnosti starosvětského Číňana; v domácnosti je to náramně uklidňující. Wang je od skutečného syna Nebeské říše k nerozeznání, od šikmých očí a copu až k tlustým plstěným podrážkám, i když zřejmě nejsou z pravé plsti. Když jsem si ho objednával, nechal jsem mu zakódovat čínštinu; anglicky jsem ho naučil sám, takže velice věrohodně šišlá. Pokud se vlastních jmen a názvů týče, má jakousi korekci, aby nedocházelo k omylům. Ani pořádně nevím, kolik má profesí, a pokud má čas, stále se vzdělává. Je věrný, diskrétní a dělá výborné šao-pingy, pokud sežene sezamová semínka.
Řekl jsem mu co a jak a dal mu na taxi.
"Dovoluji si pána upozolnit," řekl, "že by taxi nebylo vělohodné. Znám jednoho andloida, ktelý žídí vozidlo Rustlovy společnosti."
"Myslíš, že by tě tam svezl?"
"Když pán moment počká…"
Vypadal, že přemýšlí. Ve skutečnosti vysílal. Pak mžikl očima a řekl: "Můj pšítel Timothy souhlasí, pane. Počká na mě u plůjezdu do Mayfairu."
"Moment, Wangu. Záznamy o jízdách servisních vozů se jistě kontrolují…"
"Požádám Timothyho, aby si infolmaci vymazal," řekl Wang.
Androidi nelžou, a kdyby se Timothyho zeptali, nedokázal by návštěvu guvernérova sídla zapřít. Dal jsem za Wanga spoustu peněz, ale nikdy jsem jich nelitoval. Je skutečně k nezaplacení.
Když odešel, přepnul jsem na automatického vrátného, objednal si studený oběd, a při jídle jsem přemýšlel nad seznamem guvernérových hostů, který mí dal Westlake. Sada politiků s manželkami, čtyři byznismeni, asi patnáct lidí od kumštu a rota flákačů, kteří chodí z jednoho mejdanu na druhý. Bylo jich tam pár, které jsem neznal; podtrhl jsem si je červeně, abych se na ně průběžné informoval v telefonním seznamu, adresáři, případně v ANTARCTIC WHO IS WHO. Zrovna jsem s tím chtěl začít, když se ozval telefon: "Emergency Hospital, doktor Wellsh. Vy jste příbuzný Jacka Parsonse, pane Bigsi?"
"Ne, jenom známý," řekl jsem. "A vlastně ani to ne."
"Mám tu hlášení, že jste volal záchranku…"
"To souhlasí. Parsons se zhroutil v mé kanceláři."
"Víte něco o jeho rodině?"
"Snad má švagra v Anglii… Copak je s ním?"
"Pan Parsons zemřel," odpověděl doktor. "Je mi líto."
Když se to tak vezme, nepřirostl mi Parsons k srdci o nic víc než vyhlídka, že mi jeho čtyři tisíce dolarů budou říkal pane. "Viděl jsem ho dnes ráno poprvé," řekl jsem. "Připlul na Crazy Fellow z Melbourne… a nejspíš to neměl v hlavě v pořádku. Měl by u sebe mít námořnickou knížku, doktore."
"Ano, měl ji. Snažili jsme se dovolat na adresu jeho stálého bydliště… Je to Southampton. Jenže tu ulici už dávno zbourali a postavili tam přístavní skladiště."
"Asi nehlásil změnu adresy…"

"Vám žádnou neudal?"
"Nedostal se k tomu."
Doktor se na chvilku odmlčel. "Snad bych měl uvědomit policii," řekl.
"Počkejte s tím. Zajdu na loď, třeba mi řeknou, co byl zač."
"Byl byste velice laskav. Měl u sebe osm tisíc dolarů."
"Na co vlastně umřel, doktore?"
"Ehm… Budu to mít pohromadě tak v šest večer."
"Tak já se zastavím po šesté."
"Budete vítán," řekl doktor Wellsh.
Chvíli jsem přemýšlel, proč se o Parsonse zajímá právě doktor Wellsh, vyhlášená kapacita. Pak jsem vytáhl ze zásuvky provrtaný oblázek, strčil ho do náprsní kapsy a sjel výtahem do garáží v suterénu, kde parkoval můj Ford Snow Ranger. Zřízenec u brány přístavu v Mac Murdo mi ukázal, kde kotví Crazy Fellow. Bylo to skoro na konci tříkilometrového mola, a když jsem vytáhl z kapsy nějaké drobné, dovedl mé k dopravnímu pásu a doporučil péči androida, který pás obsluhoval. "Pokud si přejete," řekl mi, "čtyřka vám půjčí židli."
"Jmenuji se Frank, pane," řekl android.
"Kdepak tě křtili?" ušklíbl se zřízence. "Kdopak to kdy slyšel, aby se mašinám dávala lidská jména? Všichni byste potřebovali pár elektrických slupek do makovice, abyste zapomněli na svoje mizerné móresy."
Zastrčil jsem těch pár centíků zpátky do kapsy a obrátil se k němu zády. "No no, vždyť jsem tak moc neřek," zabručel a odplivl si. "Nevěděl jsem, že je to váš kámoš."
Andy Frank se za ním podíval a pokrčil rameny. "Nemá nás rád, pane," řekl. "Je členem DOM. Budete si přát židli, pane?"
Řekl jsem, že mi nohy jakž takž slouží.
"V tom případě se laskavě opřete o nějakou bednu," doporučil mi. "Třeba o tuhle, jede dál než vy. Pás se rozjíždí poněkud trhaně a mohl byste upadnout."
"Odkdy nemají členové DOM rádi androidy?" zeptal jsem se.
"Od té doby, co jeden z nás svědčil v procesu South Victoria Land versus Hany Millet, pane."
"To byl ten, co měl na svědomí Toma Snydera?"
"Ano, pane. Na základě onoho svědectví obdržel dvanáct let káznice. Členové DOM neuznávají, že nedovedeme křivě svědčit. A Harry Millet jejich organizaci založil."
"Neuznávají, že neumíte lhát?!"
"Přesně tak, pane."
"To je komické."
"Ano, pane," kývl. "Velice komické."
DOM, neboli DOBROVOLNÍ OCHRÁNCI MORÁLKY, je spolek hysterických ženských a zakomplexovaných podpantoflistů ze střední vrstvy obyvatel Vanda Townu. Pořádají průvody, oblékají se na to do hábitů z prostěradel a zpívají píseň JAK LILIE, JEŽ HŘÍCHU NEZNÁ. Policie to mlčky trpí, protože má dost práce i bez jejich poťapaného sdružení.
Chytil jsem se bedny s nápisem MORGENSTERNOVA TRESČÍ POMAZÁNKA. Moře kolem mola vypadalo jako nejpokojnější rybník na světě a klenbou pableskovalo letní slunce. "Příjemnou cestu, pane," popřál mi Frank a spustil pás.
"Díky, Franku," řekl jsem.
"Proto jsme tady, pane," zavolal za mnou.
Pás míjel řadu jeřábů, které z něj lovily sousta pro lodi, zakotvené podél mola. Byla tu celá britská cisternová flotila, ruská hydrologická loď Krásnaja Zarja, italský obchodní ledoborec Siracusa, japonská Iširó Honda z Nagasaki a plno dalších menších lodí. Teprve za nimi kotvil obrovský okřídlený clipper s trochu nemoderním černobílým nátěrem a červeným nápisem CRAZY FELLOW – MELBOURNE na zádi.
Vyšplhal jsem se po příkrých schůdcích na palubu a ptal se po kapitánovi; lodník v prošívaném overalu mi ukázal na vysokou nástavbu, kde se opíral o zábradlí zavalitý muž v uniformě a pozlacené čepici, přes ramena přehozený chlupatý kožich. "Pojďte nahoru, pane," zavolal na mě. "Jestli máte chuť na trochu čaje…"
Seděli jsme v kapitánské kajutě a pili čaj, který přinesl steward v bílém saku a kalhotách s nažehlenými puky. "Říkal jsem těm chytrákům na rejdařství," vykládal kapitán, "že dvanáct lidí je pro takovou loď, jako je Crazy, víc než dost. Prý to neodpovídá pojistným podmínkám. Můžete se smát, ale odpovídá pojistným podmínkám třináctičlenná posádka, pane?! Abych tedy vyhověl australskému Lloydu, vzal jsem navíc dva chlapy… Nějakého Morrise a toho dědka Parsonse… Hodinu po vyplutí spadla na Morrise z jeřábu bedna a přerazila mu rameno. Přiletěla pro něj záchranka – a protože jsem se vracet nemohl, zůstalo mi na palubě třináct chlapů. Vidíte… A jen se dohrabeme do Mac Murdo, je po Parsonsovi. Jak by ne, byl třináctý. Nikdy bych s takovou posádkou nevyplul, nebýt těch zatracených předpisů. Třináctka, co je fatální číslo, pane."
Zeptal jsem se, jestli se mu Parsons nezdál nemocný.
"Když se nalodil, byl zdravý," odpověděl. "Snad trochu starý. Maroda bych na loď nebral, doktora tu nemám… Při tomhle pendlování z Melbourne do Mac Murdo a zpátky to nestojí za to. Pokud by se snad něco stalo na cestě, zavoláme si pohotovost."
"Jezdíte jenom tuhle trasu?" zeptal jsem se.
"Bral bych to," řekl kapitán. "Bývá to i Valparaiso… A v zimě nás pro změnu posílají do Severozárpadní pasáže, zásobovat ta zatracená městečka od Banksovy země až po mys Columbia. Domova si moc neužiju."

"Jste Australan?"
"Z King's Islandu… Je to takhle mezi mysem Otway a mysem Grim v Tasmánii."
"Kde je to lepší? Tady, nebo na severu?"
"Jak se to vezme… Tam nahoře sice nejsou takové bouře, ale zase je to samá mělčina. Tady máte skoro všude průměrnou hloubku čtyři kilometry… Můžete z lodi vymáčknout i pětaosmdesát uzlů, dočista bez rizika."
"A co Marquerita? To byla taky banánová loď, ne?"
Ušklíbl se. "Marquerita…? To se stane v jednom případě z miliónu, že kiksnou oba radary." Vytáhl kapesník a hlučně se vysmrkal. "A potom – Marquerita nebyla clipper, víte? Neměla křídla jako Crazy Fellow, která menší kry prostě přeskočí."
"A ty větší?"
"Strašidla pro malé děti. Na každém ledovci jsou majáčky a i kdyby nebyly – víme o každém takovém icebergu od chvíle, kdy se utrhne z Bariéry. Proč vás to zajímá?"
"Jako novináře mě zajímá všechno," řekl jsem.
"Například – Parsons?"
"Požádal mě o jistou službu," řekl jsem. "Přišel o holi a na jedné noze měl obvaz – jako by nemohl obout botu."
"Jo… Nějak pokulhával. Možná, že špatně šlápl… Pro takové dědky už běhání po palubě není."
"O jeho rodině nevíte?"
"Pokud vím, hezky dlouho žil v Melbourne… On byl taková přístavní figurka, víte? Pořád chtěl na moře, ale nikdo o něj nestál. Taky bych ho nevzal, kdybych neměl naspěch. Byl na lodi jenom do počtu. Neslyšel jsem, že by měl nějaké příbuzné."
"Mluvil o švagrovi ze Southamptonu."
"O tom nic nevím."
"Adresu měl taky southamptonskou."
"Proč se neobrátíte tam?"
"Nemocnice to udělala, jenže ty baráky už dávno nestojí."
"No, tihle staří lodníci si s doklady hlavu nedělají," řekl kapitán. "A kterého loďmistra zajímá bydliště?"
"Nechal u mě nějaké peníze a nevím, komu je vrátit."
Kapitán se zasmál. "Moc toho asi nebude… A nejspíš se po tom taky nikdo nebude shánět. Abyste neřekl, zavolám O'Neilla, ten zná v Melbourne kdejakého přístavního flákače."
Zatímco steward sháněl O'Neilla, řekl mi kapitán, že je pěkné horko, a že to jistě dlouho nevydrží; že by se nedivil, kdyby přišel od Adélie cyklon. A cyklony od Adélie dovedou roztočit na pětašedesátém stupni pěkný kolotoč, to jo, pane.
O'Neill měl pod nosem zrzavý knír a řekl, že Parsonse pamatuje dobrých deset let; celou tu dobu bydlel v laciném námořnickém domově, a pokud ví, žádné příbuzné neměl a nikdy o žádných nemluvil.
"Co měl s tou nohou?" zeptal se kapitán.
"To nevím, pane," odpověděl O'Neill. "Začal pokulhávat někdy před přistáním. Ale už na šedesátém stupni si stěžoval na bolesti v kloubech a otékaly mu dásně."
"Proč mi to nikdo nehlásil?!"
"Mysleli jsme, že vás takové věci nezajímají, pane," pokrčil rameny O'Neill. "Takoví dědci mívají revma… A Parsons říkal, že se vyléčí sám."
"Měl nějaké léky?" zeptal jsem se.
"Snad by to věděl Nielsen, co s ním bydlel v kajutě."
Kapitán řekl, aby došel pro toho zatraceného Nielsena, a dolil mi čaj. "Pane O'Neille," zeptal jsem se, "kdo pouštěl Parsonse na břeh?"
"Já, pane… Myslel jsem, že jde k doktorovi."
"Neříkal, že navštíví nějakého známého?"
"Ne, pane. A pochybuju, že by tu někoho znal."
Poděkoval jsem a sáhl po šálku. Kapitán se po mně podíval, a když se dveře za O'Neillem zavřely, řekl: "Jiný na vašem místě by se na to vykašlal."
"Slíbil jsem v nemocnici, že zjistím, co se dá," řekl jsem.
Nielsen byl ten hromotluk v overalu, který mi ukázal kapitána. O Parsonsových příbuzných nevěděl nic. Zato o jeho noze řekl, že to bylo něco hrozného, začalo to v pondělí a bylo to peklo, vydržet ten puch.
Jako když mu uhnívají prsty.
"Takový nesmysl," houkl kapitán. "Když jsem ho bral na palubu, nic mu nebylo. Z čeho by mu najednou uhnívaly prsty, Nielsene?"
"Nemám ponětí pane," řekl Nielsen. "Ale smrdělo to jako deset čertů."
"Prý ho bolely klouby a dásně," řekl jsem. "Neviděl jste ho brát nějaké léky?"
"Léky, pane…? O tom nic nevím. Cpal se zelím a syrovou mrkví. Kuchař mu půjčil ruční struhadlo, protože Parsons nemá zuby."
"Neříkal vám, proč jde na břeh? Pro námořníky v Mac Murdo moc zábavy nenajdete."
"Vůbec nic mi neříkal." Nielsen se zazubil. "To bych řek, pane, že to tady za moc nestojí. Sotva vylezete z přístavu, už se na vás lepej všelijaký vycmrdlý krůty, abyste přispěl na DOM. Jo… Povídal, že mi koupí pro holku takovou tu pannu, co je jako živá. Já to nebral vážně, pane. Byl švorc a výplata je až v Melbourne."
"Neslyšel jste od něj jméno Cheetham?"

"Ne, pane. Vůbec žádné jméno."
Vytáhl jsem z kapsy provrtaný oblázek. "Tohle jste u něj taky nikdy neviděl?"
"Nikdy, pane. Jestli je to jeho, nejspíš to nosil pořád u sebe. V pytli měl jenom rezervní hadry a věci na správky. Pořád si něco zašíval a zalepoval, pane."
"O Southamptonu taky nikdy nemluvil?"
"On mluvil moc málo, pane. Taky jsem se divil, když mi najednou začal slibovat tu pannu… Jestli se můžu zeptat, pane – něco se mu stalo?"
"Co je vám po tom, Nielsene?" řekl kapitán.
"Umřel v nemocnici," řekl jsem. "Hledám jeho příbuzné, pane Nielsene."
"Chudák děda," řekl lodník. "Přijet si pro smrt až sem, to je teda pech."
"Pech je umřít, Nielsene," houkl kapitán. "Vypadněte."
"Už jdu, pane," řekl Nielsen. "Ale dalo se to čekat, pane. Byl třináctý na šífu."
Kapitán neřekl nic a Nielsen odešel.
"Co to má být?" zeptal se kapitán, zíraje na oblázek.
Podal jsem mu ho. "Nechal ho u mě Parsons."
"Hm…," zabručel. "Nakonec to bude kouzelný kamínek z Ostrova hrůzy."
"Cože?!" řekl jsem.
"Někteří námořníci si o tom povídají," řekl kapitán. "Kouzelný kamínek… Že prý kdo ho nosí, tomu se vyhýbají veškeré nemoci, zranění, uhranutí a kdoví co ještě. Prý se na tom ostrově povalují, jenže není snadné si je opatřit. Protože tam straší."
"Parsons říkal, že ho má z nějakého ostrova."
"Jenže mu moc nepomohl, co? Neřekl vám taky, kde ten ostrov je, pane Bigsi?"
"Ne, to mi neřekl. Sloužil prý tenkrát na lodi James Stewart pod nějakým kapitánem Doughertym."
"O takové lodi nevím… Dougherty, to zní britsky."
"Muselo to být ještě předtím, než se usadil v Austrálii. Měl ty kameny dva a o jeden prý přišel v Southamptonu."
"Takových děravých kamenů se na některých pobřežích povalují celé hromady, i když nebývají takhle pravidelné. Kdoví, z čeho ta povídačka vznikla. Možná jenom z toho. že se to dá navléknout na řemínek a nosit na krku."
"Jak bych našel toho Doughertyho, kapitáne?"
"K čemu vám to bude?"
"Mohl by znát Parsonsova švagra."
"Docela jistě vám to řeknou na ředitelství Antarctic Merchant Marině nebo v přístavním úřadě. Mají tam ročenku londýnského Lloydu."
Vrátil jsem oblázek do kapsy, poděkoval jsem a rozloučil se: protože dopravní pás právě zastavil a nechtělo se mi čekat, dal jsem se inspirovat obrovským portrétem Mike Lou Rustla, který se šprýmovně zubil do zálivu, a použil jsem telefonní automat na molu.
Když jsem se zeptal na loď James Steward, na které je kapitánem nějaký Dougherty, řekli mi, že v ročence nic takového nemají.
"To znamená, že je ročenka neúplná?" řekl jsem.
"Jsme napojeni na ústřední databanku v Londýně," zněla odpověď. "Pokud ta loď v ročence není, znamená to, že neexistuje, pane."
"A kapitán Dougherty?"
"Taky ne. Buď je v penzi, nebo umřel, pane."
Hlavu jsem si s tím moc nelámal. Kdoví, kdy loď James Stewart pod vedením kapitána Doughertyho přistála u ostrova, kde Jack Parsons sebral svoje oblázky. Od té doby se James Steward mohl desetkrát potopit i s kapitánem Doughertym.
Nebo ho dali do šrotu a kapitána do důchodu, to se ví.
Nemělo žádny smysl po tom pátrat. Svět je plny Ostrovů hrůzy. Například z jednoho jsem chtěl vysvobodit Gladys Morgensternovou.
Nechal jsem vůz na parkovišti u větrací věže číslo tři. Když jsem jel metrem do prvního obvodu, vykládali právě v televizi, že Mike Lou Rustle nenavštívil slavnost zahájení provozu osmého reaktoru elektrárny v satelitním městě, protože je lehce nachlazen, ale jeho volební projev v šestém obvodu se uskuteční v plánovaném termínu. Dále jsem se dověděl, že Mike Lou Rustle doporučuje koberce firmy KHADIW, které jsou plastické a samočisticí, v provedení zlato, bílá i multicolor. Nato se objevil sám Mike a prohodil pár bonmotů, které nikdo neposlouchal. Lidem, kteří jezdí metrem, je všechno jedno. Guvernér jako guvernér. Mají to za jedny peníze.
V prvním obvodu jsou banky, v budově FIRST WEST-AXTARCTIC jsem znal jistého Eddieho Finnlaysona, který mi svého času sliboval všechno na světě, když mu pomůžu z nepříjemného maléru. Učinil jsem to tehdy zcela nezištně, takže bylo načase přihlásit se o nějaký ten úrok.
V předsíni jeho kanceláře visel módní dámský plášť z kožek tučňáku: jsou pořádně drahé, přičemž cenu neurčuje materiál, ale technologie, kterou se kožky zbavují rybího smradu. Patřil Eddieho sekretářce, na jejímž impozantním poprsí můj pohled neochvějně setrval, dokud mě nezavedla k šéfovi a nevypadla. Vypadala, že se v něm vidí, leč málokdo věděl tak dobře jako já. že je to šéf mnohem méně významný než její tělesné parametry, se kterými zacházela, jako když o nich neví. Ale protože vypadala na nějakých dvacet jar, snad to opravdu nedělala schválně.
"Moc rád vás zase jednou vidím, Bigsi," vrhl se mi vstříc Finnlayson, sotva se za sekretářkou zavřely dveře. "Co pro vás mohu udělat? Jsem vám cele k dispozici a se mnou samozřejmě i celá naše West Antarctic. Chcete si otevřít

konto?"
Řekl jsem, že toho nepotřebuju tak moc. Docela mi postačí jméno majitele konta 099765.
"Vy nevíte, že čísla kont přiděluje computer?" řekl můj přítel Eddie Finnlayson a jeho vyprchávající nadšení málem vyrazilo dveře kanceláře.
"Teď už jo," řekl jsem. "Tak se zeptejte jeho."
Vzdychl a obrátil oči ke stropu, který tam mají velice zajímavý: není na něm vůbec nic.
"Copak?" zeptal jsem se. "On je na to háklivý?"
"Tyhle informace jsou blokované," řekl Finnlayson a nechal strop stropem. "Je mi líto."
"Nechci to zadarmo," řekl jsem. Moje úspory činily 5 H.S.W-A a pětadvacet centů.
"Peníze nevemu," zasténal poctivý Eddie. "K ničemu by to nebylo. Počítač nepodplatíte."
"Myslel jsem, že třeba někoho u počítače, Finnlaysone."
"Ne… To je marné."
"Hm… A co takhle seznam plátců?"
"Toho konta myslíte…? Jak jste to říkal?"
"Nuladevadesát devět sedm set šedesátpět. Potřebuju vědět, kdo a kolik pravidelně přispívá."
"S tím by se snad něco dalo dělat… Ale hrozně riskuju."
"Taky jsem riskoval, když jsem se za vás zaručil."
"Nezapomněl jsem na to, Bigsi. Jenom proto bych vám rád vyhověl." Podíval se na displej stolních hodin.
"Zavíráme za dvě hodiny… Až odejde obsluha comptru, pokusím se… Ale nic předem nezaručuju. některá konta mají zdvojené, někdy i ztrojené blokování. Pokud se to povede, jak vám seznam doručím? Nerad bych to svěřil poště – člověk nikdy neví."
"Přijďte na večeři k Amundsenovi," navrhl jsem mu.
"To by šlo… Ale dlouho se nezdržím."
"Můžeme si dát jenom pivo."
"Kdepak pivo," řekl a zamával rukama. "Přijít domů a být načichlý pivem… To ne, v žádném případě."
Paní Finnlaysonová je totiž náročná dáma, která si doma potrpí na takřka viktoriánské dekorum; přitom prý si ráda hodí partičku, samozřejmě ne o sirky. Tu a tam jim to udělá díru do rozpočtu a Finnlaysom se náramně zapotí, než vykoumá přijatelný švindl, jak ji zalátat.
Nakonec jsme se dohodli na tuleních lívancích, což je ve snackbaru U POLÁRNÍKA AMUNDSENA místní specialita; nikdo by dneska nevěřil, že to kdysi hrdinní dobyvatelé tajemného jižního kontinentu požírali z nouze.
Vrátil jsem se do tunelu metra a v jednom automatu jsem si dal pivo MORGENVIT SPACE SPECIÁL. Je to výrobek, který se dodává na pasažérské paluby kosmických lodí a nějaké ty přebytky se občas dostanou do běžného prodeje. Utrhl jsem nezbytný dudlík a nalil do sebe půl kvartu na jeden zátah. Nějak mi při klábosení s Finnlaysonem vyschlo v krku. Obsluhující androidka nastavila košík; odhodil jsem do něj plechovku a řekl: "Díky. Poslyšte, slečno – jaký je váš osobní vztah k DOM?"
"První zákon androida zní: Člověk je pro tebe nedotknutelný," řekla.
"Možná, že by neškodila nějaká výjimka," řekl jsem. "Takhle je pro vás nedotknutelný i naprostý idiot."
"Proto jsme tady, pane," odpověděla bez váhání.
Z telestěny u nástupiště se na mě oknem bufetu cenil poněkud zaprášený Mike Lou Rustle. Pod ním dva androidi v montérkách opravovali zaseknutou násosku čistícího stroje a pár zevlounů na ně civělo z laviček.
Koupil jsem si balíček mentolových tyčinek, abych zapudil pivní odér z úst, a protože přijel vlak linky 0, rozjel jsem se do nemocnice.
Doktor Wellsh je vysoký, suchý, a má huňaté černé obočí, které stále vraští, takže připomíná dvě tlusté chlupaté housenky. Nejdřív mě zavedl do neutěšeného sálu v podzemí – vysekali ho do zbytku ledovce a musel jsem obléknout erární kožich a rukavice, abych nezmrzl. Pro nebožtíky je to ovšem ideální prostředí.
"Tak tady máme našeho Parsonse," řekl doktor a rozsvítil v jedné zasklené kóji, kterých tu stála dlouhá řada. "Račte se podívat."
Podíval jsem se. Nejdřív jsem si pomyslel, že to snad není Parsons. Když seděl v mé kanceláři, vypadal nadmíru sešle, ale tohle předčilo všechno moje očekávání. Jako by se scvrkl nejmíň o třetinu, hlava pouhá lebka, ruce tenké jako hůlky byly omotány fialovými žilami, strhanými a tlustými jako provazy, měl obrovská melou-novitá kolena a na jednom chodidle mu chyběly všechny prsty včetně palce. Noha byla až nad koleno zčernalá.
"Neveselý pohled," řekl jsem.
"Pohled na mrtvoly vskutku nebývá veselý," souhlasil zdvořile doktor Wellsh a zhasl. "Pojďme… Snad neuškodí trochu kávy, pane Bigsi."
Vyjeli jsme výtahem do nejvyššího patra budovy. Jsou tam prosklené stěny a zelenají se tam skutečné rostliny, pěstované v nádobách s živným roztokem. Jedna právě kvetla drobnými růžovými kvítky, z jejichž vůně se dělalo zle od žaludku.
Dal jsem si k nosu mentolovou tyčinku a chvíli se díval na svoje rodné město; věže exhaustorů čněly k obloze jako prsty a v dálce se rýsovala skoro kilometr vysoká červenobíle kostkovaná tužka majáku na Reynoldsově mysu. Za ní bylo vidět šedý kužel Erebusu s těžkým chocholem tmavého dýmu, kterým rudě prosvítaly odlesky neviditelných plamenů.
"Tady je vaše káva, pane Bigsi…"
"Díky. Tak jak vypadá nález, doktore?"
Chvíli si čmáral mark-penem na nějaký blanket různobarevné obrazce a cvičil s obočím. Pak najednou zahodil mark-pen

a řekl zprudka: "Člověče – kdo to vlastně byl, ten Jack Parsons?"
Řekl jsem mu, jak jsem pochodil na Crazy Fellow. Vstal a začal přecházet sem a tam. Když mu přišla do cesty lehká proutěná židle, odkopl ji stranou.
"Nějaký zvláštní případ?" zeptal jsem se.
Zastavil se a upřel na mě podmračený pohled. "Pane Bigsi…, ten člověk měl být dávno mrtvý. Vůbec nechápu, jak mohl pracovat na nějaké lodi. Měl všechny choroby, jaké si lze představit… Dokonce takové, jaké už dávno neexistují. Uvážíme-li celkovou sešlost organismu, neměl už ani myslet, natožpak si vyřizovat nějaké soukromé záležitosti. Říkal jste, že to neměl v hlavě v pořádku. Proč? Mluvil zmateně?"
"Možná," řekl jsem. "Nemluvili jsme spolu dlouho."
"Jak se pohyboval?"
"Přišel o holi."
"Ovšem, ta noha. Ani amputace by už nepomohla. A ta kolena… Revmatismus, dna, chorobné změny… Vůbec neohýbal nohy, viďte?"
"Seděl na židli," řekl jsem. "Vcelku normálně."
"A – koordinace pohybů?"
"Plival do výlevky přes půl místnosti a pokaždé se strefil," řekl jsem.
"Neuvěřitelné. Představte si, že měl i skorbut."
"Co že měl?"
"Avitaminózu. Kurděje. Prostě nedostatek vitamínu C."
"Prý si léčil nějaké bolesti v kloubech a dásních zelím a mrkví."
Obočí se prudce zavlnilo: "Aha. Měl zkušenosti. Ale kde je získal, řekněte mi? Kdo by dneska léčil avitaminózu zeleninou, když stačí pár pilulek koncentrátu? Poslední případ znám jen z literatury… Byl to nějaký Japonec z té nešťastné Tošimarovy výpravy v roce 1998."
"Někteří staří lidé nedůvěřují doktorům," řekl jsem. "A na Crazy Fellow žádného nemají."
"Bez doktora se snad obejdete v případě bolestí v kloubech. Ale ty prsty na levé noze… Víte, jak staré to bylo?"
"Prý mu to začalo v pondělí."
"Necelý týden…! Pane Bigsi – ty prsty mu umrzly."
"Prosím vás… Na palubě Crazy Fellow?"
Doktor začal znova brázdit koberec. "Dejme tomu, že měl nesnesitelné bolesti vzhledem k té poruše metabolismu purinů," bručel. "Třeba se pokoušel tišit bolesti nějakým ochlazováním. Například tekutým dusíkem. A přehnal to… Ten člověk byl kuriozita. Taková kuriozita, že o něm napíšu do Medical Bulletin."
"Na co vlastně umřel?" zeptal jsem se.
"Na všechno možné," odpověděl Wellsh. "Měl tuberkulózu s otevřeným ložiskem. Potom ta gangréna. Kardioskleróza… Vyžádá si to spoustu dalšího zkoumání, než to zveřejním. Například jenom ty nekrózní pseudolymfocyty v krevní plazmě…"
Říkal jsem už, že mi Jack Parsons k srdci nepřirostl. Zato pro doktora Wellshe měl jako mrtvola náramnou cenu.
"Ukažte mi jeho námořnickou knížku," požádal jsem ho.
"Ale jistě… Samozřejmě."
V knížce byla spousta lodí, které Jack Parsons vystřídal za posledních třiadvacet let. Marně jsem mezi nimi hledal Jamese Stewarta. Podíval jsem se na southamptonskou adresu – a vybledlou fotografii, jaké se dělávaly před třemi desítkami let, plochou a pevně zatavenou do plastikového podkladu.
"Říká vám to něco?" zeptal se doktor Wellsh.
"Obávám se, že ne," řekl jsem.
"Budu se muset obrátit na VTP…"
"Nejlépe na komisaře Heldera," řekl jsem. "Je to solidní policejní úředník a udělá pro vás, co se dá."
"Díky… Ale budu vás muset jmenovat, pane Bigsi."
"To je v pořádku. Pokud byste ještě něco potřeboval, doktore – tady je moje adresa do bytu."
Zaskočil jsem si do kanceláře; Wang už byl zpátky a řekl mi, že telefony u madam Morgensternová jsou O. K. Požádal jsem ho, aby zajel na parkoviště, kde jsem nechal vůz, a odvezl ho do garáží v suterénu.
Chvíli jsem dumal o Parsonsovi. Pokud mě na celém tom smutném případu něco zaujalo, byla to Parsonsova úpěnlivá snaha získat od Cheethama ten divný kámen. No řekněte, zajímal by vás nějaký děravý šutrák, mít smrt na jazyku? Mě ne. Kdybych na tom byl jako Parsons a měl v kapse deset tisíc W-A dolarů, vrazil bych je doktorům, aby mě postavili na nohy. Nebo aspoň na jednu. Jenže Jack Parsons, skoro mrtvý, mi nabízel čtyři tácy, když ukradnu Cheethamovi kámen, který podle mého názoru neměl větší cenu než jako kuriozita. Ovšem pro Cheethama bezcenný nebyl; vždyť ho vyměnil za živobytí pro Parsonsova švagra a jeho početnou rodinu.
V telefonním seznamu žádný Cheetham není, ačkoliv mu Parsons volal. Jak by tam taky byl, když uhořel v Southamptonu.
Pokud ale uhořel v Southamptonu a přitom spokojeně žije ve Vanda Townu pod falešným jménem, musel za sebe při požáru nastrčit někoho jiného. Proč asi? To nejspíš věděl Parsons a dostal za mlčení pěkný balík.
Zavolal jsem CENTRAL INFORMATION SERVICE a jménem SVLN požádal o zjištění, kdy při požáru rejdařství v Southamptonu zahynul Artur Cheetham. Taky jsem si objednal fotografii a všechno, co o něm vyšťourají. Řekli mi, že to nějaký čas potrvá.
Pak jsem sjel do garáže a vyrazil k Amundsenovi na schůzku s Finnlaysonem.
Nestálo mě to ani mastný talíř; Finnlayson si přisedl na krajíček židle a strčil mi pod stolem namnohokrát poskládaný

pás papíru. "Musíte mě omluvit, že se nezdržím," šeptal přitom astmatický. "Něco mi do toho …"
"Budiž," řekl jsem, "koupím vám lívanec na cestu. Je to všechno?"
"Samozřejmě, že všechno."
"Díval jste se do toho?"
"Kdepak! Ještě to tak. Nechci s tím mít nic společného."
"Vypadáte, že byste nejradši neměl nic společného ani se mnou, Finnlaysone."
"Neberte to tak, prosím vás… Snad někdy jindy…"
Narazil si tvrďák do čela a mazal pryč.
Vzápětí si ke mně přisedl Gus Cavallo z Morgensternových DENNÍCH LISTŮ, zeptal se, co to bylo za pošuka, a objednal dvě piva na svůj účet. Řekl jsem mu, že to byl jenom jeden pošuk a objednal jsem taky dvě piva. Když jsme je vypili, šli jsme po svých; vlezl jsem do vozu a řekl Wangovi, že jedeme domů.
Bydlím v jednom z těch útulných bungalowů v pátém obvodu, na břehu Yukonu, kousek za Moor Bridge. Mám tam dokonce u malého mola loďku s vesly a často vyrážím na řeku, i když jí do skutečného Yukonu nechybějí jen peřeje White Horse a Five Fingers, ale taky pár kilometrů. Je to trošku drahé bydlení a taky poněkud z ruky; jenže v centru, kde jsem míval garsoniéru, musíte nosit desounder, pokud ne zrovna kyslíkovou masku. Docela mi stačí vysedávání v Atkinson Street.
Při večeři jsem si zběžné prohlédl papír od Finnlaysona; bylo tam třiašedesát jmen. Některá jsem znal, o některých už jsem slyšel. Byla tam i taková, která mi neříkala nic. Jedna věc mě potěšila – vedle mé zbožňované Aurory Australis Morgensternové jsem v seznamu objevil i guvernéra, takže to v nejhorším případě vypadalo na nulovou variantu.
Když jsem se převlékal do pyžama, přinesl mi Wang pouzdro potrubní pošty s nálepkou EMEGENCY HOSPITAL. Byl v něm dopis od doktora Wellshe, který mě informoval, že přiložený vzkaz našli po mém odchodu z nemocnice zastrčený mezi matracemi Parsonsovy smrtelné postele, a že se v úctě poroučí doktor Wellsh se všemi zkratkami.
Přiložený vzkaz byl útržek papírového ručníku, jaké se používají na toaletách. Na jedné straně bylo roztřeseným písmem napsáno C. BIGS SVLN. Pod tím nebylo nic víc než 59, 20S –120, 20W.
Zavolal jsem CENTRAL LIBRARY a dal si promítnout atlas. Obratem mi hodili na obrazovku nejnovější vydání. Nacvakal jsem si mapu Západní Antarktidy a jel prstem po šedesáté rovnoběžce, až jsem se setkal se stodvacátým západním poledníkem.
Málokde na světě byste našli opuštěnější místo; leží asi čtrnáct set kilometrů severně od pustého Wallgreenova pobřeží. Lodní dráhy tudy nevedou a linky vzducholodí se mu vyhýbají daleko na západ i na východ.
Není tam nic než moře, hluboké kolem pěti kilometrů.
Pustil jsem Jacka Parsonse nadobro z hlavy, nastavil jsem okna na nejhlubší bezměsíčnou noc, klimatizaci na RYBÁŘSKOU CHATRČ NA POBŘEŽÍ JIŽNÍ GEORGIE a šel jsem spát.
Ráno mi Wang řekl, že by rád zajel do Mac Murdo na rybí trh pro nějaké krevety, sumýše a hlavonožce pro kuchyň. Dal jsem mu volno na celý den a objednal si k večeři chlebíčky s trepangem, tulení řízek a zelený čaj s velrybí smetanou.
Cestou do kanceláře mi to nedalo, abych na chvíli nezastavil na mostě a nepokochal se pohledem na trojnásobné sluneční halo, které tady vytváří lomená klenba. Je to vyhlášená podívaná a plno turistů už z ní dostalo zánět spojivek.
Potom jsem zajel na své bývalé pracoviště; u REWRITERU ještě pořád šrotí dědek Wanihee, který mi za pikslu jablečného piva sjel dvě kopie Finnlaysonova seznamu. Jednu jsem si nechal a druhou s originálem jsem si poslal poštou domů.
Když jsem zaparkoval v garáži a vyjel výtahem do šestého podlaží, čekal na mě před kanceláří inspektor Tracy z Helderova oddělení VANDA TOWN POLICE.
"Neposadíte se, inspektore? Dlouho jsem vás neviděl."
Rozhlédl se a odfrkl; Isabela Hernándezová ho upoutala na okamžik jen o málo delší, než jaký by věnovala ona jemu. Potom hodil klobouk na věšák, sedl si na roh stolu a zeptal se: "Co vám chtěl Parsons?"
"Vlastně ani nevím," řekl jsem. "Můžu vám něco nabídnout?"
Tracy je vyhlášený tím, že nikomu nevěří. Tím chci říct, že není o nic horší ani o nic lepší než vyhlášení poldíci v Chi, kteří vás nejdřív přetáhnou pendrekem a pak teprv zjišťují nacionálie. Pokud je s ním inspektor Polenski, dá se s ním jednat. Naneštěstí přišel sám a vypadal, že mu došla zažívací soda.
"Na něco jsem se ptal," zavrčel.
"A já něco odpověděl," řekl jsem. "Jak se má komisař?"
"Je na dovolené v Thala Hills. Zastupuju ho."
"To vám nezávidím. Co byste řekl pivu?"
"Nehrajte to do autu, Bigsi."
"Co vás napadá… Vždyť jsem za vámi zrovna chtěl jít."
"Nepovídejte. A proč?"
"Mám tady nějaké Parsonsovy peníze." Vstal jsem a otevřel trezor. "Dva tisíce západoantarktických. Napíšete mi stvrzenku?"
"Jste si jistý, že to byly jenom dva tisíce?"
"Počítal to přede mnou," řekl jsem. "Tak snad jo. Myslíte, že švindloval?"
Odfrkl, vytáhl blok, parafoval stvrzenku a oddělil ji, potom shrábl peníze, pečlivě je přepočítal, na stole je pěkně sklepl dohromady a zastrčil je do vnitřní kapsy blůzy. "A teď, milý pane Bigsi – za co jste je dostal?"
"Taky by mě to zajímalo," řekl jsem.
"Povídal jste v nemocnici, že jste ho viděl prvně. On vás taky neznal – a hned u vás nechal dva tisíce. Co za ně chtěl?"

"Něco možná jo. Jenže nevím co, inspektore."
"Neříkejte…"
"Proč bych vám lhal, když je mrtvý? Nestačil mi to říct. Než se k tomu dostal, švihlo to s ním. Zavolal jsem záchranku a peníze mi zůstaly na stole."
"Odkud je měl?"
"Nezeptal jsem se."
"Proč jste se zajímal o jeho doklady?" zkusil to Tracy z jiného konce.
"Je to zakázané?" řekl jsem. "O co vám jde? Vždyť to ani nebyl občan Vanda Townu. Pokud vím, bydlel někde v Southamptonu…"
"V ulici, kterou dávno zbourali," ušklíbl se Tracy.
"A co má být? Nejspíš zapomněl hlásit zrněnu bydliště. Nebo mu to nestálo za to. Copak si tyhle věci někdo ověřuje? Kapitánovi je přece docela jedno, kde takový chlap bydlí. Hlavně, že souhlasí fotografie, ale možná, že se nedívají ani na tu."
"Víte, kdy tu ulici v Southamptonu zbourali?"
"Nemám ponětí."
"V roce devatenáct set třicet osm," řekl inspektor. "Chcete tvrdit, že Parsonsovi bylo sto padesát let?"
"Možná, že ne," řekl jsem. "Ale jako mrtvola vypadal na dvě stě padesát."
"Proč jste se vyptával na jeho příbuzné?"
"Protože se zmínil o nějakém švagrovi. Myslel jsem, že mu ty prachy pošlu, inspektore."
Tracy se chvíli ponuře rozhlížel kanceláří. Pak najednou vybafl: "Povídali mi, že jste na Crazy Fellow ukazoval nějaký kámen. O co jde?"
"Nikolivěk o Comet of Kimberley," řekl jsem. "Je to obyčejný šutr s dírkou. Parsons mi ho dal."
"Dal vám ho… Jako suvenýr, jo?"
"Jo. Jako suvenýr. Hned jak přišel, hrábl do kapsy a povídá: "Tak zaprvé, pane Bigsi, vemte si tuhletu věcičku. Koupil jsem to v Hong Kongu a je to pro štěstí.""
"A to vám mám věřit?"
"Jak chcete, inspektore."
"Ukažte mi to."
Měl jsem kámen pořád v kapse. Vytáhl jsem ho a podal Tracymu. "Hm," udělal a nadhodil ho v dlani, "říkáte v Hong Kongu…?"
"On to říkal."
"Na lodi jste se o tom nezmínil."
"Proč bych se o tom zmiňoval? Ptal jsem se na tu věc jenom tak, aby řeč nestála."
"Vy se někdy ptáte jenom tak, aby řeč nestála?"
"Někdy taky, inspektore. Jsem obyčejný civil."
"Tumáte," řekl a hodil mi oblázek. "Uvidíme, jaké štěstí vám přinese. Vemte si klobouk, nebo co nosíte na palici, a doprovoďte mě laskavě k nám."
"K čemu to, inspektore?"
"Tak se podívejte, kamarádíčku… Vypadá to tak, že Parsons, obyčejný šupák s melbournského přístavu, připluje na lodi Crazy Fellow do Mac Murdo. Sledujete mě? Načež ten šupák; který má notabene v papírech neplatnou adresu, vypadne z lodi a najednou má deset tisíc W-A dolarů. A jak ty prachy má, co udělá? Sebere se a peláší k panu Bigsovi, aby se s ním šábnul. Co vy na to? Snad abychom šli."
Zeptal jsem se, jestli si ještě můžu zavolat; ukázal mi bradou na telefon. Zmáčkl jsem MAYFAER 016.
"Ano…?!"
"Christy. Věci se hýbají. Právě hodlám vyrazit na důležitou schůzku. Jenže mám v kanceláři inspektora Tracyho, který mě chce sbalit."
"Souvisí to nějak –?"
"Ne. Ta schůzka ano."
"Co pro vás mohu udělat?"
"Vymluvte mu to."
"Dobře… Tak mi ho dejte."
Předal jsem sluchátko inspektorovi a řekl, že si ho přeje madam Morgensternová. Samozřejmě mi to nevěřil. "Inspektor Traey," zahulákal.
Dal jsem si nohy na stůl a točil palci na břiše.
"Přesto bych to rád slyšel od pana guvernéra," hučel Tracy. "Prosím… Jak si přejete. Pokud to potvrdí… Ovšem, madam… Tracy. Inspektor Ben Tracy, … Ano, zastupuju ho… Za málo, madam."
Kývl na mě a vrazil mi sluchátko.
"Proboha, Christy," řekla tiše, "bude chtít potvrzení od Johna. Co když mu zavolají do Mawsonu?"
"Dupněte si," řekl jsem. "Naše vyhlášená demokracie, lidská práva atakdále. Jste první dáma Zapadní Antarktidy."
"Doufám, že víte, co děláte, Christy…?!"
"Jak by ne," řekl jsem. "Vjíždím do šraňků pro váš úsměv, Gladys. Že pozdravuju Johnyho."
"Poslyšte – je to hezké, když mi říkáte Gladys."
"Nashledanou," řekl jsem a honem zavěsil.
"Tak dobře," zavrčel na mě Tracy. "Povídala, že přebírá odpovědnost. Ale nemyslete si, že o tom nebudu referovat

Helderovi, až se vrátí. Takhle se mi to líbí ještě míň než předtím, rozumíte?"
"Já se vám nedivím," řekl jsem. "Otevřete si na někoho hubu a on je to guvernéra kámoš. To máte jako s tím Parsonsem… Jak jsem mohl vědět, co je zač? Vypadal jako šupák a v kapse měl deset táců."
Změřil si mě, odplivl si na podlahu, sebral z věšáku svou hučku, nepozdravil a šel.
Začal jsem Stanem Travelem, který byl v seznamu plátců konta 099765 skoro na konci. Za ním už byl jenom nějaký Salvatore Alfonso Valentine, dovozce dámského prádla.
S Travelem jsem už párkrát dělal rozhovor pro noviny; je to někdejší přeborník v kulturistice a vystupuje v supervizních filmech v rolích netopýřích mužů, Tarzanů a astronautů, kteří svádějí vítězné bitvy s gumovými potvorami na planetách Alfy Eridana. Paničky, zvláště ty středních let, jsou z něj paf a kazety s jeho eskapádami jsou vždycky na špičce žebříčku.
Pro svůj interiér, samozřejmě taky od Serginiho, si obstaral androidy v ženském provedení; jsou náramně chic a museli stát balík, pokud se ovšem neušetřilo na mozkové kapacitě.
Pokud se interiéru týče, kolují o něm divoké fámy; ve skutečnosti není o nic šílenější než ilustrace v katalogu Travelových filmů. Salón, ve kterém přijímá návštěvy, je dokonce mnohem střízlivější, pokud si odmyslíte něco zanedbatelných detailů: třímetrového motýla s lidskou hlavou místo lustru, elipsovitý bazén s růžovým vodotryskem a obrovské renesanční dno, za kterým se nepřetržitě odehrávají vesměs nepochopitelné děje v holografické projekci.
Právě ve chvíli, kdy mě do salónu zavedl andy s nafukovacím poprsím POMPADOUR SIZE 05, tam na zeleném pažitu parta zpustlých pidižvíků s kozíma nohama obtěžovala spoře oděnou dívčí kapelu, hudoucí na šalmaje melodie plné vášně a kiksů. Jinak už tam není nic výjimečného kromě několika křesel v podobě naducaných matrón s pohostinnými klíny a sloupu s korintskou hlavicí, na které se po vás otáčí žlutý tulipán Rustlova telefonu, jako by se nemohl dočkat chvíle, kdy už do něj konečně někdo plivne.
Na mramorové obrubě bazénu seděla slečna, neměla na sobě nic a šplouchala si nohama v růžové vodě.
"Fialky, jež nás k milování svádí, nic nevědí a nic též neprozradí," řekla a zahoupala ňadry sem a tam. "Ach, promiňte – myslela jsem, že je to pan Travel."
"Co jste to říkala?" zeptal jsem se.
"To byl Shakespeare, pane."
"Browninga mám radši," řekl jsem.
"Obávám se, že mi Browninga nezakódovali," vzdychla.
"Nic si z toho nedělejte," potěšil jsem ji. "Shakespeare stačí. Ti ostatní od něj jenom opisovali. Christy Bigs jméno mé, novinář."
"Říkejte mi Diano," odvětila s cudným ruměncem a ladným gestem ukázala k oknu. "Pan Travel…"
Stan Travel, oděný do huňatého županu a prapodivných pantoflí, přivázaných ke kotníkům řemínky, prošel dvěma kozonohy a tepanou mříží. "Haló, Bigsi," řekl, "čemu vděčím za vaši návštěvu? Že byste neměl čím kazit papír?"
"Zhodnocuju ho," řekl jsem. "Přesto vám děkuji, že jste se tak uznale vyjádřil o práci druhého."
Podíval se na mé vybledlýma očima. Měl pod nimi tmavé kruhy, což by zřejmě dámy považovaly za interesantní. Pro mě to byl jenom důkaz, že špatně spí, pokud ovšem nebyl včera na flámu.
"Jak se daří?" řekl jsem.
"V mezích možností," řekl a klesl do mateřské náruče nejtlustší babizny. "Hej, milánku," křikl na krásku u bazénu, "nech toho cachtání a přines hostovi něco k pití. Co si dáte, Bigsi?"
"Když to musí být, tak FF… Bez ledu."
Android Diana vstal a ladně odhopkoval, nechávaje za seberu na podlaze mokré ťápoty. "Sedněte si někam," řekl Travel. "Třeba na tu blondýnu s kostkovanou zástěrou."
Posadil jsem se, blondýna se zavrtěla a podepřela mi měkkou dlaní loket. "Co teď točíte?" zeptal jsem se.
"Zase něco s Hendersonem," řekl Travel. "Chcete o tom psát?"
"Ještě nevím… O čem to bude?"
"Antika, kamaráde… Héraklés and Company. Plno nahatých ženských. Dokonce praví koně z Argentiny. Víc by vám řekl Henderson. Scénář jsem zatím neviděl, tak se jenom tak povšechně připravuju." Pohodil bradou k tomu blázinci za oknem. "Prostředí… Ne že by mě to bavilo. Někdy mám dojem, že to tu smrdí jak v chlívků."
Diana přinesla moje sladomléčné pití a posloužila další ukázkou z díla nesmrtelného alžbětince: "Mé vlasy o stín se ti vynasnaží, ba chvílemi tě i má slza svlaží." A dodala: "Váš drink, pane."
"Udělej mi něco k vůli, milánku," řekl Stan Travel. "Najdi si ve sklepě pořádný kus provazu a pověs se v hale na lustru. Kdo takhle mizerně deklamuje blankvers, nic lepšího nezaslouží."
"Jak si přeješ, ó Hérakle," odvětila Diana a vytratila se.
"Ó Hérakle!" řekl Travel a odplivl si do růžové vody v bazénu. "Čert aby to vzal. Jako by nestačil Tarzan, John Carter a Invisible Sam. Víte, jak dlouho už toho neviditelného idiota točím? Šestý rok."
"Aspoň máte nějakou změnu," řekl jsem.
"Jedině v kostýmu. Jinak jsou ty Hendersonovy šaškárny pořád o tom samém, pokud vůbec o něčem."
"Copak musíte brát každou roli?"
"Jak se to vezme… Nemusel bych. Takový Flannagan na to čeká. Jenže pak by to vypadalo, že dostal přednost. Že jsem odkecaný. Vy byste to napsal první."
"Být vámi, bylo by mi to jedno. Prachů máte dost, ne?"
Nasadil svůj neodolatelný úsměv. "Něco lepšího, Bigsi."
"Copak?" zeptal jsem se. "Snad ne podíly u Ore Mine?"
Zasmál se nahlas. "Něco podobného," řekl. "Až se budou vyplácet dividendy, poskytnu vám exkluzivní rozhovor,

chcete?"
"To vypadá na nějaký tajný podnik." řekl jsem.
"Zatím co nejtajnější," řehnil se, zatímco ho křeslo bodře popleskávalo po rameni. "Prvotřídní byznis, kamaráde."
"Podle vašeho rozverného chování to vypadá na pěkně výnosnou kulišárnu," řekl jsem. "Aspoň deset papírů měsíčně."
Přestal se smát, "Proč zrovna deset?" zeptal se.
"Patnáct procent je právě únosná cena za mlčení," řekl jsem.
"Co tím myslíte?"
"Vaše pravidelné příspěvky na konto 099765," řekl jsem. "Platíte patnáct set každý měsíc za to, že ten váš švindl zůstane pod pokličkou."
Něco ruplo a Travelovo křeslo zaúpělo. Zahodil ulomený prst na koberec a řekl: "Sakra… Kdybych nevěděl, že jste celkem férový chlap…"
"Naštěstí to víte," řekl jsem.
"Bez záruky," na to Travel. "O co vám jde?"
"Chci vědět, kdo je majitelem toho konta."
"A odkud víte…"
"Náhodou. Nezáleží na tom. Co mi můžete říct, Travele?"
"Chcete typ na rozhovor pro SVLN? Jste blázen. Kdybych věděl, kdo se za tím číslem schovává, dávno bych mu byl zakroutil krkem."
"Nepomohlo by to jenom vám."
"Nelítáte v něčem taky?"
"Já ne. Ale spousta jiných. Někdo třeba jenom za dvě stovky, další tady za tři tisíce."
"Někdo nám platí, abyste se v tom šťoural?"
"Vůbec ne," řekl jsem. "Dělám to ze sportu. Můžete mi přispět nějakými informacemi?"
"Ne. To nemůžu."
"Nebo spíš nechcete."
"Dobrá – nechci. Kdyby prasklo, co na mě vědí…"
"Konec Invisible Sama?"
"Něco horšího."
"Neříkejte. Snad ne přelejvárna u Beaudortů?!"
"Ani to ne. Jeden jistý by mě nejspíš dal nehlučně odprásknout. Soud by mu nepomohl – a taky si ho nemůže dovolit."
"Proč? Nějaké velké zvíře?"
"Nechte toho, Bigsi. Nestrkejte nos kam nemáte. Přijdete o něj."
"Poslyšte, Travele… Uvědomujete si, že máme jednadvacáté století? Morálka…"
"Proč myslíte, že platím? Morálka! Pokud se bez ní nedokážete obejít, dejte se k nějaké církvi. Možná, že byste se uplatnil jako kazatel. Ale mě nechte na pokoji. Mít svatý pokoj za patnáct stovek měsíčně, to konečné není tak drahé. S vyhlídkou, že to jednou skončí…"
"Pokud to skončí."
"Co je vám, k čertu, do toho?" houkl a přerazil svému ubohému křeslu předloktí. "Jděte si za někým jiným. Už jsem s vámi ztratil dost času. Slyšíte? Vypadněte."
"Tak aby vám ten svatý pokoj za ty prachy vydržel," řekl jsem a vstal. Křeslo mě žoviálně třeplo po zádech.
Podíval se na mě krhavým zrakem, urval tu nalomenou ruku a praštil s ní do bazénu.
Obrátil jsem se a šel. Ve vstupní hale visel za krk ve smyčce provazu, uvázaného na lustru, android Diana. "Poslyšte, Diano," řekl jsem, "To musíte udělat všechno, co toho cvoka napadne?"
"Proto jsem tady, pane," řekla.
Na seznamu plátců konta 099765 byla i firma JOHNSONA CARS, která sídlila kousek od Travelova strašidelného baráku. Mají výhradní zastoupení australské automobilky KANGAROO, která vyrábí hlavně lidová vozidla bez klimatizace.
Kancelář na to taky vypadala, seděl tam neslaný nemastný týpek pod barevnýnm plakátem s Isabelou Hernándezovou a vyfešákovaným manekýnem, který vypouštěl z porcelánového chrupu obláček s textem: TO JE FÁRO, MILÁ KLÁRO! Popleskával přitom jednou rukou Isabelu a druhou dvousedadlový roadster KANGAROO – SPRINT, do kterého by si nejspíš moc nadšeně nesedl ani klokan. Na pultě stál nemoderní digitální kalendář a samozřejmě telefon od Rustla, tentokrát to bylo něco mezi fagotem a chobotem.
"Přicházím jako zástupce Ráje Odložených Kojenců," řekl jsem. "Jistě jste slyšel o našem dobročinném sdružení."
Řekl, že neslyšel. Ale jestli máme zájem o vozy firmy KANGAROO, může nám je vřele dopooručit. Kojenci? Tak například model KANGAROO – BABY 220, pane…
"Hume," řekl jsem. "Lawrence Hume."
"Stanley," odpověděl. "Šéf prodeje Johnson's Cars."
"Myslel jsem, že tu najdu pana Johnsona."
"Pan Johnson je majitel, pane. Obchodem se nezabývá."
"Abych tak řekl, pane Stanley," ševelil jsem, "přišel jsem za panem Johnsonem… Víte, my – tedy naše sdružení – disponujeme pouze prostředky, získanými z dobrovolných příspěvků významných osobností. Řada umělců, politiků a průmyslníků nám pravidelně poukazuje menší obnosy. Doufali jsme, že by i pan Johnson mohl…"
"Pan Johnson platí na dobročinné účely dva tisíce měsíčně, pane Hume. Myslím, že je to dost vysoká částka," řekl

Stanley a mírné ochladí.
"Skutečně… dva tisíce?!" podivil jsem se. "A na jaké konto, prosím vás? Snad na třistapadesátku u Rotschilda? Nebo dokonce na konto 1010 u Eskomptní banky?"
"Na konto sirotčího fondu u First West," řekl. "Já aspoň si to myslím."
"A tak… 099765, jestli se nemýlím."
"Možná," připustil Stanley. "Nic mi do toho není, chápete, pane Hume?"
Nebylo těžké zjistit, že sirotčí fond neexistuje, stejně jako není konto RÁJE ODLOŽENÝCH KOJENCŮ.
Do pozdního odpoledne jsem oběhl ještě dvanáct adres. Někde připustili, že posílají doláče na konto 099765 jako pravidelný příspěvek na stavbu černošského sídliště, speciální pojistku proti živelním pohromám, poplatek za používání přístavních zařízení – podle toho, do čeho dotyčný fušoval. Jinde jsem se dostal jenom k zahradníkovi, který neměl o nějakém kontě 099765 ani ponětí, i když připustil, že pán v poslední době ztratil zájem o karafiáty GEANT CHABAUD. V jednom případě mě vyhodili.
Přišel jsem do kanceláře celý uštvaný, zamkl jsem proškrtaný seznam do stolu a zrovna si objednával nějaké pití, když se ozval bzučák u dveří. Ani jsem se nezeptal, kdo to je, a odblokoval jsem zámek.
Do místnosti se vhrnuli tři chlápkové, kteří nevypadali na to, že mi nesou sólokapra. "Policie," řekl jeden. "Inspektor Tracy s vámi chce mluvit."
"Mluvil se mnou ráno," řekl jsem.
"Povídal, že se nejspíš budete zbytečně vykecávat," zahulákal druhý. "Jdeme!"
"O co jde?"
Zřejmě jsem jim nestál za odpověď. Popadli mě v podpaží a táhli na chodbu. Nacpali mě do výtahu, ten třetí zůstal stát v otevřených dveřích kanceláře a příjemně se na mě šklebil.
"Rád bych zamkl," řekl jsem.
"Já rád játra," odpověděl jeden z těch veselých hochů. "Neboj se, kolega ti to tady pohlídá."
Jeli jsme nahoru, ale když jsme vystoupili na ploše, kde přistávají helikoptéry, žádná tam nestála.
Začal jsem se vzpírat a koupil jsem jednu pendrekem. Zabrnělo mě v hlavě a před očima se mi udělalo černo. V mrákotách jsem cítil, jak mě táhnou a zvedají. Poněkud mě to znepokojilo.
Potom už jsem jenom prorážel vzduch a letěl hlavou napřed jako pták.
Samozřejmě dolů.
Otevřel jsem jedno oko.
Viděl jsem šedivý beton a kousek dál plechová vrata garáží.
Ležel jsem v lepkavé louži.
Zkusil jsem se pohnout; zabolelo mě v kříži, ale po chvilce to přestalo. Lepkavá louže pode mnou byla krev. Měl jsem ji na sebe psanou v papírech a muselo jí být pěkných pár pint. Jestli ne celý gallon.

Pak jsem si uvědomil, že mě shodili ze střechy na dvůr.
A střecha je dobrých pětadvacet metrů vysoko.
Polila mě hrůza, že jsem mrtvola.
Pohnul jsem jednou nohou, potom druhou. Hučelo mi v uších, píchalo mé v plících, u nosu se mi dělaly hezoučké růžové bublinky, ale hýbat jsem se mohl. Za chvilku jsem vstal.
Byl jsem zakrvácený, ale marně jsem na sobě hledal nějaké viditelné zranění. Jenom jedno oko jsem nemohl pořádné otevřít a v týle mi lupalo.
Jako ve snách jsem vlezl do nákladního výtahu, mrkl jsem svým jediným použitelným okem na hodinky a viděl, že jsem ležel na dvoře dvacet minut. Vůbec mě nenapadlo, že ti tři můžou čekat nahoře a vzít to se mnou ještě jednou načisto. Nemyslelo mi to. Ale komu by to myslelo, kdyby se probudil po smrti v louži vlastní krve na betonovém dvoře?
Dveře kanceláře byly dokořán; dovrávoral jsem k zrcadlu v předsíni a rozsvítil nad ním. Spatřil jsem oko, zalité krví, a rozražené obočí. Pak se mi zdálo, že možná není rozražené. Pustil jsem vodu z kohoutku, nabral do dlaně, sehnul hlavu a oko řádně vypláchl. Udělal jsem to ještě třikrát; pak jsem se znova podíval do zrcadla a zjistil, že jsem docela v pořádku, jenom nemožně špinavý.
Naštěstí mám v kanceláři Morgensternovu QUICK WATER SHOWERBATH, prostě takový ten kropáč, ze kterého teče obyčejná voda. Vlezl jsem do kabinky, svlékl se a zmáčkl příslušnou klávesu; jak ze mě vlažná voda smývala krev, viděl jsem pár hlubokých růžových jizev, které viditelně mizely…
Konečně jsem pochopil, že mě zachránil zázrak. Nebo spíš Parsonsův oblázek, který jsem měl už od včerejška v zapnuté náprsní kapse.
Hodil jsem zakrvácený oblek do odpadové šachty a vzal si jiný, připravený v kanceláři pro všechny případy. Teprve pak jsem si všiml otevřené zásuvky stolu; ani se moc nenadřeli, klíč byl v zámku. Finnlaysonův seznam byl pryč.
Pro tuto chvíli mi to bylo dočista jedno, měl jsem plnou hlavu svého zmrtvýchvstání. Jak je to ještě k přečtení v kameni náhrobků ve staré Evropě: OUR HOPE IS THE RESSURECTION. Jenže pro mě to nebyla žádná naděje, ale jistota.
Položil jsem Parsonsův kamínek na stůl a civěl na něj.
Pořád to byl jenom oblázek s dírou, do které se vešel malíček; vrátil jsem ho do náprsní kapsy, abych to měl nabeton.
Pak jsem si nasadil desounder a masku, vyplížil se z budovy suterénem a pěšky došel do AFY supermarket ALL FOR YOU. Navštívil jsem tam jisté oddělení, kde mi za dvacet dolarů nasadili růžolící obličej, uvedený v katalogu pod názvem OTEC BROWN. Vzal jsem si k tomu obnošený civil se zimníkem až na paty a předpotopní brašnu, do které jsem nacpal svůj oblek.
Teprve potom jsem se cítil líp; byl jsem hlupák, že mě to nenapadlo dřív. Mohl jsem si ušetřit pád ze střechy.

Jenže to bych zase neodhalil tajemství kouzelného kamínku z Ostrova hrůzy. Teď jsem chápal, proč stál chudému starému lodníkovi za čtyři tisíce dolarů.
Řekl mi, že pro něj kámen ztratil cenu; chtěl, abych pro něj získal ten druhý, který kdysi dal v Southamptonu Cheethamovi. Proč?
Nejspíš proto, že přestal fungovat. Všechny choroby, před kterými ho kdovíjak dlouho chránil, se vrátily. Zranění se obnovila. Parsons zemřel jako Dorian Gray.
Nikdy bych ničemu takovému nevěřil, kdybych to nevyzkoušel na sobě.

V té chvíli mě napadlo, že kamínek možná mele z posledního a že v mém případě zabral jen proto, že jsem míň opotřebovaný, než byl Parsons; a že zemřu na pád ze střechy budovy v Atkinson Street, jestli vyplivne definitivně.
Obrýlený Harrison, dopisovatel NATIONAL GEOGRAPHIC MAGAZINU, se kterým se dobře znám od POLÁRNÍKA AMUNDSENA, bydlí ve druhém obvodu, v ulici Floyda Benneta. Zajel jsem tam metrem a doufal, že ho zastihnu doma. Bylo dost pozdě a musel jsem dlouho vyzvánět u dveří s vizitkou Dr. THOMAS HARRISON, NGM CORRESPONDENT.
Přišel mi otevřít v pyžamu a zíral brýlemi na podivného návštěvníka. "Přejete si?"
"Zeměpisnou konzultaci," řekl jsem a šoupal přitom nohama.
"Ten hlas odněkud znám," na to Harrisom.
"Jo, to jsem já," řekl jsem. "Pusť mě dovnitř, Tommy."
"To jsou k nám hosti. A koho že mám pustit…"
"Radši bych ti to řekl za dveřmi."
"Račte, velebný pane, nebo jak se to říkávalo. Bez urážky – vypadáte jako jeden z, těch popletených vyznavačů Mathewa Cohena, který si dává říkat Jan Sedmadvacátý a sedí v Římě."
"Tohle, co vidíš, je otec Brown," řekl jsem. "Ale uvnitř vězí známý neznaboh Christy Bigs."
Zasmál se. "Tak pojď dál a sundej tu maškaru. Trénuješ na karneval? Trochu brzy."
"Radši si ji nechám, Tommy. Nedokázal bych si ji zase nasadit."
"Fajn. Vůbec to nechápu."
"Už mě dneska jednou shodili ze střechy," řekl jsem. "Nemám chuť, aby to opakovali. Zimník si samozřejmě odložím, Tommy. Ale ksichtík si ponechám. Člověk nikdy neví."
"Tak dobrá," řekl Harrison. "Podle všeho v tom zase lítáš, jako vždycky. Co chceš říct tím, že tě shodili ze střechy?"
"Přesně to, co říkám."
"Tvrdíš, že tě někdo shodil ze střechy? Na schodiště?"
"Ne. Pěkně přes zábradlí na betonový dvůr."
"Ve tvém bungalowu?"
"V Atkinsonové ulici."
Podíval se na mě s pochybami. "Nevypadáš na to," řekl.
"Nemáš tady trochu pravé kávy?" zeptal jsem se a hodil kabát na podlahu. "Nemyslím tu náhražku z pražených polárních slimejšů. Míval jsi od kolegy z Brazílie."
"Může být," kývl. "Než překape, mohl bys mi vysvětlit…"
"Sedni si na to, Tommy," řekl jsem. "Možná, že se to trochu protáhne."
"Ukaž mi ten kámen," řekl Harrison, když jsme vypili třetí šálek a já skončil svoje fantastické vyprávění.
"Nedávám ho z ruky rád," řekl jsem.
"Neblázni… Snad tomu nevěříš?"
"Jak by ne. Nebýt té věcičky, měl jsem zítra pohřeb."
Prohlížel si oblázek brýlemi. Pak přinesl příruční mikroskop. "Má to takovou divnou povrchovou strukturu," bručel. "Takhle kdybych se mohl podívat, jak to vypadá zevnitř…"
"Opovaž se," řekl jsem.
"No dobrá," kývl a vrátil mi kámen. "Takže tohle ti přinesl nějaký dědek, druhý kousek měl jakýsi Cheetham a další hromady se toho válejí na Ostrově hrůzy."
"Nemůžu za to," řekl jsem. "Taky mi tam chybí Invisible Sam, kamaráde."
"Neznám," řekl Harrison. "Jakou že to má polohu, Christy?"
"Padesát devět stupňů dvacet minut západní délky… Ne, tak to není. Padesát devět dvacet jih – a sto dvacet stupňů a dvacet minut západní délky. Ale v atlasu na tom místě nic není. Je to takhle kus na sever od Wallgreenova pobřeží."
"Jak že se jmenoval kapitán té lodi?"
"Dougherty."
Podrbal se ve vlasech. "Koukej, chlapče… Určitě to není nějaká pitomá sázka od Amundsena?"
"Čestné slovo. Tommy. Není."
"Možná, že si z tebe střílel ten Parsons…?"
"Co by z toho měl? Byl polomrtvý."
Pomalu si nalil zbytek kávy z konvice. "Christy," řekl, "jsem dopisovatel National Geographic Magazínu. To je seriózní měsíčník, založený v roce osmnáct set osmdesát osm. Zatímco ty děláš jenom pro SVLN. Můžeš si dovolit psát všelijak… Pokud do toho chceš namočit mě, musel bych si nejdřív všecko řádně ověřit."
"Jak?" řekl jsem. "Co se toho šutráku týče…"
"Co se ostrova týče," řekl Harrison. "Nenosím v hlavě kdejaká dávno zapomenutá fakta. Kdybys přišel – dejme tomu – zítra před polednem…?"

"Když to nejde rychleji, budiž."
"Fajn. A teď mě nech spát. A říkej si pořád dokola, že jsi měl náramné štěstí. Ostatně nejsi první případ člověka, který spadl ze střechy a nic se mu nestalo."
Pevně jsem se rozhodl, že Harrisona poslechnu. Na parkovišti na rohu ulice Floyda Benneta a Casino Street jsem si vybral taxi s obstarožním páprdou za volantem, který si nejspíš nepamatoval ani vlastní příjmení. Vypadal na jednoho z vysloužilých prospektorů, co se málem k smrti udřeli ve službách ORE MINE EXPLORATION, aby pak jako uznání dostali muzejní vozidlo a licenci; v konkurenci automatů to musel být tvrdý chlebíček.
Zrovna jsem nasedal, když opodál před hernou FORTUNA zastavil jiný vůz: vystoupila z něj bába v kožichu, zaplatila a šupajdila si to rovnou do zapadáku. Strčila portýrovi tuzér a chlápek srazil kufry a otevřel dokořán.
Nejzajímavější na ní bylo, že to byla madam Finnlaysonová. Můj šofér si nejspíš myslel, že jsem nějaký zchátralý hokynář, který si s posledním čtvrťákem vyrazil do Casino Street, a protože vyhrál deset dolaru, nechce se mu domu metrem. Když jsem mu řekl adresu, změřil si můj ošuntělý zimník, který nevypadal na bydliště v pátém obvodu.
"Jedu navštívil nemocného," řekl jsem.
"To je od vás hezký, pane," odpověděl a rozjel svůj omšelý silostroj. "A co že tak pozdě…?"
"Na konání dobra není nikdy pozdě," řekl jsem velebně.
"Nejste vy náhodou z těch…"
"Jsern pastorem ekumenické reformované víry."
"Tomu já nerozumím," řekl. "Víra jako víra, no?"
"Čemu věříte vy?" zeptal jsem se.
"Hlavně tomu. že má zákazník čím zaplatit," prohlásil. "Kdybych tuhle víru neměl, dávno bych s tím praštil. Stejně mezi všema těma elektronickejma šoférama vypadám jak vykopávka. Koho myslíte, že vozím? Nacpe se mi sem parta syčáků… Třeba fandové hardhallu. Jejich šest – a dědku, jeď. A když je dovezu, vypadnou bez placení. Co zmůžu? Odplivnu si a hledám další rito. Většinou stejně mizerný."
"A co takhle městská policie?"
"Když si mě pamatujou, pane? Radši tratím, než si nechat rozbít vůz. Není to žádný pancéřák, svatý muži."

Když jsme dojeli k mému bungalowu, zaplatil jsem mu a požádal ho, aby počkal. Doma jsem vzal kus lepicí pásky DRŽÍTO a přilepil si Parsonsův oblázek na pupek. Nato jsem vyhrabal ze šuplete gas-gun nula čtyřku; sebral jsem ji kdysi jednomu grázlovi a nechal si ji pro všechny případy.
"Mám o pána starosti," řekl Wang, když to viděl.
"Vymaž si informaci, že jsem byl doma," řekl jsem. "Od dnešního rána jsem neznámo kde."
"Pán by si měl vzít tlepangové chlebíčky."
Mohl jsem mu říct, aby si je snědl sám. Naneštěstí to nebyl pravý Číňan a nejedl. Na ochutnávání jídel, která připravoval, měl podivný sosák s několika displeji a ciferníky, který mi k němu dodali jako příslušenství.
"Vracíte se nějak rychle," řekl mi šofér taxíku.
"Ano," řekl jsem. "Nemocný zemřel. Chtěl jsem poskytnout duchovní útěchu pozůstalým, ale je tam jenom čínský sluha… Konfucián, dobrý muži. Jak vidíte, nejste sám. Honorář veškerý žádný."
"To je holt pech," projevil účast ten starý paprika. "Kam to bude? Zpátky nebo někam jinam?"
"Znáte to v osmém obvodu?" zeptal jsem se.
Řekl, že to zná všude. V osmém taky. Jenom by nerad až někam pod ledovec.
"Je to na břehu," řekl jsem. "Chinaman Quay."
"Koukám, že z těch Číňanů nevyjdeme," ušklíbl se.
"Příteli," napomenul jsem ho, "kdybyste se trochu zajímal o pohnutou historii dobývání našeho rodného kontinentu, věděl byste, že se jedná o jednoho z ubohých koníků, s nimiž si Robert Falcon Scott vyjel k jižnímu pólu."
"Hlavně že vím, kde to je," řekl a nastartoval. "Takový ty finský domečky."
V jednom z těch domečků bydlel ten křivák Finnlayson.
Když jsme dojeli k číslu 12, řekl jsem taxikáři, aby zastavil a počkal. Zase jsem mu zaplatil za cestu, vystoupil a pustil se po nábřeží k číslu 14, kde měli Finnlaysonovi hnízdečko.
V oknech byly stažené žaluzie; dům byl běžný typ pro jednu rodinu jako všechny ostatní okolo, nějaká ta umělá hmota, panely, kolektory na střeše a připitomělá branka v nesmyslném plotě, který ohraničoval kus pusté skály. Na brance visel měděný štítek s nápisem RITA a EDWARD FINNLAYSONOVI. Klenba tady byla nízko a pokrytá pleskanci ptačího trusu.
Zkrátka žádná nádhera.
Když jsem došel k brance, všiml jsem si plechové kůlny za domem; otevřel jsem a vešel, minul dům a pokusil se do ní nahlédnout. Byla opatřená mizerným visacím zámkem na heslo, jaké se používaly na začátku století.
Podíval jsem se škvírou. V kůlně stál zánovní FORD PINGUIN 500, vozidlo poněkud nad Finnlaysonovy poměry.
Vrátil jsem se k domu a zmáčkl tlačítko ohladovače. Chvíli trvalo, než se ozval rozmrzelý hlas: "Co chcete?"
"Nesu vám ten slíbený tulení lívanec!" řekl jsem.
"Co blázníte? V tuhle hodinu!"
"V tuhle nebo jinou. Otevřete, Finnlaysone. Musím s vámi mluvit."
"Nepočkalo by to do zítřka?"
"Nepočkalo."
"Tak moment… Jenom si na sebe něco vezmu."
"Zmačknete vrátného."

"Eh… Má poruchu."
Zdálo se mi. že slyším ještě někoho. Vzápětí reproduktor zmlkl. Vytáhl jsem mentolku a přičichl si. až mi vyhrkly slzy. Kdovíjak dlouho budu vzhůru.
Pak se pootevřely dveře a objevil se Finnlayson v županu.
"Ale – to přece není Christy Bigs," hekl. "Měl jsem dojem…"
"Byl správný," ujistil jsem ho. "Jen si poslechněte můj oduševnělý hlas, příteli. Nejlépe uvnitř, tady hrozně táhne od klenby a vy máte jenom župánek."
Vypadal, že o mou návštěvu nestojí; vrazil jsem mezi dveře svou historickou kabelu a zatlačil.
"No dovolte…"
Na víc se nezmohl, odstrčil jsem ho, vešel, zavřel za sebou a zeptal se, jak se daří madam.
"Poslyšte… Kvůli tomu jste přece nepřišel, abyste se mě ptal na manželku?!"
"Přišel jsem, abych se zeptal, kdo je majitelem konta 099765," řekl jsem "Odpusťte, že jsem poněkud jednotvárný."
"Vždyť jsem vám říkal, že je to blokovaná informace!"
"Řekněte mi to znova. Taky mi můžete říct, že země je krychle, dvojkovou soustavu vymysleli tučňáci a guvernérem South Victoria Landu je ptakopysk podivný."
Stáli jsme v neútulné hale, přecpané nevkusnou parádou; na stěnách visely kýče od Robinsona Younga, na podlaze se povalovaly koberečky á la PSYCHO – ART z šedesátých let, byl tu falešný krb, ohavné stolečky a židličky a svítidlo z imitace rybí kůže. Na věšáku za dveřmi visel módní plášť z tučňáků, který jsem už někde viděl.
"Já – nechápu, co ode mně ještě chcete," kroutil se Finnlayson. "Udělal jsem pro vás maximum – a nemusel jsem, však to dobře víte."
"Co takhle projít se po baráku? Docela rád bych se podíval, jak tyhle finské domky vypadají zevnitř."
"Ehm… To nebude dost dobře možné. Manželka spí…"
"Možná u rulety," řekl jsem. "V kasinu Fortuna, příteli. Nijak vám to nezávidím, máte na co vydělávat. Ale když se to tak vezme, člověk, který má v garáži pětistovku pinguina, má na vyhazování. Co by si madam sem tam nevyrazila na partičku,, co, Finnlaysone? Tak řeknete mi jméno toho chlapa, nebo vám tím fárem taky zablokovali paměť?"
"Nemám vám co říct," zabručel.
"Tak jdeme nahoru, Finnlaysone."
Chtěl se vzpírat, ale popadl jsem ho za límec a vystrkal po úzkém schodišti; vyšlo to, hned v prvním pokoji jsem nachytal Finnlaysonovu sekretářku z First West Antarctic. Nějaké prádlo na sobě měla, ale ne tolik, aby to s jejím poprsím nebylo přímo katastrofální.
"Annie," hlesl Finnlayson, "To je…"
"Abbé Busoni," řekl jsem. "Od ekumenické reformované církve. Bratr Finnlayson mě požádal o zpověď a udělení rozhřešení. Vemte si na sebe aspoň deku, slečno, nevím, jak dlouho naše beseda potrvá. Samozřejmě bych odtud vypadl třeba hned, kdyby se bratr Edward účinně kál. Leč zdá se mi, že je poněkud zatvrzelý."
Finnlayson se posadil na okraj pohovky a vypadal, že se co nejdřív rozbrečí; Annie se zahalila do přikrývky vzor PAGK ICE.
"Tak to vysypte, Finnlaysone."
"Nevím nic… Opravdu ne."
"Abych vás uvedl do situace," řekl jsem a opřel se o dveře, které jsem za sebou přibouchl. "Někdo mě u toho neznámého shodil, rozumíte? A kdopak ho zná? Jedině počítač u vás v bance. Jenže jeho informace jsou blokované…"
"Vždyť vám to povídám," hlesl Finnlayson.
"Dobrá, drahý Edwarde. Ale co když ten prevít 099765 má v bance chlápka, který dává pozor, aby se někdo náhodou nezačal zajímat o jeho nacionálie? Ten mládenec je toho názoru, že peníze nesmrdí. Dejme tomu, že má ženu, která je rozhazuje po hernách, a milenku, zamilovanou do náročné parády… A kolik takových zaměstnanců First East Antarctic má? Vím o jednom."
"To je nesmysl… Copak bych vám dával ten seznam?!"
"Měl jste dost času informovat svoje šéfy. Třeba vám řekli, abyste mi seznam klidně dal, a potom sledovali, co s ním provedu. Chodil jsem po těch adresách celý den, takže mě večer shodili ze střechy osmipatrového baráku na betonový dvůr a seznam mi sebrali. Vypadalo by to na nešťastnou náhodu."
"Shodili vás –"
"Jo. Spadl jsem na hromadu bavlny ze sklizně na jižním pólu. Mám prostě kliku, Finnlaysone: Ale s vámi to vypadá nalevačku."
"To jsou jenom vaše dohady. Nemám vám co říct."
Vytáhl jsem ze šosu gal-gun. "Koukejte, Finnlaysonová přikluše z hazardu a co vidí?!"
"Edwarde," dostala se konečně ke slovu Anně, "on to udělá! Propána… Řekni mu, co chce vědět!"
"Samozřejmě, že to udělám, slečno," řekl jsem. "Už se těším na tu zábavu."
"Člověče – vy jste blázen!"
Bylo to poslední vzepětí zbytečku Finnlaysonových morálních sil. Když jsem namířil pistoli, vzdal to. "Co uděláte, když vám to řeknu?" zakvílel.
"Moje šlechetnost je světoznámá," řekl jsem a nadhodil si v dlani gas-gun. "Tak bude to…?!"
"Nestřílejte," zaječel. "Je to Rustle… Mike Lou Rustle!"
Zůstal jsem z toho mírně vedle sebe, ale vzpamatovalo mě řinknutí okna. Ohlédl jsem se a viděl, jak něco propadlo pod žaluzii do ložnice. Vzápětí se ozval sykot; jako v mrákotách jsem zíral na Finnlaysona, který zalapal po dechu, chytil se za hrdlo a padl na podlahu jako hadrový panák. Annie se skácela naznak do pomačkaných lůžkovin a groteskně

rozhodila nohy.
Šlehl jsem sebou na zem a ani nedutal; v hlavě mi šumělo, burácelo a vířilo, zatímce kdesi venku zabzučel motor vozidla a jeho zvuk rychle odumřel v dálce.
Krátce řečeno, Parsonsův šutrák mě zase vytáhl z bryndy. Finnlayson natáhl brka i s Annií a paní Rita měla postaráno o překvápko i bez mých speciálních služeb. Bombička plynu, kterou hodili do pokoje, by stačila na půlku desetipatrového hotelu a já si blahořečil, že jsem nechal taxi tak daleko.
Šofér, to se ví, nikoho neviděl, protože si krátil čekání nějakou pitomostí na kapesním vizoru. Řekl jsem mu, aby mě hodil na Bowersovo náměstí, kde jsem mu zaplatil a zmizel.
Z Bowersova náměstí je to kousek do AFY, kde je nepřetržitý provoz; za další dvacku mi tam andy v maskérně vyměnil otce Browna za JOHNA DILLINGERA. Nebyl to právě nejhezčí obličej, ale byl tak akorát pro hotel GLACIER; kuchyň tam mají skoro tak mizernou jako varietní program a jediné, co schází jejich postelím k dokonalosti, jsou polární štěnice.
Zapsal jsem se jako John Smith z Adelaide, obchodník guanem, a dal si donést do pokoje čtyři piva a telefon. Nato jsem zavolal Wanga a požádal ho, aby poslal Johnu Smithovi do hotelu GLACIER kopii seznamu, který došel poštou. Než jsem se dočkal, pil jsem pivo.
Potom jsem se natáhl na postel, dal si telefon na břicho a položil několik desítek stejných otázek; naštěstí je dokázala zodpovědět i noční služba, což jsou obzvlášť přihlouplé automaty. Když jsem s tím byl hotov, spokojeně jsem usnul s pistolí pod polštářem.
Ranní noviny měly tučné titulky. DVOJNÁSOBNÁ VRAŽDA NA CHINAMAN GUAY. SVĚDECTVÍ TAXIKÁŘE: TAJEMNÝ MNICH VRAHEM BANKOVNÍHO ÚŘEDNÍKA A JEHO MILENKY!!
Četl jsem si a procházel se přitom parkem kousek od vjezdu tunelové autostrády Vanda – Mac Murdo se svou neposednou vnučkou. Stála šedesát dolaru a uměla běhat, skákat, čůrat, do jisté míry žvatlat, zpívala Three blind andes a měla krásné blonďaté vlásky. Já měl hlavu typ LEONARDO SENIOR a pod plnovousem jsem skrýval přístroj, kterým jsem holčičku navigoval. V jedné kapse kabátu jsem měl další vymoženost, získanou v prodejně ANTARCTIC ELECTRONICS; zaběhl jsem tam po ránu jako John Smith, který hodlá rozsáhle rekonstruovat telefonní síť na svých guanových plantážích. Takřka jsem se ožebračil nadobro, ale odešel jsem s přístrojem na zjišťování telefonního signálu v kapse. Byla to vcelku nenápadná a nevelká krabička, ale vyčenichala vodiče i skrz deset metrů železobetonu s dvaceti plastovými vložkami a taky hned spočítala, kolik jich je a jakého druhu jsou, jestli dokonce neurčila barvu izolace.
Kousek od parku měl barák Mike Lou Rustle.
Člověk by se divil, co ho do té samoty táhlo.
Koukal jsem na přísnou čtyřhrannou vilu, která připomínala pevnost; byla obestavěná zdí z plastobetonových segmentů, zaklesnutých jeden do druhého. Na střeše vily trčela spousta antén, od supervize až po nějakou soukromou vysílačku. Taky odtamtud vedl skleněný koridor, napojený přímo na tunel autostrády.
V parku sedělo pár penzistů s novinami a kapesními vizory a černošské děti hrály hardball mezi umělými jehličnatými stromy, v jejichž větvích prozpěvovalo elektronické ptactvo Brunovu cembalovou serenádu. Řídil jsem holčičku sem a tam a ploužil se za ní po falešném trávníku.
Myslel jsem si, že na to budu muset obětovat několik dní.
Ale netrvalo to ani hodinu, když se mi v kapse ozval signál. Pro jistotu jsem si ještě trochu zaskotačil s vnučkou, abych vyloučil možnost nějakého omylu. Potom jsem ji popadl za ručičku a nedbaje vřískavých protestů jsem ji odvlékl z parku na silnici, kde jsem měl za malým lesíkem zaparkované otřískané vozidlo z CLATTEROVY LEVNÉ LIDOVÉ PŮJČOVNY.
Zavřel jsem dítě do kufru, vytáhl z kapsy přístroj a podíval se na displej.
K Rustlově vile vedl pod zemí kabel, kterým mohlo procházet tři sta šedesát hovorů najednou. A všichni, k nimž jsem se vnutil podle Finnlaysonova seznamu, ať osobně nebo jako John Smith po drátě z hotelu Glacier, měli jedno společné: aparát od RUSTLE'S SAFETY TELEPHONE Co.
Když jsem zastavil před schodištěm guvernérovy rezidence v Mayfairu, musel jsem nejdřív přesvědčit policejní kvarteto u hlavního vchodu, že není třeba zastřelit bez soudu každého, kdo si zapomene doma IC. Díky svému senilnímu vzhledu jsem za necelou čtvrthodinu dokázal, že zavolali Westlakea; moje vozidlo se tady vyjímalo jako hromada šrotu před Westminsterskou katedrálou a stařičký komorník se zdál poněkud pohoršen. Přidržel jsem si vousy, aby se mi nezapletly do řízení, a vylezl jsem z vozu.
"Pán zřejmě zabloudil," řekl mi Westlake zdvořile.
"Kdepak, pane komorníku," odpověděl jsem třaslavým hlasem. "Moc bych potřeboval mluvit s paní guvernérovou. Celá moje rodina odjakživa volí demokraty…"
"Madam nepřijímá," na to Westlake. "Lituji, pane."
"Jistě mě ráda vyslechne, pane komorníku," zaskuhral jsem. "Doneste jí tohleto…"
Podal jsem mu papírek, na který jsem načmáral číslo 099765. Byla to navštívenka, kterou jsem našel v taxíku; CLATTEROVA PŮJČOVNA si s úklidem hlavu nedělala, neboť byla LEVNÁ a LIDOVÁ.
"Pan Percival Thurston Appleby…?!" řekl Westlake znechuceně.
"Tak tak." přikývl jsem. "Kdyby si pánové chtěli poznamenat – ej, pí, pí, el, í, bí, váj."
"Počkejte tady, pane Appleby," slitoval se Westlake nad zdětinštělým kmetem, "uvidíme, co se dá dělat."
Čekal jsem. Poldové zatím ladili nástroje ve víře, že mi za chvíli přiskřípnou plnovous ve dvířkách vozidla a zahudou k tanci a k poslechu svou oblíbenou burlesku pro čtyři pendreky. Sklaplo jim, jak by ne.
"Račte za mnou, pane Appleby…"
Cestou přes halu jsem podotkl, že to tady mají pěkné. Westlake se s odpovědí neobtěžoval a zavedl mě ke známým mahagonovým dveřím s mosaznou intarzií. "Prosím, pane… Pan Percival Thurston Appleby – madam Wilkes

Morgensternová."
"Nechtě nás o samotě, Westlake…"
Dveře se tiše zavřely.
Gladys vypadala posmutněle, tentokrát na sobě měla šatečky ze skleněného vlákna a popíjela cosi nazlátlého z baňatého poháru. Můj omšelý zjev ke zlepšení atmosféry mezi sněhovými koulemi nijak nepřispěl. "Přejete si, pane…"
Podívala se na ušmudlanou navštívenku "… Appleby."
Řekl jsem si, že se příležitostně poptám, kdo je to vlastně ten Percival Thurston Appleby. V tomhle baráku ho zřejmě nikdo neměl rád. Nahlas jsem řekl: "To je pseudonym, paní Wilkes Morgensternová."
"Ach… To jste vy, Christy?"
"Jaké blaho, že jsem k poznání aspoň po hlase," řekl jsem. "Co to pijete, nějakou novinku?"
"Nevšímejte si toho."
"Aha… Už se zase pašuje?"
Kousla se do rtu. "Co je vám po tom?"
"Samozřejmě nic," řekl jsem. "I když vím, že je to svinstvo, po kterém odumírají mozkové buňky."
Postavila sklenici a přejela si dlaní po čele. "Promiňte, Christy," řekla unaveně. "Od chvíle, kdy se John vrátil, čekám, že zavolají z VTP… Mám nervy úplně nadranc." Posadila se a zkřížila svoje hříšně krásné nohy. "Jak to vypadá? Zjistil něco ten váš – Číňan?"
"Ne. Jaký by to mělo smysl, kdyby tomu přišel na kloub andy se šroubovákem? Musel jsem použít docela jiné metody."
Pousmála se poněkud opovržlivě; bodejť, jaké metody může používat obskurní novinář, který před časem pohrdl republikánským tiskem jejího papá? Nejspíš nakukuje klíčovými dírkami, poslouchá za dveřmi a obtěžuje bezúhonné občany vlezlými otázkami. A proč taky ne? Vždyť se tím živí. Když přitom zaklepe bačkorama, patří mu to. "Jaké metody?" zeptala se.
"Nemá význam vyprávět vám o nich," řekl jsem.
"Tak proč jste vlastně přišel?"
"Promluvit si s panem guvernérem."
"S Johnem…? Ale to přece…"
"O vás mluvit nebudu."
"Ne… To se mi nezamlouvá."
"Mně ještě míň. Měl jsem to nechat plavat a ušetřil bych si spoustu starostí."
"Já vím. Christy… Bylo ode mě sobecké, chtít od vás… Ale co chcete dokázat u Johnyho? Nemůžete mu přece říct, o co jsem vás požádala?!"
"Nemám to v úmyslu. I tak se můžeme dobrat uspokojivého výsledku."
"Jaký výsledek je podle vás uspokojivý?"
"Likvidace konta 099765."
"Nemůžete mi aspoň naznačit –?"
"Bylo by to pro vás nebezpečné."
"Může to být nebezpečnější, než to je?"
"Zajisté," řekl jsem. "Proč myslíte, že se už nějaký čas pohybuj u v maskách historických osobností? Například tohle je Leonardo da Vinci ve věku kmetském – ne že by se mi nějak zvlášť zamlouval. Ale aspoň se ho nikdo nepokouší odkrouhnout."
"To – nemyslíte vážně?"
"Smrtelně vážně."
"Vás se pokoušeli…"
"Dvakrát. S vámi by to sice měli těžší vzhledem k těm poldům dole, ale i poldík se dá podmázmout. Pak už by vám zbyl jenom Westlake, který je dobrý tak na lomení rukama."
"A kdo, prosím vás?"
"No comment," řekl jsem jako onehdy Westlake, když jsem se ho ptal na pracovní náplň.
Chvíli mlčela a okusovala si malíček. Je to jeden z nejkrásnějších malíčků, jaké znám, a mít ho doma, okusoval bych ho od rána do večera.
"Chcete s Johnem mluvit hned?" zeptala se. "Hned teď?"
"Čím dřív tím líp."
"Asi mi nezbývá než vám věřit."
"Ano," kývl jsem. "Na to jste přece přišla už dávno."
Nechala to bez odpovědi a zavolala Westlakea.
John Lewis Morgenstem vše mi zdál poněkud přepadlý; za normálních okolností to býval chlápek sice trochu obtloustlý, ale držel svoje sádlo na uzdě, takže jste si mohli myslet, že jsou to svaly. Od našeho posledního setkání (bylo to na jeho svatbě s Gladys) mírně rozbředl a zdálo se, že mu moc nesejde na tom, jak vypadá a co si o tom pomyslí veřejnost, což bylo před volbami přinejmenším neopatrné, vzhledem k americánské nátuře většiny voličů. Takový Mike Lou Rustle byl přece jenom úhlednější týpek.
Podíval se na mě kalným zrakem a řekl, že mě rád vidí, jako kdyby setkání s fousatým Leonardem bylo nějaké zvláštní štěstí. "Co vás ke mně zaválo, Bigsi?" zeptal se. "Snad nechcete psát o mých volebních vyhlídkách?"
"Nejsou valné," řekl jsem.
"Jděte," na to guvernér. "Máte nějaké důvěrné informace?"

"Možná, pane guvernére."
"Sem s nimi," zahlaholil. "Sem s nimi, ať se jim podíváme na zoubek. Přijměme pravdy, vyvraťme lži, jak říkával ten proslavený starosta v Phoenixu."
"Není to nic, o čem byste nevěděl," řekl jsem. "Samozřejmě to znáte z trochu jiné strany než já. Pokud není pozdě, měli bychom si ujasnit a hlavně sjednotit hlediska – potom by se s tím snad dalo něco dělat."
Skočil na to a chvíli na mě zíral, jako bych se opravdu jmenoval Percival Thurston Appleby. Poslouchal jsem, jak mu to haraší v lebce, a čekal, až mu dojde, že je na tahu. Pochopil to rychle, určitě to netrvala déle než hodinu; najednou se zavrtěl a zeptal se: "Za koho mluvíte, Bigsi? Za SVLN – nebo za někoho jiného?"
"Třeba za lidi, kteří by vás nadále rádi viděli i tam, kde právě jste," řekl jsem.
"Připadalo mi, že mluvíte za ty druhé."
"Víte o nějakých?'
"Takhle se nikam nedostaneme," řekl. "Nelíbí se mi, jak vše mnou mluvíte, Bigsi… Zatraceně se mi to nelíbí. Naštěstí můžu udělat jednoduchou věc – zvednu sluchátko a řeknu, aby si pro vás přišli. Co vy na to?"
"Nedělejte to," řekl jsem. "Nevíte, kdo vás poslouchá."
Jeho telefon od Rustla vypadal jako sfinga s otevřenou tlamou a jistě dostával pěkně mastné krmení. "Co tím myslíte?" zeptal se.
"Jisté konto, na které pravidelné přispíváte," řekl jsem.
"Přispívám na tolik kont, že se v tom sám nevyznám. Kdekdo si myslí, že nevím kam s penězi," zabručel.
"Já míním konto 099765."
"O takovém kontu nic nevím."
"First West-Antarctic, pět tisíc měsíčně."
"A tak, tohle… To je příspěvek na výstavbu útulku pro přestárlé občany v Dry Valley."
"Vím, že není. A vy zase dobře víte, že to vím."
Uhodil pěstí do stolu. "Nehrajte si se slovy, Bigsi. Zatraceně… O co vám vlastně jde? Jedete v tom s nimi? Nebo je v tom Du pont? Koupil vás zpátky?"
"Nejsem na prodej, pane guvernére. Proč Dupont?"
"Protože mě do toho zatáhl on. Těch mizerných dvacet miliónů, které jsem nikdy neviděl, chybí v asanačním fondu. A většina lidí, kteří hlasují pro demokraty, žije v tom zavšiveném třetím obvodu. Dupont a zase Dupont. Myslel jsem, že spojení našich rodin… Eh, naletěl jsem. Ale – odkud o tom všem víte, Bigsi? A jak dalece je informovaná tisková agentura?"
"V SVLN je většina poctivých lidí, kteří nemají zájem, aby se guvernérem Jižní Viktorie stal vyděrač," řekl jsem.
"Myslíte – Duponta?"
"Nikoli," řekl jsem. "Myslím M. L. Rustla a jeho neodposlouchávatelné bezpečnostní telefony, pane guvernére."
Seděli jsme a popíjeli MORGENSTERNOVO CHLORELLOVÉ VITAMÍNOVÉ VÍNO, které Němci píší Seegraswein a vyslovují Seegrasswein, ačkoliv na něm nic hrozného není. Nejsem nikterak kovaný němčinář, abych na ty jemné nuance přišel sám, ale znám jistého P. Q. Scheibeho, bohužel kolegu, který si na podobné frky náramně potrpí.
Vyklopil jsem guvernérovi, co jsem uznal za vhodné. Neřekl jsem, díky čemu jsem dvakrát utekl hrobníkovi z lopaty, nejmenoval jsem Finnlaysona a taky jsem nevykládal o seznamu, který jsem od něj dostal. V důsledku toho jsem vypadal jako salonní kouzelník, který vytáhne z klobouku místo králíka krávu, ačkoliv tam před tím neměl ani toho králíka.
"Pořád nevím, proč se v tom angažujete," hučel guvernér do broušené sklenice z českého skla, které nejlíp dělají Japonci. "Pokud má Rustle informace z odposlechu a je majitelem toho vyděračského konta, musel byste patřit mezi jeho lidi, abyste měl k informacím přístup."
"Narazil jsem na to náhodou," řekl jsem. "Jeden přítel mě požádal o pomoc, jmenovat ho nebudu, taky to není důležité. Šel jsem po tom a měl jsem štěstí."
"Pokud na to konto nepřispívám jen já –"
Neměl jsem zájem klábosit na tohle téma; nejmíň polovina guvernérových kámošů, kteří taky solili Rustlovi, by se mi s nevšední ochotou složila na věnec. "Říkal jsem vám přece, že jde do vily tri sta šedesát hovorů najednou," řekl jsem.
"Vždyť to může být jenom obyčejný telefonní kabel, nemyslíte? Vzhledem k tomu, že je Rustle majitelem Rustle's Safety Telephone…"
"Spoje jsou státní, pane guvernére," řekl jsem. "Rustle nemůže mít ve vile víc telefonů než čtyři; deset už je hodně nadsazené číslo. Kdyby jich tam měli tri sta šedesát, museli by i při maximální miniaturizaci přistavět k baráku Empire State Building."
"Přeháníte… Ty hovory přece mohou jít na záznam."
"Taky že jdou," řekl jsem. "Proto taky vědí o těch vašich dvaceti miliónech, pane gurernére."
"Odkud o nich víte vy?"
"Neměl jsem o nich páru, dokud jste mi to neřekl."
Vsál horní ret pod spodní řezáky; potom vsál dolní ret pod horní řezáky. V obou případech vypadal jako exemplář antarktického šimpanze a já začal chápat, proč se Gladys zapomněla s Travelem. "Proč jste za mnou vlastně přišel" vybafl. "Přihřát si svou porci?"
"Nemíním to stále opakovat, pane guvernére," řekl jsem. "Přišel jsem proto, že nechci, aby se do vaší rezidence nastěhoval Rustle. Je mi docela jedno, jestli tady sedí demokrat nebo republikán – nebo dokonce liberál. Ale taky nestojím o vyděrače."
"To je názor současného občana… Politické strany ztratily smysl, stejně jako jejich politický program. Všechno je to

jenom jakési směšné dědictví po předcích… Jako britská princezna Anne Mary v Prospect Pointu. A pod tím vším roste jakýsi zhoubný nádor, o němž nechceme vědět…"
Jak řečnil, chodil sem tam po koberci, tri prsty zastrčené do vesty. Za ním na stěně visela vlajka U. S. A. a vedle ní svítil bílý pruh s bílou hvězdou na modrém pozadí; jako děti jsme se ve škole učili: Hvězda, to je nová éra, bílý pruh je Bariéra, modré moře do ní bije – vlajka Jižní Viktorie. Nevím, kdo to vymyslel, ale nejspíš někdo od Sergihiho – viz třeba populární ANTARKTIS JE TVOJE MÁTI, VELRYBÍ SÝR SÍLU DÁ TI.
"Leč tu přijdete vy," pokračoval v projevu Morgenstern, "jeden ze spravedlivých. Máte svůj názor a já si ho cením. Přišel jste za mnou se svou pravdou a já vám odhalil to, co mělo zůstat hluboko pohřbeno…"
Popíjel jsem pivo a poslouchal, jak pohřbívá dvacet miliónů W-A $.
"Tudíž renesance politického myšlení," zahřměl a namířil na mě prstem. "Jste demokratem, ať chcete nebo nechcete. Neboť liberály vede Mike Lou Rustle, vyděrač. A republikány Horace Dupont, ta skvrna na sněhobílé tváři Jižní Viktorie!"
"Je to váš tchán," řekl jsem.
Opřel se o stůl a chvíli civěl na jeho desku, jako by tam měl vyřezaný seznam všech mizerů a zkorumpovaných partají z celé Západní Antarktidy. "Samozřejmě," řekl. "Je to můj tchán. Kdyby nebyl, nikdy by mě byl na ten zatracený byznys nenachytal. Má mě v hrsti… Dokonce jsem si do téhle chvíle myslel, že mě vydírá on. Jenže teď, když je důvodné podezření, že je to Rustle… je to ještě horší."
"Horší to bylo, dokud jste to nevěděl," řekl jsem. "Nic vám nebrání zakročit – stačí dát rozkaz VTP. A dohlédnout na to, aby všecky materiály, které ve vile najdou, zničili bez poslechu. Když tam pošlou pár takových, jaké máte před vilou, nebude to problém – i kdyby tam něco zaslechli. Říkají jenom IC a O.K."
"To je příliš riskantní," bručel. "Choulostivá věc. Vaše důkazy jsou nepřímé, nedostačující… Nemohu přece poslat VTP do vily kandidáta na křeslo guvernéra bez právně podloženého důvodu; na počátku každé takové akce bude můj podpis. Pokud byste neměl pravdu, byla by to nedozírná blamáž."
"Blamáž bude, až v některém volebním projevu vytasí těch dvacet miliónů, převedených kamsi z asanačního fondu."
"To nemá precedens," řekl a dal se znova na pochod ode zdi ke zdi. "Snad kdysi dávno ve steré vlasti… Chicago… Al Capone… Ale kdo z nich se stal guvernérem? Kam to povede, bude-li Jižní Viktorii ovládat gangster? Bigsi… Kdybyste našel přímé důkazy, aspoň zlomek jistoty… Dokážete to? Dokážete. Věřím vám, že to dokážete. S vědomím, že tak činíte v duchu starých tradic naší demokracie, pro kterou i prezidenti pokládali životy na oltář vlasti. Myslete na South Victoria Land, kde jste dělal první krůčky, kde jste se učil mateřské řeči… Ubraňte tu zemi před padouchy – a dopomáhej vám k tomu Bůh!"

Když jsem odcházel, hučely mi v uších velebné tóny státní hymny. Guvernér za mnou hleděl planoucím zrakem spolu s George Washingtonem, Abe Lincolnem, F. D. Rooseveltem a J. F. Kennedym, kteří se nad ním vznášeli a drželi stuhu s nápisem: VOLTE MORGENSTERNA – PODPORUJE DROBNÉ ŽIVNOSTNÍKY. Měl jsem o tom jisté pochyby, protože o žádném šeku nebyla řeč.
Harrison se mé nové podobě dlouho srdečně smál. Potom přede mě postavil šálek a konvici, nalil mi kávu a otevřel na stole knihu, která nepříjemně zapáchala.
"Nevěděl jsem, že jsi bibliofil," řekl jsem. "Taky mám slušnou sbírku, ale všechno na umělém papíře. Tohle není faksimilový tisk, co?"
"Je to originál z Witzingerovy pozůstalosti… Mám permanentku do centrálního archivu." Přistrčil mi knihu po desce stolu. "Atlas Rand McNallyho z roku 1938…"
"Kdo byl Witzinger?" zeptal jsem se.
Tommy Harrison má řadu akademických titulů a rád přednáší; tím pádem se mi dostalo vyčerpávající informace. Krátce řečeno – Ralph Witzenger byl zazobaný geograf amatér a napsal pár knížek o svém speciálním hobby – zmizelých a neexistujících ostrovech a zemích. Když někdy před padesáti léty zemřel, odkázal sto tisíc tvrdých jako cenu pro toho, kdo pro kterýkoli objekt najde uspokojující vysvětlení. Nejspíš mu ve stáří strašilo ve věži, jenže poslední vůle je poslední vůle, a tak šlo sto tisíc US dolarů do sejfu kuratoria, které si tehdy Ralph Witzinger sám vybral. Do dneška je to úctyhodné sdružení; jedním z členů je dokonce bývalý zahraniční ministr Nového Zélandu Geoffrey Fitzjames.
"No dobře," řekl jsem, když Harrison konečně vypnul. "Věděl Ralph Witzinger o Ostrově hrůzy?"
"Podívej se semhle."
Hleděl jsem na mapu části jihopolárního moře s cípem Jižní Ameriky a pobřežím Antarktidy od Palmerova souostroví k mysu Adare. Na místě, které mi označil Jack Parsons, byla tečka s nápisem Dougherty Island.
"No kruci," řekl jsem. "To jsem blázen."
Harrison listoval v dalším atlasu, měl černé desky se spoustou zlatých písmen a hřbet z ozdobně tlačené kůže. Smrděl ještě víc než ten první. "To je velice seriózní dílo." řekl Harrison. "Andrees neuer algemeiner und osterreichisch-ungarischer Handatlas, vydaný ve Vídni roku 1900. Prosím, porovnej si to. Tuhle je mapa Jižních polárních krajů, jak se tehdy říkávalo."
Na první pohled mě upoutala obrovská bílá plocha s nápisem Unerforschtes Gebiet, jen spoře olemovaná hnědými proužky na místech Antarktického poloostrova, Viktoriiny země a Wilkesovy země od stošedesátého poledníku ke Knoxovu pobřeží; z celého zbytku Východní Antarktidy vystupoval jen flíček s nápisem Semp Ld. a mezi padesátým a pětačtyřicátým stupněm Enderbyho země. A dobrých čtrnáct set kilometrů na sever od ještě neobjevené Země Marie Byrdové, beznadějně ztracený ve vybledlé modři, byl na mapě nepatrný oválek a dojemně pečlivý nápis hlásal: Dougherty Insel.
"Tuhle máš francouzský atlas z roku 1912." pokračoval Harrison. "Ile de Dougherty. A tohle je holandská námořní

mapa, vydaná v Amsterodamu roku 1923… Taktéž doporučuji ctěné pozornosti velice podrobný Freytagův atlas z roku 1927… Přečti si: Dougherty od. Keates In."
"Co znamená to od.?"
"Oder. Po našem or. Tedy Doughertyho nebo Keatesův ostrov."
"Ještě něco?"
"Na závěr malá kuriozita… Mapa světa. Vydaná roku 1953 firmou Orbis v Praze. Mají tam ostrovy hned dva, jeden Doughertyho a jeden Keatesův. Můj soukromý objev," usmál se samolibě. "Oficiálně je poslední mapa, která uvádí Doughertyho ostrov, ten McNally z roku 1938."
"Oficiálně? Co tím myslíš, Tommy?"
"Zavolal jsem databanku ve Washingonu. Na heslo Dougherty mi computer našel kromě Witzingerových studií dílo Oddities od jistého Rupperta T. Goulda, vydané v Londýně roku 1928. Gould byl jeden z Witzingerových předchůdců, dokonce s mnohem širším záběrem – například napsal knížku o lochneské oblude. Ale vraťme se k Oddities; na stránkách 233 až 247 se autor zabývá Doughertyho ostrovem. V podstatě jde o tohle: V roce 1841…"
Tiše jsem zakvílel a nalil si další šálek kávy, zatímco Harrison listoval v poznámkách.
"V roce 1841," pokračoval, "objevil kapitán anglické velrybářské lodi James Stewart, jménem Dougherty, na padesátém devátém stupni dvacíti minutách jižní šířky a sto dvacíti stupních dvacíti minutách západní dálky pět až šest mil dlouhý ostrov s vysokým příkrým břehem, zasněžený a snižující se do vnitrozemí. V následujících letech ostrov viděla celá řada námořníku… Jistý kapitán Deates z bristolské lodi Louise popsal ostrov velmi podrobně v roce 1860, zmínil se o ledovci, který uvázl na pobřeží, a určil polohu asi padesát devět dvacet jedna jih a sto devatenáct nula sedm západ, což souhlasí s měřením kapitána Doughertyho mezích tehdejších navigačních možností. Chronometr kapitána Keatcse po návratu kontrolovali a zjistili, že maximální možná nepřesnost činí sotva třetinu míle. Ještě roku 1886 viděl ostrov kapitán William Stennard z lodi Cingalese. Tenkrát tam byl čilý ruch, protože kvetlo velrybářství a tuleňářství, takže možná ostrov viděla a znala spousta posádek loveckých lodí. Možná, že tehdy vznikla ta povídačka… Po roce 1886 už ho zřejmě neviděl nikdo, i když na mapách strašil až do poloviny minulého století."
"Třeba se po něm už nikdo nesháněl, Tommy."
"Jakpak ne," řekl Harrison a obrátil list. "Například kapitán Creenstreet, velitel britského parníku Ruapeh, dokonce čtyřikrát – v letech 1909 až 1910. Robert Falcon Scott v roce 1904… Naměřil tam hloubku čtyři tisíce sedm set metrů. Shackleton nic nenašel v roce 1909, ačkoliv tamtudy proplul. Vyměřovací loď Carnegie proplula v roce 1915 ve vzdálenosti tří mil, při čemž byla dokonalá viditelnost. Rozumíš, Christy? Nic tam není a nejspíš ani nebylo."
"Co o tom říká Witzinger?"
"Jenom rozvádí Goulda. Samozřejmě, byl se tam podívat. Nenašel nic."
"Něco tam být muselo. Všechny ty lodi, co ostrov hledaly, by to nedělaly bez důvodu. Poslyš, Tommy – byly to britské lodi, co? Ten kapitán Greenstreet tam byl čtyřikrát… Dokonce Scott, Shackleton… Co když o tom něco věděli? Od Parsonse… nebo od Cheethama?!"
"Ty chceš, abych věřil, že jsi mluvil s člověkem, který ten ostrov objevil s kapitánem Doughertym před skoro dvěma a půl stoletím, v roce 1841…? Nebuď blázen, Christy."
"Byl bych první, kdo by se tomu vysmál, nebýt mojí nenadálé nesmrtelnosti," řekl jsem. "A taky nebýt Parsonse, který zemřel na padesát nemocí najednou. Podle toho, co mi o něm říkal doktor Wellsh, si je za normální lidský život nemohl pořídit, ani kdyby chtěl. A Wellsh jistě ví, co mluví."
Sundal si brýle a začal si je postaru čistit antistatickým papírkem, který vytrhl z bločku na stole. "Koukej, Christy," řekl, "argument je argument. Ten tvůj kámen, zázračné uzdravení, přes čtvrt století starý námořník… To jsou přece všecko nesmysly."
Sebral jsem na stole nůž na otevírání obálek; položil jsem na stolní desku ruku dlaní vzhůru, zaťal zuby a vší silou jsem se bodl do bříška palce. Řádně to zabolelo.
"Ty jsi cvok," řekl Harrison.
Potom jsme oba mlčky zírali na krev, která vytekla, a na ránu, která se bleskově zajizvila a zmizela.

Obcházel jsem se svou kabelou známé, o nichž jsem si myslel, že mají na vyhazování. Každému jsem nejdřív musel ukázat IC, jestli náhodou není kapánek do zelena. Protože by ale takhle za chvíli vědělo celé město, že dědek Leonardo je Christy Bigs, šel jsem střelit do bazaru elektronický telefonní detektor a vnučku. Vzali mě na pásek, ale přece jenom jsem tím získal hotovost na pár dalších metamorfóz. Vystřídal jsem Orsona Wellese, Churchilla a Sinatru, přišel o dalších šedesát W-A $ a žádné nesehnal.
Zdálo by se, že jsem se s takovou senzací mohl obrátit na South Victoria Land News; jenže k dalšímu experimentování jsem už neměl odvahu. Harrison mi sice nabídl jako mecenáše National Geographic Magazin, ale podmiňoval to komplexní analýzou mého zázračného kamínku ve Washingtonu, nač jsem samozřejmě nepřistoupil v opodstatněné obavě, že bych to nepřežil. Chtěl jsem se nejdřív podívat po tom zatraceném ostrově, kde jsem si mohl šutráky nasbírat do zásoby.
Každý z těch škudlilů se mě nejdřív vyptával, na co peníze potřebuju, jak dalece jsem solventní a kdesi cosi; a protože jsem si nemohl vybrat zálohu na Witzingerovu cenu, vzal jsem si nakonec automatické taxi a jel se vyplakat Wangovi na prsa ve víře, že Rustlova Cosa Nostra proti Sinatrovi nic nemá.
"Měl jsem o pána obavy," řekl Wang, když jsem se znenadání objevil. "Několiklát se tu po pánovi sháněli."
Zeptal jsem se kdo. Wang mi promítl na stěnu tri chlápky, kteří zaručeně nepřišli vybírat na dobročinné účely; byli to moji staří známí falešní poldové. "Také pšišla poštovní zásilka z Londýna, pane," dodal Wang.
Bylo mi celkem jasné, proč mě sháněli – v žádných novinách se totiž neobjevil tučný titulek ZÁHADNÁ

SEBEVRAŽDA NOVINÁŘE V ATKINSON STREET. Nehledě na to, že v noci zaregistrovala Rustlova centrála moje dotazy na typ telefonního přístroje v padesáti domácnostech, přispívajících na konto 099765. Zato jsem marně dumal, kdo mi může psát z Londýna, protože jsem už dávno zapomněl, co jsem si objednal u CENTRAL INFORMATION SERVICE. Měl jsem v poslední době jiné starosti a už jsem pomalu nevěděl, jak se právě jmenuju.
Londýnská pobočka CIS mi sdělovala, že rejdař Arthur Cheetham, narozený 16. října 1809, uhořel při požáru rejdařství v Southamptonu dne 23. ledna 1852. Před tím taky něco vystudoval, oženil se atakdále. To mě venkoncem nezajímalo.
Interesantní byla kopie stránky southamptonského Daily Telegraphu ze čtyřiadvacátého ledna 1852. ZNÁMÝ REJDAŘ OBĚTÍ POŽÁRU, hlásal titulek. V článku se mimo jiné pravilo, že firma byla před úpadkem a její papíry v podstatě bezcenné. "Před uzávěrkou se dovídáme," pokračoval Daily Telegraph, "že choť pana Cheethama, paní Marjorie Cheethamová, rozená Seymourová, na základě jejíhož věna a zděděného jmění vybudoval pan Artur Cheetham svůj podnik, byla nalezena v southamptonském rodinném sídle Cheethamů mrtva. Jelikož přivolaný lékař Dr. Henry Templeton konstatoval otravu sublimátem, dá se předpokládat, že jen pohnutá finanční situace rejdařství dohnala Cheethamovy k zoufalému činu, který je sice zachránil před ztrátou cti, ale nenabídl sebemenší vyrovnání akcionářům, mezi nimiž jsou z velké části občané, pro jejichž rodiny byl kapitál, uložený do cenných papírů Cheethamova rejdařství, často jediným majetkem."
V oválném rámečku byla podobizna Arthura Cheethama.
V té chvíli mi bylo jasné, jak se Parsons domákl, že ptáček uletěl na jih. Vzpomněl jsem si totiž na obrovský portrét, který jsem viděl přímo proti kotvišti Crazy Fellow. Ale i kdyby tam nebyl, mohl se s ním Parsons setkat kdekoli jinde. Cheetham byl Mike Lou Rustle.
Za mřížovými vraty Rustlovy vily se poflakoval obejda, který měl všech pět P – Psa, Pistoli, Pendrek, Podprůměrnou inteligenci a Platfus. Když jsem před vilou vylezl ze své fordky včetně vlastního obličeje, pustil psa a popadl pendrek.
"Co chcete?"
Pes cenil zuby a slintal, ale přece jenom se zdál sympatičtější. V jeho očích byl odlesk vzdálené touhy rafnout hlídači po noze. "Rád bych si pohovořil s panem Rustlem," řekl jsem.
"Jo? A o čem?"
"Než mu dám hlas, chci znát jeho názory na zásahy genetického inženýrství do vývojové linie rodu Cystophora cristata."
"Co to má bejt?"
"Čepcol hřebenatý, dobrý muži."
"A to má bejt co?"
"Tuleň," řekl jsem. "Dále potřebuju vědět –"
"Nestačej vám volební projevy?" přerušil mě.
"Jsem z venkova a nemám televizi."
"Odprejskněte. Pan Rustle nemá čas."
"Na mě si ho určitě udělá"
"Hele… A kdo račte bejt?"
"Christy Bigs. Ale vám to nejspíš nic neříká, co? Vy se v sobě tak zhlížíte, že máte oči obrácené dovnitř."
"Kterej Bigs?" zeptal se. "Neříkejte, že ten od novin?"
"Jo, ten."
"No sakra… Tak moment, jo."
Zase jsem čekal u vrat. Místo poldů na mě zíral pes.
"Kde máš pána?" zeptal jsem se. "Razí ve sklepe čtvrťáky nebo se učí na fujaru?"
Pes mírně zavrtěl ohonem. Kdoví, jak dlouho už s ním nikdo neprohodil rozumné slovo. Vzápětí se vrátil hlídač, vzal ho za obojek a šlápl na ovladač vrat. Mřížoví se rozestoupilo a hned nato za mnou zase zapadlo. Nebyl to příjemný pocit.
Ve foyeru mě od hlídače převzal další pochop. Byl mi povědomý.
"Lezte napřed," řekl mi u schodů. Nahoře řekl: "Doprava." A po deseti krocích: "Stát."
Otevřel dveře do supermoderního předpokoje; sedel tam elegantní hubeňour, který měl nejspíš na kontě jenom pár mírných trestů za podvody, falešné směnky a fixlování v kartách. Vlídně se na mě usmál a požádal mě o IC. Když jsem mu vyhověl, zeptal se na důvod mé návštěvy.
"Mám pro pana Rustla výhodný obchodní návrh," řekl jsem.
Kývl vyleštěnou lebkou a opakoval to do mikrofonu.
"Že prosím," ozval se hlas.
Ve stěně se otevřely dveře, jen o něco užší než Rossova ledová bariéra.
Mike Lou Rustle seděl za stolem z fialového skla, usmíval se a ukázal mi pěstěnou rukou na křeslo ze stejného materiálu, měkce vyložené pneumatickými polštáři. "Jsem rád, že vás poznávám," řekl. "Máte zajímavou profesi a jistě se při své práci dovíte spoustu interesantních drobnůstek…"
"Zdaleka ne tolik co vy," řekl jsem.
"Milý pane Bigsi… Když člověk kandiduje na úřad guvernéra, musí byt informován."
"Sype vám to kolem dvou set patnácti tisíc západoantarktických měsíčně, pane Rustle"
"Obávám se, že vám nerozumím," odvětil.
"Jde o ten kabel, kterým odposloucháváte hovory," řekl jsem. "Dáváte si slušně zaplatit za to, že je nezveřejníte. A když vám na to někdo kápne, nerozpakujete se ho shodit ze střechy."
Trochu ho to nadzvedlo, ale nebyl žádná měkkota. "Nevypadáte, že by vám to nějak ublížilo," řekl.
"Napíchl jsem se šosem na balkónové zábradlí o poschodí níž," řekl jsem. "Vaši zaměstnanci jsou poněkud nedůslední.

Když někoho házím ze střechy, podívám se, kam letí."
Vypadal drobátko rozladěně.
"Na Chinaman Quay to taky zpackali," pokračoval jsem. "Kolega Busoni býval sportovním potápěčem a dokáže zadržet dech na tři minuty."
"Zajímavé," řekl. "A oč vám jde, pane Bigsi?"
"Mám pro vás návrh. Nejdřív zničíte všechny nahrané materiály. Potom zrušíte konto 099765 a vrátíte všechno, co jste do dneška vyinkasoval."
"Eh… A co dál?!"
"Odvoláte kandidaturu na křeslo guvernéra a vypadnete z Antarktidy."
"Výborně. Co mě čeká, když náš návrh nepřijmu?"
"Mohl bych vás obvinit z dvojnásobné vraždy ve Finnlaysonově vile na Chinaman Quay."
"To mi nedokážete."
"Dobrá. V tom případě zveřejním, že jste Arthur Cheetham, který údajně zahynul při požáru rejdařství v Souhtamptonu 23. ledna 1852."
Rozesmál se. "To máte od Jacka Parsonse, co? Pane Bigsi, nebuďte blázen. Parsons je člověk s utkvělou představou… Kdysi přestál zánět mozkových blan a pomátl se. Přece byste nevěřil, že někdo může žít tak dlouho?"
"Přijde na to… Za co jste mu dal deset tisíc?"
"Já? To je opravdu otázka. Nedal jsem mu deset tisíc. Proč bych to dělal? Deset tisíc… To jsou pěkné peníze."
"Chápu, jak je vám trapné, že vám s nimi zdrhnul," řekl jsem a podal mu kopii stránky ze souhamptonského deníku. "A co říkáte tomuhle?"
Přečetl si pozorně celý článek.
"A tak," řekl. "Vy se domníváte, že jsem ten jistý Cheetham, který zřejmě zavraždil svou manželku, potom nastrčil do rejdařství neznámou mrtvolu, zapálil a zmizel… A to chcete dokázat jistou podobností mezi mnou a tady tím obrázkem…? Nebuďte směšný."
"Pane Rustle – nebo Cheethame," řekl jsem, "nejpádnější důkaz se najde u vás."
Zpozorněl. "Jaký důkaz?"
"Ten zázračný kamínek."
Přestal se usmívat. "Chcete na mě poslat policii?"
"Nemluvím o policii. Znám pár lidí, kteří by vás rádi viděli bradou vzhůru. Nemyslete si, že vás zachrání těch pár imbecilních gangsterů, které máte v baráku. Když vám ten oblázek sebereme, změníte se velice rychle v něco nápadně podobného mrtvé opici. Víte přece, že od vás nesmí být příliš daleko."
"Jak jste na tohle přišel?"
"Viděl jsem mrtvého Parsonse."
"Vida… Umřel."
"Jeho kámen přestal fungovat, pane Rustle. Kdopak ví, jak dlouho bude šlapat ten váš. Možná, že byste měl začít konat dobro, abyste se posléze sesypal na hromádku usmířen s vlastním svědomím – a k tomu, jak říká John Wilkes Morgenstern, vám dopomáhej bůh. Tak co? Přistoupíte na moje podmínky?"
"Čím jste si pojistil bezpečný návrat?" zeptal se.
"Časovaným telefonem, kam jsem všechno namluvil," řekl jsem. "Zbývá padesát minut."
Chvíli mlčel a pozoroval mě jako kus tuleního trusu, který mu někdo hodil oknem do budoáru. "Když už jste mi navrhl konání dobra," řekl, "uvědomujete si, za koho jste vlastně vytáhl do boje? Za nevěrné paničky, úchylné komedianty, podvodníky, šejdíře… , kteří jenom platí, ačkoliv by si zasloužili mnohem těžší tresty…"
"Třeba mi jde o podstatu věci, pane Rustle."
"Jste inteligentní, schopný – a ještě k tomu poctivý… Nehledáte výnosné zaměstnání?"
"Do kolika měsíčně můžu jít?"
"Vysoko, pane Bigsi."
"Třeba – do miliónu?"
"Já – nežertuji, chlapče."
"Já taky ne. Buď splníte moje podmínky, nebo přijdete o kejhák velice nepříjemným způsobem. Víme dobře, že ten kámen musíte mít u sebe, aby vás chránil. Nemůžete ho nikam ukrýt. A my v důsledku toho nemusíme nic hledat. Stačí najít vás."
"Dejte mi lhůtu na rozmyšlenou, pane Bigsi."
"Dám vám týden," řekl jsem. "Ale nebude to zadarmo."
"Dobrá, to je kulantní jednání," kývl. "Co chcete?"
"Dvacet tisíc," řekl jsem.
Ani nemrkl. "Chcete šek?"
"Ne. Poukážete je obratem na konto 90327 v S. A. Bank."
Než jsem se vydal k Rustlovi, otevřel jsem si konto čtvrťákem a pouhým zasunutím IC do registračního vstupu v SAFETY AUTOMATIC na Bowersově náměstí. Nemají tam žádné lidské zaměstnance, které by mohl kdokoli zkorumpovat a hotové peníze poukazují na telefonní příkaz libovolným způsobem.
"Jak chcete," řekl Rustle. "Dám příkaz tajemníkovi. A – poslyšte, chlapče… Přemýšlejte taky vy o mojí nabídce. Dotáhli bychom to spolu daleko."
"Ne dál než na Beaufortův ostrov," řekl jsem. "A ten je docela blízko."

Solidní katamaran Sugar Baby, najatý kapitánem Hankem, měl dva skořepinové plováky a střední kýl, který se dal vytáhnout z vody, když hrozilo, že uvízne v ledu. Plováky měly profil jako kdysi dávno (jak mi řekl kapitán Hank) lodi typu Fram, Gauss nebo Southern Gross, prosté vajíčko, které led tlačí vzhůru. Turbínový motor dával lodi rychlost kolem pětačtyřicíti uzlů.
Pohodlné plavidlo to ovšem nebylo; plováky nesly jedinou dvoupatrovou kabinu, která měla panel se spoustou obrazovek, displejů a ciferníků. Vzadu byl stůl a kolem několik úzkých paland, z nichž nejlepší patřila majiteli a kapitánovi Terry Crippsovi. Kromě něho byl v posádce jenom nemluvný a nabručený Argentinec jménem Pereira dá Costa.
Kapitán Hank s sebou přivedl zrzka v ledabyle rozepnutém celťáku a mladíčka s prýmky kadeta obchodního loďstva. Zrzek, ač na to nevypadal, byl druhý kormidelník Crazy Fellow, inženýr Fred Grimshaw; kadet, o kterém kapitán řekl, že se nebojí ani koupání mezi žraloky, se jmenoval Herman Pope. Grimshaw mi byl sympatický na první pohled. Zato kadet mě nijak neuchvátil – a to jsem ještě nevěděl, že je to jeden z těch chytrolínů, kteří přispějí k diskusi o pěstování mrkve vyčerpávajícím popisem stroje na zahýbání kramlí.
Hodiny na věži přístavního úřadu ukazovaly 10.23, když se Sugar Baby odpoutala od mola a zamířila k jedné z menších propustí. Kopule zasahuje v Mac Murdo až nad přístav, drží ji stožár na Barnesově hoře a jiný nad malou bezejmennou zátokou asi pět kilometrů před Bernacchiho mysem; k tomu pochopitelně patří i řada dalších kotev ve skalách na předhoří Mount Listem. V kopuli je směrem k zálivu několik automatických propustí různých velikostí; největší propluje i velký ledoborec. Led v přístavu není; nejbližší ledovce jsou Taylorův a Ferrarův, a kry, které se z nich odlamují, odstrkují remorkéry do Rossova moře tak zvanou ledovou magistrálou. Samotný přístav nezamrzá, zahřívaný vodou z Yukonu a také vzduchem, jehož teplota tady většinou neklesá pod nulu ani v nejstudenější noci. Pro antarktickou flotilu je to úplná oáza a jen málokterý kapitán jezdí přezimovat do Hobartu nebo Chichi.
Když Sugar Baby vyklouzla propustí do vnějšího zálivu a minula Bernacchiho mys, dělala už svých pětačtyřicet uzlů, což obnáší přes osmdesát kilometrů za hodinu. A jelikož mezi Mac Murdo a místem, kde měl být Doughertyho ostrov, nebyly podle Harrisonových snímků, družice Honey a hlášení glaciologické služby žádné vážnější překážky, čekala nás vcelku klidná třicetihodinová projížďka po moři, kterému Američané říkají Rooseveltovo.
Měli jsem za sebou devětadvacátou hodinu cesty, pár svačin a trojí neklidný spánek, když se cosi objevilo na obzoru skoro přímo před přídí a kapitán Hank na to reagoval nadšeným halasením. "Co myslíte, že to je?" povykoval. "Fatamorgána?"
Třeba říci, že jsme se většinu cesty přeli o podstatě Doughertyho ostrova, při čemž Harrison dával k lepšímu všechny historické zrakové klamy, kterým podlehli slavní objevitelé Leifem Eirikssonem počínaje a Velkým Roaldem konče. Inženýr Grimshaw se nevyjádřil; zato kadet měl spoustu chytrých nápadů.
Posádce Sugar Baby řekl kapitán Hank, že jde o definitivní vyřešení starého geografického problému. Pereira da Costa na to pokrčil rameny a prohlásil, že stejně pendrek najdeme, zatímco Cripps mínil, že si za své peníze můžeme poručit třeba lov polárních motýlů, pokud nebudeme chtít, aby nám je nadháněl.
Věc, která se rýsovala v dálce, jako motýl nevypadala.
"To je ledovec," řekl Argentinec. "Asi čtyři míle dlouhý."
"Nebo ostrov," řekl jsem.
"Jo… Za vaše peníze třeba Manhatan se sochou svobody," ušklíbl se Cripps.
Harrison mi řekl, abych nebyl takový optimista. Pereira da Costa nebo Cripps samozřejmě poznají, jestli se blížíme k ledovci nebo k něčemu jinému. Jsou v antarktických vodách doma a vědí, že by jim omyl mohl přijít draho.
"Zapněte radar," řekl kapitán Hank. "Přestaňte škudlit."
"Když myslíte," řekl Cripps.
Hleděli jsme na obrazovku radaru. Neukazovala nic.
Cripps listoval knížečkou s nápisem ANTARCTIC PILOT a diktoval Pereirovi, který mačkal tlačítka: "Gé pětka, Mount Sidley… Mys Hoorn – a pro jistotu třeba aucklandskou nula devadesátku."
Zeptal jsem se, o co kráčí.
"To jsou gonia," vysvětlil mi kapitán Hank. "Kde to žijete, prosím vás?!"
Na displeji vedle hloubkoměru se objevil údaj: 59°21, G3"S – 119°07, 12"W. Harrison řekl, že právě tohle naměřil kapitán Keates v roce 1860. "To je přinejmenším zajímavé," dodal. "Ale pořád to ještě nic nedokazuje. Musíme opakovat měření nejmíň třikrát po třech hodinách…"
"Uvidíte, že se posuneme k severu," řekl Cripps.
"Padesát devět dvacet jedna a sto devatenáct nula sedm," řekl kapitán Hank. "Před časem byly těchhle čísel plné noviny. Je to poslední hlášená poloha Marquerity."
"Marquerita?" ušklíbl se Cripps. "Myslíte, že narazila na tohle? Pánbu vás potěš."
"Na něco narazit musela, hrome," zachmuřil se kapitán.
"Povídali že mu hráli," na to Cripps. "Marqueritu potopil výbuch bioplynu. Měli plné podpalubí shnilých banánů."
"Proč nevěříte, že je to ostrov?" zeptal jsem se ho.
"Jestli tohle byla poslední hlášená poloha Marquerity," odpověděl, "přecedili tady hoši od Lloyda sto čtverečních mil mořské vody přes plátýnko. Chcete tvrdit, že přitom přehlídli tohle to? Nenechte se vysmát. Radši se podívejte na hloubkoměr, pane. Ukazuje čtyři tisíce osm set jedenáct metrů."
"Mohla by to být podmořská hora."
"Musela by vypadat jako stožár."
"Něco blučí, pánové," řekl najednou Wang.
Nikdo z nás nic neslyšel.

"Myslíte, že jsem nikdy neviděl mlhu?"
Oblékli jsme si přes anoraky nepromokavé pláštěnky a vyšli na levobok. Wang za mnou přinesl vlněný pléd a pošeptal mi: "Tady to blučení mnohem silnější, pane. Ale je to velice klásný ostlov, pokud je to ostlov a ne tabulový ledovec, jak žiká pan dá Costa. Víte, pane, takové Borneo nebo Haiti nebo Sardinie, mám to nahlané i s lozlohou, hustotou obyvatelstva, plůmyslern, nelostným bohatstvím atakdále. Jenže jsem to ve skutečnosti nikdy neviděl."
"Neměl jsem tušení, že máš takové vědomosti."
"Kdyby si pán lépe pločetl plospekt, mohl by je mnohem lépe využít."
"Udělám to hned, jak se vrátíme," slíbil jsem mu. "A to bručení si nech pro sebe. Nejsou to nějaké vibrace od motoru?"
"Lád bych pána upozolnil, že jsem to poplve zalegistloval, když loď stála."
"Nemáš ponětí, odkud to přichází?"
"Zajisté. Jde to od toho klásného ostlova, pane… Pokud je to ostlov a ne tabulový ledovec, jak žíká –"
"Tak o tom zatím nemluvme," přerušil jsem ho.
Řekl své obvyklé JAK SI PÁN PSEJE, opřel se o stěnu kajuty, zastrčil si ruce do rukávů a zadumaně se zahleděl na ubíhající břehy.
Mnohokrát jsem uvažoval, co se odehrává v mozku androidů, když hledí zadumaně do dáli. Ptát se na to Wanga mi připadalo netaktní, ačkoliv by mu to nejspíš bylo jedno. Všechny city, které navenek projevují, jsou pseudocity, hominizující jejich zcela nelidskou podstatu. Prostě řečeno – je to divadýlko pro lidi, kteří si je vesměs nezaslouží.
Minuli jsme jižní mys, příkře spadající do moře. Pak Sugar Baby zatočila k severu a hned nato k severozápadu. Obepluli jsme další mys a pokračovali podle pobřeží. Teď už se zdálo, že by to mohl být ostrov. Tu i tam bylo vidět tmavší skvrny, prosvítající ledem či sněhem. Hroty skal – pokud to byly skály – vypadaly jako zubaté cimbuří vysoké zdi, kterou byl obehnán střed ostrova, a ubíhaly stále dál a dál, dokud se Sugar Baby nepřiblížila k severovýchodnímu mysu. Za ním byl jakýsi obloukovitý záliv, který vybíhal k severu dlouhým, postupně se snižujícím poloostrovem.
Inženýr Grimshaw si najednou vyhrnul límec, odplivl si do moře, zabručel cosi jako "ne, to snad ne", podíval se na břeh a vrátil se do kajuty.
"Co je mu?" zeptal se kapitán Hank. "Hej, pane Grimshawe!"
"Pane," řekl Herman Pope, "já myslím, že je to tady nebezpečné. Nestojí to za riziko. Ta mlha… a vůbec, pane –"
"A co vy si máte ksakru co myslet?" houkl kapitán. "Mlha! Jděte do kajuty, když se bojíte mlhy!"
"Má pravdu," řekl z okénka Cripps. "Nejde jenom o mlhu. Copak nevidíte –" Okénko se prudce zabouchlo.
"Pardon," řekl Harrison a tlačil se kolem kapitána ke vchodu do kajuty. "Já totiž nějak –"
Kapitán Hank neodpověděl; svíral oběma rukama tenké zábradlí a vypadal, že se mu zničeho nic udělalo řádně zle od žaludku.
Napadlo mě, že jsem vůbec neměl na Sugar Baby lézt. Že je to největší hloupost, jakou jsem v životě – udělal. Říkal jsem si jak je asi voda kolem studená. Potom jsem se viděl, jak tiše klesám do temných hlubin, stále temnějších a temnějších, až se složím do prahorního bahna skoro pět kilometrů hluboko. Vůbec se mi ta představa nezamlouvala. Jenže se mi nezamlouvalo ani to, že jsem závislý na nějakém kamínku, který mám přilepený páskou DRŽÍTO na pupku.
Otevřel jsem dveře a zahulákal do kajuty: "Hej, Crippsi, ke břehu! Za svoje peníze bych taky rád viděl nějaké výsledky!"
"Kašlu na vaše peníze," odpověděl Cripps. "Lezte dovnitř, obracíme!"
Chvilku jsme se strkali v úzkých dveřích s kapitánem Hankem. Zahlédl jsem kadeta, který se krčil na podlaze u stěny a zakrýval si rukama oči. Grimshaw seděl na jedné z paland v zádi, něco si pro sebe mumlal a byl bledý jako křída.
"Lád bych si to tady plohlédl," řekl Wang a zavřel za námi dveře. "Je to takový klásný ostlov, pánové, pokud to není tabulový ledovec, jak žíká pan Peleila da Costa."
Sugar Baby obracela. Turbína zavyla, jak zvyšovala obrátky, a loď se rozjela pryč od břehu, který se rozplýval v mlze. Byli jsme nějakých pět mil daleko, když Cripps zpomalil a provinile se na mě podíval. "Ty vaše peníze se mi zatraceně hodí, jak by ne… Ani nevím, co mě to popadlo. Nejspíš nervy… Promiňte, pane Bigsi."
"Jestli vás popadlo to co mě," řekl Grimshaw, "ani se vám nedivím."
Herman Pope jektal zuby a rozmazával si po tvářích slzy. "Já n-nevím c-co se t-to stalo, pane," zakoktal, když se na něj kapitán Hank zamračil. "T-to ti žraloci…"
"U všech mořských prasat," zahulákal kapitán, "jací žraloci, kadete…?!"
"J-jak jsem je p-páral n-nožem… Tahali za sebou střeva a druzí je ž-žrali zaživa. Byl jsem taky tak rozpáraný…"
Kapitán jenom rudnul a funěl.
"Byl jsem nafouklý a napůl shnilý," řekl Pereira da Costa a otřel si čelo rukávem. "Kolem byla tma a bahno… A kalmaři. Fuj. Taková ohavnost…!"
"Já se z toho chlapa zblázním," řekl Cripps. "Vždyť ses ani nehnul z kajuty, Pereiro. Pánové… Takový lamželezo a chová se jak družička."
"A proč jsi vlastně otočil, Terry?" zeptal se Argentinec.
"Jenom tak," řekl Cripps. "No… Taky jsem měl takové zatracené vidiny. Přešlo mě to rychle, protože nejsem jako utopenec o nic ošklivější než zaživa."
"A co ten váš Wang?" zeptal se kapitán.
"Klásný ostlov, pane," řekl Wang. "Pokud to ovšem je ostlov a ne –"
Zeptal jsem se ho, jestli ještě slyší to bručení.
"Ne, pane," řekl.
"A tam – u ostrova jsi ho slyšel?" zeptal se Grimshaw.
"U ostlova bylo mnohem silnější. Pšicházelo od něj, pane."

"Od ostrova…?"
"Ano, pane. Od ostlova. Pokud je to ostlov a ne –"
"Dobře, to stačí, Wangu." Grimshaw se zasmál. "A my neslyšeli nic."
"Co je na tom k smíchu?" zabručel Cripps.
"Musím pány upozornit," řekl Wang, "že se jednalo o zvuk s velice nízkou flekvencí. Pánové ho slyšet nemohli, neboť jejich vznešené sluchové ustlojí není uzpůsobeno na tak oblovskou amplitudu."
"No ovšem," řekl inženýr. "Zvukové vlny o supernízkém kmitočtu. Už dávno je známo, že infrazvuk vyvolává tíseň…"
"Nepovídejte, že jsme dostali strach z nějakého kraválu, který není slyšet," řekl Pereira dá Costa. "Já vám řeknu, co to je. Je to Ostrov hrůzy."
Když jsme se najedli, řekl kapitán Hank, že se samozřejmě vrátíme, že to zvládneme, když teď víme co to je – a kdo má přecitlivělou nervovou soustavu jako třeba kadet, prostě zůstane na lodi… "Co říkáte, pane Bigsi?" obrátil se ke mně.
"V životě bych neměl pokoj, kdybych se teď vrátil do Mac Murdo," řekl jsem.
"No… Já bych dal hlasovat," vycenil svůj neúplný chrup Cripps. "I když mě platíte, pane Bigsi. O nějakém přistání na Ostrově hrůzy nebyla řeč."
"Povídal jste, že je to ledovec," řekl Harrison. "Já jsem pro přistání. Z vědeckého hlediska je to velice zajímavé:"
"Vy jste šéf, pane," řekl kapitánovi inženýr Grimshaw. "Určité riziko v tom je."
"Má to znamenat ano, nebo ne?"
"Ano, pane."
"Kadet…?"
"Říkal jste, že zůstanu na lodi, pane," řekl Herman Pope, kterého Ostrov hrůzy k mému potěšení dočista odrovnal.
"Dobrá, zůstanete na lodi," zavrčel kapitán. "Cripps?"
"Když pan Bigs uhradí případné škody –"
"Buďte bez obav," řekl jsem. "Mám plno vlivných majetných kámošů. Zaběhnu například za Rustlem, takhle lusknu prsty a koupí vám ještě tri takovéhle kocábky."
"Když to říkáte… Můžeme to zkusit."
"A mě je to fuk," řekl Pereira da Costa. "Kdyby mě to zase popadlo, budu myslet na ženské ve Valparaisu."
"Tak to spusťte, Crippsi." řekl kapitán Hank. "Nepřijeli jsme sem na piknik, ke všem kosatkám s otevřenýma hubama."
Jelikož jsme věděli, že nepříjemné a tísnivé pocity způsobuje nízkofrekvenční vlnění, neměli jsme tentokrát žádné představy. Nebylo to o nic lepší, spíš by se dalo říct, že horší; poprvé jsme se báli toho, co jsme se domnívali vidět, zatímco teď jsme se báli ostrova.
Trčel před námi, šedý a hrotitý, zatímco Sugar Baby pozvolna klouzala k nízkému ostrohu, pokrytému pískem.
"Není se čeho bát," řekl Harrison. "A přesto –"
"Nechte toho," zabručel kapitán. "Zažil jsem pár jedenáctiballových bouří, dvakrát jsem přežil tsunami, proplul jsem hurikánem a jednou mě málem sežraly kosatky i s botama. Jestli mám složit kosti tady… Co na tom záleží, u všech ďasů?"
Cripps držel kormidelní kolo a klouby měl docela bílé.
Nikdo z nás nevypadal, že je mu do skoku, ačkoliv se na ostrově nic nehýbalo a moře se jenom lehce čeřilo sotva znatelným větříkem od severu. Pouze Wang se usmíval a prohlížel si pobřeží, jako když se na něco těší.
Pak Sugar Baby zastavila a Pereira spustil kotvu. Jak žbluňkla do vody, vrátily strmé svahy ozvěnu, která zazněla jak odporný smích.
"Člun," zasípal kapitán. "Spusťte ten zpropadený člun."
Malá loďka s elektromotorem visela na zádi mezi plováky; dvě automatická ramena se sklonila a položila ji na vodu.
Sestoupili jsme po lehkém duralovém žebříku, kapitán Hank, inženýr Grimshaw, Harrison a já s Wangem. Cripps řekl, že zůstane na lodi, a že s ním zůstane i Argentinec, protože jsem jim zaplatil za dopravu tam a zpátky, a ne za nějaké zbytečné courání po něčem, co není ani ledovec, ani poctivý ostrov. Protože ta pitomá kotva visí na padesátimetrovém řetězu a houpá se sem a tam, ačkoliv jsme sotva čtvrt furlongu od toho stokrát prokletého poloostrova. A jestli neumíme zacházet s tím všivým elektromotorem, tak ať si vytáhneme pod lavičkou vesla, což jsme taky udělali.
Stačilo párkrát zabrat a příď člunu uvázla v písku.
"Hej," obrátil se kapitán k Sugar Baby, "ne abyste dostal strach a nechal nás tady, Crippsi!"
"Takový idiot nejsem," odpověděl Cripps. "Kdybych byl, šel bych s vámi k těm příšerným kopcům támhle. Copak myslíte, že za nima je? Ta bručící příšera."
"Víte co?" houkl přes vodu kapitán Hank. "Vzdalte se s tou svojí vodoměrkou aspoň půl míle od břehu. Až budeme hotoví, dáme signál… Nebo se vrátíme člunem. Nebojte se, že ten motorek nenašlápnu."
"Taky že jedu," zařval Cripps. "Ta lochneska vás sežere i s botama."
Když zavyla turbína, byl jsem si najednou jistý, že už Sugar Baby neuvidíme. Něco podobného nejspíš napadlo i ostatní, protože nápadně ztichli a zírali za lodí, dokud nezastavila něco přes půl míle od nás, v lehké mlze podivně plochá a bezbarvá. Kapitán Hank si nasadil k očím triedr a díky tomu nám mohl přetlumočit Crippsovo P. Y. U., vysílané staromódní vlajkovou abecedou. "Přeje nám šťastnou cestu," zabručel.
"To je od pana Crippse pozolné," řekl Wang.
"Mít vlajky, odsignalizoval bych mu G. T. H.," řekl kapitán Hank. "To se mu to semaforuje, když je tam a ne tady."
"Co je to G. T. H.?" zeptal se Grimshaw. "V životě jsem takový signál neviděl, pane."
"To je můj čistě soukromý kód," řekl kapitán. "Znamená to, aby táhl k čertu."
Grimshaw a Harrison, kteří seděli v přídi člunu, přelezli nízký bort. Inženýr skočil na písek a vzápětí upadl na záda.
"Poslyšte," řekl Harrison, "to není písek. Je to bahno."

Grimshaw se namáhavě zvedal. "Ujelo mi to," stěžoval si, celý zamazaný šedivým blátem. "Strašně to klouže. Neskákejte, doktore… Počkejte, podám vám ruku. Jen co si ji otřu…" Uvědomil si, že nemá do čeho, natáhl se podle boku člunu a opláchl si ruku ve vodě.
Slézali jsme opatrně za Harrisonem. Uvědomil jsem si, že čím jsem na ostrově déle, tím méně na mě působí jeho strašidelné fluidum.
"Hrome," řekl najednou kapitán, jako by mi četl myšlenky, "už mi to ani nepřijde…"
"Pravděpodobně jsme se přizpůsobili," mínil Harrison.
"Jestli pánové dovolí," řekl Wang, "Blučení už delší dobu slábne. Teď už je zcela nepatlné, skolo neslyšitelné."
"Tím se to vlastně potvrzuje," řekl Grimshaw. "Zatím jsme se jenom domnívali, že pocity tísně vyvolává nízkofrekvenční vlnění. Teď je to jasné – přímá závislost našeho podvědomí na síle infrazvuku –"
"Tak to bahno, po kterém jste ráčil uklouznout," přerušil ho Harrison, který hrábl prstem do bláta a teď si prst prohlížel přes brýle, "je velice zajímavé, Takové se dá vydrendžovat z mořského dna, ale těžko se vyskytuje nad hladinou. Vlastně je to zcela vyloučené…"
"Proč?" zeptal se kapitán.
"Ukázal bych vám to, kdybych s sebou měl mikroskop… Je to hlubinné bahno, složené z vápenných zbytků mikroskopické fauny. Rozumíte – ne nějaký krill… Prvoci. Uhynulí padají dolů. To bahno tady prostě nemá co dělat. Nedovedu si vysvětlit –"
Řekl jsem mu, že jsem rád, že si taky jednou něco nedovede vysvětlit. "Šťastný člověk, který nic neví," odsekl.
"Ti plvoci jsou velice klásní, i když jsou mltví," řekl Wang, sehnutý nad vrstvou bahna. "Skolo jako sněhové vločky."
Jak ke mně zvedl obličej, bylo vidět, jak se mu přeostřily oči. Takovému kadetovi by se nad tím zvedl žaludek.
Kapitán se opíral o veslo, kterým si pomáhal při vylézání z člunu; teď jím zeširoka hrábl do bahna a co nabral na list vesla, odhodil stranou. "Řekl bych, že je pod tím skála," prohlásil.
"Dobrý argument pro ostrovní hypotézu," řekl Harrison. "Mně osobně by teď líp vyhovoval ledovec. Aspoň do jisté míry by se tím dalo vysvětlit, kde se tady to bahno vzalo. Víte, že se převracejí, Bahno by mohlo pocházet ze spodku ledové hory."
"Skála taky," řekl Grimshaw.
"Tématické úvahy nechte panu Bigsovi," zavrčel kapitán. "Pojďme támhle k těm skalám. Hned uvidíme, na čem jsme."
Pustili jsme se po bahnitém pruhu k příkrému svahu, který přecházel ve stěnu. Zdál se bílý a lesklý, místy porušený tmavými skvrnami. Jak jsme se blížili, viděli jsme, že je do jisté hloubky průhledný.
"Je to led," řekl Harrison.
Když jsem došli k úpatí svahu, ocitli jsme se na poloprůhledné vrstvě; byla kluzká táním a kapičkami mlhy, která kolem nás zvolna houstla. Ohlédl jsem se na moře a viděl jsem, že se Sugar Baby mění v nezřetelný stín.
"Rád bych si prohlédl ty tmavé fleky," řekl kapitán. "Dokud je vůbec něco vidět. Hrom aby do té mlhy…"
Zdálo se, že se v určitých místech svahu odlouply velké čočkovité kusy ledu; zbylou vrstvou prosvítaly šedé plochy. S námahou jsme se vyškrábali k nejbližší a s údivem jsme hleděli na pravidelně zvlněný útvar, jakoby zalitý do skla.
"To je neuvěřitelné," řekl Grimshaw. "Jako nějaká roleta…"
"Mohlo by to být zkamenělé dřevo," řekl Harrison. "Něco takového kdysi našel kapitán Larsen na Seymourově ostrově."
"Čerta starého," zabručel kapitán, který se nakláněl nad prosvítajícím útvarem. "Tamhleto je podle vás suk?"
Podívali jsme se zblízka. Pod vrstvou ledu bylo cosi, co při troše fantazie mohla být hlava šroubu nebo matice. "Aha," řekl Grimshaw. "Žádné zkamenělé dřevo. Prostě v ledu zamrzlý vrak… Jenže ten šroub, nebo co to je…, je pětihranný."
"Proč by nemohl být pětihranný?" řekl Harrison.
"Protože by neodpovídal normě," vysvětloval inženýr. "Na celém světě byste nenašel klíč, kterým, by se to dalo povolit, ať je to co je to. Pětihranný šroub, doktore – to je něco jako ryba s ocasem na obou koncích. Rád bych si to prohlédl pořádně."
"Snad bychom mohli zavolat Crippse," řekl jsem. "Když už tady nestraší to bručení… Určitě má na lodi nějaké vhodné nářadí. Měli bychom to vydolovat a vzít s sebou."
"Jestli je to lodní bok, je docela možné, že někde dál vyčnívá z ledu," řekl inženýr.
"Nesmysl," odmítl to kapitán Hank. "Jsme na ostrově. Kterápak loď by se dostala takhle vysoko na břeh? Nejspíš to budou nějaké pozůstatky po zříceném letadle."
"A ta pětihranná matice, kapitáne?"
"Kdoví, co vidíme," zabručel. "Počkejte tady, zajedu pro tu Crippsovu skořápku. V téhle mlze by signály neviděl."
Grimshaw vytáhl čtvrťák a pokusil se rýpnout do ledové vrstvy. Ozval se nepříjemný zvuk. "To není led, pane" řekl kapitánovi a přejel po průhledné stěně prsty. "Spíš to připomíná sklo."
"Skleněná hola," řekl Wang. "Jako v té pohádce, pane."
"Tak moment," mračil se kapitán. "Říkáte, že to není led, pane Grimshawe? A támhleto dole taky ne?"
Inženýr sestoupil níž a rýpl mincí. "Tohleto led je," řekl. "Jenom stěna je z něčeho jiného. Snad je to sopečné sklo."
"Neznám případ, že by se obsidián vyskytoval v takové koncentraci," řekl Harrison.
"Povídám, jedu pro Sugar Baby," řekl kapitán Hank. "Uděláme do toho neřádstva díru a podíváme se, jestli je ta matice pětihranná nebo ne."
"Drahý Tommy," řekl jsem Harrisonovi, když kapitán nastartoval člun a rozjel se do mlhy, "teď právě nastává chvíle, kdy přijdeš se spásným nápadem. Jen si vzpomeň, tenkrát v těch kopcích naproti Punta Arenas, kousek od Inutil Bay –"
"To byly poctivé kopce," řekl Harrison. "Pokud vím, ani jeden nebyl skleněný."

Kapitán plul jen na půl cesty a odsignalizoval Crippsovi, aby přijel ke břehu; hned nato se vrátil, nedočkavě vylezl na břeh a plácl sebou do bahna. Za pár minut k poloostrovu doklouzaly i plováky Sugar Baby a Cripps volal z okénka kajuty: "To je nejprapodivnější pobřeží, jaké jsem kdy viděl. Loď reje nosem do mělčiny a hloubkoměr ukazuje čtyři tisíce osm set dvacet čtyři metry. Ať mě šlak…"
"Snad bychom neměli po tom blátivém poloostrově příliš dupat," řekl Harrison. "Jestli je hned vedle něj taková hloubka, je docela dobře možné, že je to jenom tenký plát ledu, který plave po hladině."
"Hej, Crippsi," zavolal kapitán Hank, "popojeďte s lodí kousek dál… Támhle je kousek pobřeží bez bahna."
Cripps kývl a zmizel v okénku.
Po chvilce katamaran přirazil bokem plováku ke břehu pod skalní stěnou a dá Costa vyhodil dvě pevninové kotvy. Jedna se zachytila, druhá sklouznula a se skřípavým zvukem do vody. "Caramba," křikl Argentinec, "jako po skle."
Mezitím Cripps přitáhl na břeh plazmovou řezačku; vedly od ní do lodi nějaké kabely a hadice a všechno to nějak souviselo s lodní turbínou, kterou Argentinec spustil na volnoběh; příkré srázy chvíli duněly ozvěnou, dokud se na přístroji nerozsvítila červená kontrolka. "Umíte s tím zacházet?" zeptal se Grimshaw Crippse, který si nasazoval tmavé brýle.
"Já jo," řekl dotčeně Cripps.
Zeptal jsem se, proč to s sebou vozí; odpověděl, že to náramně řeže led, což bývá čas od času k nezaplacení. Díky tomu může Sugar Baby plout dlouho po sezóně a brát příplatky na pack ice.
"Nejdřív kousek té horniny," požádal ho Harrison.
"Nečumte do toho," řekl Cripps.a stiskl spoušť.
Z řezačky vyrazil oslnivý plamen a z průsvitné skály se zakouřilo. "Taví se to jako svíčka," řekl Cripps. "Jako nějaká umělá hmota, zatraceně."
Krátce jsem se podíval úzkou škvírou mezi prsty. Tam, kde se plamen plazmového hořáku zařízl do skloviny, praskaly velké bubliny a horkým vzduchem stoupaly vzhůru mastné saze; zároveň bylo cítit nasládlou vůni jako z čerstvě rozstrouhané mrkve.
"Stačí?" řekl Cripps a vypnul řezačku.
Kus, který vyřízl, vypadal jako komolý jehlan s otavenými hranami.
"Myslel jsem si, že by to taky mohl být křišťál," řekl Harrison. "Ale když se to tak snadno taví… Třeba je to vápenec. Alabastr. Jenže ten je zase poměrně měkký…" Strčil do vyříznutého kusu botou. "Poslyšte… Je to nějaké lehké."
Inženýr Grimshaw se sehnul a rukou v rukavici jehlan uchopil a zvedl. "A jak lehké." řekl. "Nejspíš by to ve vodě plavalo. Co říkáte? Mám to hodit do moře?"
"Dejte to sem," zabručel kapitán Hank.
Grimshaw mu jehlan podal; kapitán šel k okraji úzké plošiny, na které jsme stáli, klekl si a zvolna položil kus záhadné hmoty na vodu. Nepotopil se a plaval, při čemž se pod hladinu ponořil zcela zanedbatelný kousek. "Je to lehčí než led," řekl kapitán.
"Nedaly by se tím hořákem udělat schůdky?" zeptal se Harrison. "Támhle je svah trochu mírnější a sotva třicet metrů vysoký. Mohli bychom vylézt nahoru a podívat se, co je za těmi kopci…"
"Nejdřív vyřízneme kus té rolety se šroubem," řekl kapitán. "Kvůli tomu jsme to sem tahali."
"Rolety?" zeptal se Cripps. "Jaké rolety?"
Zavedli jsme ho na místo; vzápětí už plazmový plamen krájel tenkou vrstvu, kterou prosvítala zvlněná hmota. Bublalo to jako když se vaří mastná polévka, ve vzduchu bylo plno sazí, a mezi Crippsovýma rozkročenýma nohama odtékal pramínek rozžhavené horniny.
"Neroztavte ten šroub, nebo co to je," křikl mu do ucha Grimshaw.
Cripps vypnul řezačku a řekl: "Jel jsem na maximum a ta potvora vůbec nezabrala. O nic víc než sirka."
Sklonili jsme se nad odkrytým místem. "Počkejte chvilku, než to vystydne," řekl Cripps. A inženýr Grimshaw zavrtěl hlavou: "Teď už to opravdu vypadá jako roleta, co?"
Kapitán sebral pohozené veslo a jeho tupým koncem uhodil. Ozval se zvuk, jako když zaboucháte na plechová vrata garáže. "Taky to roleta je… Jenže z kdovíjakého plechu, když na to plazmová řezačka nezabrala."
"Řeže i titan," řekl Cripps.
"Pak je to ještě tvrdší," řekl kapitán Hank. "Máte něco, čím by se ta věc dala povolit?"
"Pereiro," obrátil se Cripps k lodi, "dones francouzák. Ten velký."
"Matice je pětihranná," řekl inženýr. "Francouz nám bude houby platný. Takhle lopatěvky…"
"Máme," řekl Argentinec. "Moment."
LOPATĚVOVY UNIVERZÁLNÍ KLEŠTĚ neboli lopatěvky, patent ruského inženýra Lopatěva, mají místo normálních čelistí pohyblivé segmenty, nastavitelné na jakýkoliv tvar.
Když máte po ruce lopatěvky, povolíte všechno na světě, ať to má tri hrany, pět hran, nebo třeba jedenáct. Aspoň tak mi to vysvětlil inženýr Grimshaw, zatímco jsme čekali na Argentince.
Da Costa přinesl nástroj, který vypadal jako poněkud složité kleště s dvojicí půlmetrových rukojetí. Inženýr nasadil segmenty na matici a zajistil je šroubem, když se sevřely kolem pěti hran. Chvíli se s maticí marně potýkal, až mu kapitán řekl: "Není to levý závit, pane Grimshawe?!"
"Taky že je," zabručel inženýr, když zapáčil na opačnou stranu. "Už to jde."
Chvíli jsme si matici podávali. Grimshaw řekl, že na tak tvrdý kov je dost lehká. Cripps poznamenal, že to není normalizovaný závit. Harrison zíral na šrouby trčící z plechu, a mhouřil přitom jedno oko. Nakonec kapitán zastrčil matici do kapsy. "Pojďte udělat ty schody," řekl.
K místu, které jsme vybrali, kabely plazmové řezačky nestačily. Tesat schody do svislé stěny nemělo smysl, nikdo z

nás nebyl alpinista a také jsme na to neměli patřičné vybavení. Nakonec jsme se vrátili na Sugar Baby; kapitán Hank řekl, že se pokusíme ostrov obeplout v co největší blízkosti a podíváme se po nějaké skulině, kterou by se dalo proniknout za příkré stěny.
Netrvalo dlouho a jednu jsme našli; byla to úzká, nahoře uzavřená rozsedlina, která vypadala jako tunel, vedoucí do nitra hor.
Harrison šel s kapitánem Hankem vpředu, za nimi Pereira dá Costa a Cripps. Potom Grimshsaw a nakonec já a Wang. Zeptal jsem se ho, co si o tom všem myslí.
"Všecky ostlovy se hýbají, pane?" řekl. "Moje infolmace mohou být neúplné a lad bych si je doplnil."
"Proč se ptáš? Tenhle se přece nehýbá."
"Maloučko a pomalu, pane… Cítím to v chodidlech."
Chtěl jsem na to upozornit Grimshawa, když se vpředu ozval kapitán Hank. "U všech zauzlených chaluh," halasil a mával svítilnou, "tohle je přece potrubí."
Natlačili jsme se k němu. Průsvitná hmota tady končila a pokračování tunelu skutečně připomínalo vnitřek objemné roury. Povrch byl stejně rýhovaný jako plech, který jsme odhalili pod sklovitou vrstvou na pobřeží. V pravidelných vzdálenostech bylo cosi jako švy. Průměr kruhovité chodby mohl měřit něco kolem dvou a půl metru a ztrácel se ve tmě.
"Podle smradu to bude kanál," řekl Cripps.
"Jo, smrdí to řádně," souhlasil Pereira da Costa.
Pod Grimghawovýma nohama zaduněla plechová rýhovaná podlaha. "Něco tu leží," ozval se hlas, zkreslený ozvěnou. "Nic velkého, sotva půl metru…" Na chvilku se odmlčel.
"Tak co je to, sakra?" houkl kapitán Hank.
"Já vám to přinesu," odpověděl inženýr. "Naštěstí mám rukavice… Hrom do toho, trhá se to."
Tlačili jsme se kolem rozbředlé hromádky, ze které trčely otrhané ploutve a ošklivé, šavlovitě zahnuté zuby. "V životě jsem takovou potvoru neviděl," komentoval svůj nález Grimshaw a držel přitom ruku v rukavici daleko od těla.
Harrison si klekl k rybě, ucpávaje si přitom dvěma prsty nos. V druhé ruce držel svítilnu.
"Takové mají v mořském muzeu v Mirném," řekl jsem. "Chovají je v přetlakové nádrži potmě a návštěvníci je pozorují infrabrýlemi."
"Tahle svítívala sama," řekl Harrison. "Je to hlubinná ryba… Nejspíš melanocetus. Pokud se dá z těch zbytků soudit, snad melanocetus johnsoni. Ačkoliv zase – na melanoceta johnsoni je to moc dlouhé. Taky ty ploutve… Já nevím. Poslyšte, možná, že je to nějaký docela neznámý melanocetus."
"Harrisoni," řekl jsem.
"Kdyby to bylo v lepším stavu," vzdychl Harrison. "Tohle do Vandy nedovezeme."
"To bych řek, že ne," odplivl si Cripps. "Něco takového mi nesmí na loď."
"Mě by zajímalo, jak se to sem dostalo," řekl Grimshaw. "Přece to není létající ryba."
Harrisona to pohoršilo. "Prosím vás… Exocetus? Kde by se tady vzal? A i kdyby – copak by doletěl tak daleko od ústí tunelu, i kdyby se mu podařilo strefit se dovnitř? Eh… Že tady vůbec vedu takové pavědecké debaty…!"
Grimshaw se sehnul a svítil si pod nohy. "V těch rýhách je bahno," řekl. "Podobné jako na tom poloostrově."
"Na co čekáme?" skuhral kapitán. "Tak se hněte, k čertu."
Překročili jsme zdechlinu a jeden po druhém vešli do stoupající kruhové chodby. Nebyla delší sta metrů a po chvilce nepříjemné chůze po kluzkém povrchu jsme vyšli do sluncem ozářeného prostoru. Mlha zmizela právě tak náhle, jako se předtím objevila.
Pokud zrak romantikův jen lehce klouzal po vrcholcích, třpytících se v paprscích letního slunce, bylo to pohádkové údolí. Jenže vrcholky by měly mít nějaké pokračování, svahy, úpatí, nemluvě o svěžím zeleném pažitu, zavlažovaném horskými bystřinami. Sneslo by se tady i takové útulné hnědé jezírko, jaká jsou v Bungerově oáze. Nebo aspoň sníh a pár tučňáků; když už by nezbylo na císařské, tak aspoň těch mrňavých adélek. A konečně – stačil by i jenom ten sníh. Nic takového tady nebylo. Hory končily pár metrů pod vrcholky a všude, kam jsme dohlédli, jakési obrovské nosníky z profilovaného plechu podpíraly zprohýbané plechové stěny, naklánějící se hrozivě dovnitř. Pod nohama jsme měli podlahu z plechových plátů, která se táhla do středu obrovitého mělkého kráteru, kde se zdánlivě měnila v ledovou plochu, zrcadlově se lesknoucí v paprscích slunce.
"Nemám ponětí, co to vlastně je," řekl kapitán Hank. "Hm aby…"
"Něco mi to připomíná," řekl jsem. "Ty podepřené stěny vypadají jako kulisy nějakého starého divadla. Viděl jsem jednou s Gusem Cavallem Metropolitan Operu… Z hlediště jste koukali na barák s balkónem a zezadu na tom bylo načmáráno My Fair Lady. Taky tam byly takovéhle podpěry, jenže dřevěné."
"Samozřejmě poněkud menší," řekl Grimshaw.
Kapitán opovržlivě zafuněl. "Divadlo…?!"
"Moc bych za to nedal, že jsou ty plechové stěny podklad pro ten falešný led na druhé straně," řekl Grimshaw. "Jen se podívejte, jak jsou nepravidelně zprohýbané… A podpěry jsou v naprostém pořádku, nic zborceného… Je to tak hrbolaté od začátku. Stěny se všude naklánějí dovnitř jistě i na opačné straně toho – údolí. Ovšem, je to armatura. Nejdřív udělali nahrubo plechové stěny toho horstva a pak to pokryli falešným ledem. Možná nastříkali…"
"Co to plácáte, pane Grimshawe?" utrhl se na něj kapitán Hank. "Udělali horstvo… Nastříkali falešný led…! Ale kde, hrome?!"
"Co Supervize?" řekl inženýr. "Takováhle dekorace by pro ně nemusela být žádný velký problém."
"Proč by stavěli falešný ostrov, když mají kolem Mac Murdo pravých, kolik si jen vzpomenou?" řekl jsem. "Nehledě na to, že mohou postavit zmenšené makety. Na kolik by tohle přišlo?"

"Byl to váš nápad," pokrčil rameny Grimshaw.
"Kdepak by asi Supervize přišla k pětihranným matkám a tomuhle neznámému materiálu?" řekl Harrison. "Vypadá to, že to bude všechno tatáž hmota. Co říkáte, inženýre?"
Grimshaw přikývl. "Má tady někdo nůž? Zkusil bych do toho pořádně rýpnout… Nůž nebo třeba šroubovák."
Pereira vytáhl dlouhý, na konci rozšířený nůž na tresky a podal ho Grimshawovi.
"Vidíte," řekl inženýr, "je to tvrdé jak diamant."
Špička nože klouzala po plechu pod nohama stejně jako po jednom z nosníků. Grimshaw vrátil nůž Argentinci, který palcem vyzkoušel otupený hrot a zaklel.
"Co takhle podívat se kousek dál?" řekl Harrison.
"Já bych se radši vrátil," prohlásil Cripps. "Na lodi je jenom pan kadet…"
"Čert ho vezmi," zabručel kapitán. "Když se teď vrátíme, nebudeme o nic chytřejší než předtím."
"Kde se moc ptá, moc se doví," řekl Cripps.
"Nikdo vás nenutí, ke všem sakrům."
"Jsem pro kompromis," řekl Harrison. "Pojďme se podívat aspoň na břeh toho zamrzlého jezera, nebo co to je."
"Nemělo by to být zamrzlé," řekl Cripps. "Je sedm stupňů nad nulou… Aspoň bylo, když jsme opouštěli loď."
"Nejspíš to bude zase to zatracené sklo," řekl kapitán.
Nešli jsme déle než minutu – Wang mi později řekl, že okraj té neuvěřitelné věci byl osmdesát čtyři metry od východu z kruhové chodby.
Když jsme zastavili na místě, kde plechová podlahy končila, viděli jsme rozsáhlou kruhovou plochu, průhlednou do nedozírné hloubky, která přecházela do modravých temnot. Nejdříve se nám zdálo, že je to tabule skla, obrovité okno, vedoucí do ledového inferna; ale pak jsme si uvědomili, že uvnitř nemůže být volný prostor. Byl to gigantický kus průhledné hmoty, v níž jako bublinky pluly tisíce a tisíce provrtaných kamínků; jenže to nebylo všechno.
Groteskní lidské postavy, uvázlé jako mouchy v jantaru, jako by k nám vzpínaly paže v gestech nesmírného utrpení. A v hloubce pod nimi se vznášela nakloněná loď, na jejímž boku byl dobře čitelný nápis: MARQUERITA – VALPARAISO.
V té chvíli se na nás vrhla hrůza.
Koukal jsem na špičku nějaké boty. Měla legrační kožešinové lemování a byla mi povědomá. Potom jsem kousek od ní objevil druhou. Chvíli jsem dumal, odkud ty šviháckébotičky znám. Nakonec mi došlo, že jsou to moje boty, ve kterých vězí nohy. A ty ke mně byly pevně přidělané.
Zvedl jsem svůj zrak a setkal se s krhavým pohledem kapitána Hanka. Potom jsem zaslechl hlas, který řekl: "Pánové budou zaklátko v naplostém požádku."
Samozřejmě, byli jsme v kajutě Sugar Baby, kde taky jinde. Támhle je přece Cripps… a tuhle inženýr z lodi Crazy Fellow. Jmenuje se Grimshaw. Plujeme na Doughertyho ostrov… Na Ostrov hrůzy.
V té chvíli se kapitán Hank s pravidelným přídělem zauzlovaných chaluh a mořských prasat zeptal, proč je tady, proč není na ostrově, proč si na nic nemůže vzpomenout a ještě na pár dalších maličkostí. S podobnými dotazy se přidali i Grimshaw, Harrison a Cripps. Jenom Pereira da Costa se na nic neptal – ležel na zádi na jednom z kavalců a měl na hlavě plastický obvaz. Vedle něj se povaloval kadet Pope s nepřítomným výrazem a monoklem na oku.
"Lad to pánům vysvětlím," řekl Wang. "Na ostlově došlo k náhlému nápolu na ctěnou mozkovou kůlu vážených pánů, z nichž každý sám o sobě je jasnou zžítelnicí oka Buddhova, sedícího –"
"Ušetři nás té čínské zdvořilosti, Wangu," řekl jsem. "Buď racionální materialista, nebo se zblázním."
"Plostě to začalo blučet," zjednodušil svou zprávu Wang.
"Aha," řekl Grimshaw. "Ten infrazvuk…"
"Nejen to," řekl Wang. "Taky mltvoly ve skle."
Najednou se nám vybavilo všechno.
"Fuj," řekl Cripps. "To bylo něco příšerného."
"Byla to Marquerita," řekl kapitán. "Zalitá do toho svinstva s celou posádkou. Nikdy bych tornu neuvěřil, nevidět to na vlastní oči."
Vzpomněl jsem si na tisíce kamínků, ale nijak jsem se o nich nešířil. Radši jsem se zeptal, jak jsme se dostali na palubu Crippsova katamaranu.
"Pokud to pánům nebude tlapné…"
Ujistili jsme ho, že nám to trapné nebude. Načež nám s upřímností androidům vlastní, neboť už v kolébce v ANTARCTIC ELECTRONICS zakódovanou, vyprávěl, jak jsme se nedůstojně rozutekli na všechny strany, když se do nás opřel infrazvuk – pokud to ovšem infrazvuk byl. V každém případě se k tomu přidal pochopitelný šok z té hrůzy pod námi. Ani jeden z nás nevydržel, utíkali jsme, kam nás nohy nesly, dokud jsme neztratili vědomí, čímž se všechno zjednodušilo. Wang nás posbíral a jednoho po druhém odnesl na Sugar Baby. Potom mu chvíli trvalo, než přesvědčil kadeta, aby spustil turbínu a odjel s lodí do bezpečné vzdálenosti, při čemž kadet přišel ke svému krásnému monoklu.
Když jsme byli mimo dosah nízkofrekvenčního vlnění, probrali jsme se sami, což Wang předpokládal a dal se klidně do přípravy dalšího gáblíku – po tom, co ošetřil Argentince, který naboural hlavou do jedné z kovových podpěr falešného horstva.
"U všech rezatých řetězů," řekl kapitán Hank, když můj elektronický Číňan dokončil své vyprávění. "Prvním zákonem androida je co?"
"Člověk nedotknutelný," řekl Wang.
"Aha," pokývl kapitán. "A kadet Merchant Marine není člověk?!"
"Použil jsem výjimky, pane, ktelá plaví, že plvní zákon je možné polušit tehdy, když je tšeba za cenu toho polušení

plospět většině. Samozřejmě jsem si byl vědom, pane, že ani tak nesmí dojít k tlvalému poškození. Od monoklu ještě nikdo neumžel pane… Neumím zacházet s tulbínovým motolem – a pan kadet mě plaštil plvní."
"Poslyšte," řekl mi kapitán, "ten váš Číňan by se uživil jako advokát."
"Velice mě těší pánovo uznání," uklonil se Wang kapitánovi. "Ale já ladši vykonávám dlobné domácí pláce. Nedostanu se pšitom do konfliktu se svou vloženou plavdomluvností."
"Budu si stěžovat, pane," ozval se najednou Pope.
Kapitán vstal a vypadal, že ho vlastnoručně hodí přes palubu; zažehnal to Wang konvicí čaje a hromadou sendvičů. Až se někdy dostanu do maléru, vezmu se ho jako obhájce.
Během jídla jsme mlčeli. Když jsme spolkli poslední sousta a pili čaj, vzpomněl jsem si, co mi říkal Wang v tunelu. Předhodil jsem to k diskusi a na kapitánův dotaz Wang vysvětlil, že má mnohem citlivější ústrojí rovnováhy než my, tudíž zaregistroval, že se ostrov houpe sem a tam. "Velice nepatlně a zvolna, pane," dodal. "O tši celé dvě plomile stupně."
"Neprovedli jsme kontrolní měření," vzpomněl si Cripps.
Gonia G 5, Mount Sidley, Mys Hoorn a Auckland 090 potvrdila: 59°21, 03" – 119°07, 12"W.
"Haló, Sugar Baby," ozval se najednou reproduktor.
Cripps cvakl přepínačem. "Sugar Baby, příjem."
"Tady Mike Lou Rustle," pokračoval hlas. "Jestlipak máte na palubě pana Bigse, toho novináře, co dělá pro South Victoria Land News?"
"Jistě, pane." řekl Cripps.
"Skvělé," na to Rustle. "Obával jsem se, že se dá zapřít."
"Co račte?" zeptal jsem se. "Snad už nebalíte kufry?"
Rustle se zasmál. "Chtěl jsem vám zopakovat svůj návrh."
"Předem se zamítá."
"Předpokládal jsem to," vzdychl. "Smůla. Poslyšte, příteli… Pohovořil jsem si po vašem odchodu s chlapci, kteří – no, však víte. Doletěl jste na místo určení bez mezipřistání a účastnil jste se jisté veselice na China-man Quay… Ti vaši dva společníci zcela prokazatelné ochořeli z nezdravého průvanu ve vaší přítomnosti, aniž by se vás to nějak dotklo. Víte, co to pro mě znamená? A teď, jak to vypadá, jste objevil ostrov našeho společného přítele Parsonse, ať mu dá bůh lehké odpočinutí. Neboje to snad nějaký jiný ostrov?"
"Máte bujnou fantazii, Rustle," řekl jsem. "Nemám ponětí, o čem mluvíte."
"Ale jděte," odpověděl. "Mám tomu snad rozumět tak, že jste si za moje peníze udělal výlet po moři? Pokud vidím, kotví Sugar Baby od toho roztomilého pobřeží sotva půl míle daleko. Už jste se po něm prošli?"
"Jediné pobřeží, které vidím z okna, je Rossova Bariéra," řekl jsem. "Přesněji oblast Velrybího zálivu."
"Kapitán vás zřejmě nepoučil, že vysíláte nepřetržitý identifikační signál, který určuje vaši polohu na padesát devět dvacet jedna a sto devatenáct nula sedm," zasmál se Rustle. "K Velrybímu zálivu to máte nějakých osmnáct set kilometrů… Stejně jako já."
"Co tím chcete říct?"
"Že kotvím půl furlongu od vás," odpověděl. "Vy neznáte mou soukromou ponorku? Jmenuje se Leviathan a má náramné vybavení, které, přiznávám, je trochu proti předpisům. Například magnetická torpéda…"
Kapitán Hank houkl: "Co to povídáte o torpédech?!"
"To je prostě jenom taková pojistka," řekl Rustle. "Chci si v klidu prohlédnout ostrov – a rád bych se potom s vaší společností setkal osobně. Právě proto vám poctivě říkám o své výzbroji, kterou bych ovšem nerad použil. A také ji nepoužiju, pokud nespustíte motor."
"To je pirátství," řekl kapitán Hank.
"Vskutku, v dobách mého mládí se tomu tak říkalo," zasmál se Rustle. "Byly to veselé časy."
"Zavoláme o pomoc," řekl kapitán. "A taky nezapomeňte, mizerové, na náš orientační signál."
"Už chvíli vás rušíme," řekl Rustle. "Líp se dovoláte lahvovou poštou. Váš signál samozřejmě běží… Nejlíp uděláte, když budete hodní. Nespouštějte motor… Až si prohlídnu zdejší turistické zajímavosti, přijdu na kus řeči."
"Budete náležitě přivítán," řekl kapitán Hank a div že se přitom nezalkl.
"V to doufám," odpověděl Rustle. "Nashledanou."
Stáli jsme na tenké podlážce levoboční plošiny nad plovákem a podávali si triedry. Jenom Wang žádný nepotřeboval. Viděli jsme, jak se v těsné blízkosti ostrova vynořil lesklý trup ponorky; bylo snadné rozeznat postavy v šedých kombinézách, které se vyrojily na úzkou palubu.
"Který je Rustle?" zeptal se kapitán Hank.
"Ten ulízaný blonďák," řekl jsem.
"Mít tak pušku se zaměřovačem," řekl inženýr Grimshaw.
"Plácáte nesmysly, pane Grimshawe," zavrčel kapitán. "Kdybyste vystřelil, vrátili by nám to. Na Sugar Baby stačí torpédo velikosti banánu."
"A já ho chtěl namouduši volit," vzdychl Cripps. "To je ta naše demokracie, pánové. Dáte hlas pirátovi, protože nám od rána do večera cpou do hlavy, že je to lidumil."
Z kajuty se vybelhal Pereira da Costa, odplivl si do vody a zabručel: "Ten chlap je blázen… Co si myslí, že uděláme, až se vrátíme do Mac Murdo?"
"Vůbec nepočítá, že se vrátíme," řekl jsem. "Je to veliký gangster. Vím o něm, že zapálil rejdařství v Southamptonu a nastrčil za sebe do požářiště mrtvolu nějakého chudáka, aby se vyhnul vyrovnání s akcionáři."
"Prosím vás – kdy?" zeptal se Grimshaw.

"V roce 1852," řekl jsem.
"Ha – ha!" udělal Grimshaw. "Vypadá mladší, vtipálku."
"Spustili člun," řekl kapitán Hank. "Plují přímo k tunelu."
"Měli bychom něco udělat," řekl Harrison.
"A co?" vztekal se Cripps. "Co můžeme udělat? Rádio nám ruší, a když spustíme motor, poletíme ke všem čertům – v tom lepším případě. Pánové, já bych se radši neviděl."
"Máte nouzové výpustě paliva?" obrátil se na něj Grimshaw.
"Samozřejmě… Co má být?"
"Zbavili bychom se sice úplné možnosti pohybu… Ale okamžitě by nás zaregistrovala stacionární družice a upozornila cleanery."
"U všech mořských sviňuch," řekl kapitán Hank, "to není špatný nápad."
Zeptal jsem se, oč se jedná; inženýr mi vysvětlil, že nouzové výpustě paliva jsou na lodi proto, aby bylo v havarijní situaci možné zbavit se naráz několika tun přítěže. A pokud družice objeví na hladině skvrnu, upozorní cleanery, což jsou rychlé vzducholodi ANTARCTIC LIFE-SERVICE, speciálně vybavené pro likvidaci nežádoucích nečistot v mořské vodě.
"Jsme od nich půl míle," řekl kapitán Hank. "Nepoznají to… Ostatně – Sugar Baby používá superlehké palivo, které nijak nápadnou stopu nezanechá. Za pokus to stojí."
"Víte, na kolik to přijde?" řekl Cripps. "Na to, co mám v nádržích, bych mohl plout do zimy."
"Nějaké prachy ještě mám," řekl jsem.
"Jo, u Rustla," ušklíbl se Cripps. "Říkal jste, že u něj máte otevřený účet. Takhle lusknete prsty…"
"Nějak jsme se nepohodli," řekl jsem.
Cripps vlezl do kajuty; díval jsem se otevřenými dveřmi, jak strhl plombu a zmáčkl tlačítko. Ozvalo se tiché šumění a kolem katamaranu se začal šířit nasládlý zápach, dráždící ke kašli. "To není špatné," liboval se kapitán Hank. "Za pět minut mají v ALSS poplach."
"Za jak dlouho tu budou?" zeptal jsem se.
"Mohli by to stihnout za dvě a půl hodiny," řekl inženýr Grimshaw. "Pokud poletí z nejbližšího letiště ve Wrigleyově zátoce."
Dvě a půl hodiny, to není mnoho. Ale může to znamenat hodně, když jde o kejhák.
Za necelou půlhodinku jsme viděli, jak se člun vrací k ponorce. Rustle stál na přídi a cosi volal na muže na palubě Leviathana. "Vypadá to, že chtějí přirazit přímo ke břehu," řekl kapitán Hank. "Stejně jako to udělala Sugar Baby."
Leviathan se vzápětí skutečně pohnul a zvolna klouzal k ústí tunelu; bylo vidět, jak se z přídě vysouvá rozeklaný hák, zavěšený na řetězu.
"Nemají vakuovou kotvu," řekl Cripps. "Vyhazují grapnel."
"To je nešikovné, když se chcete rychle odpoutat," řekl Grimshaw, "ale za to pořádný grapnel drží líp než jakákoli pneumatika."
Rameno kotevního mechanismu, obsluhovaného z vnitřku ponorky, dopravilo několikaramennou kotvu k ústí tunelu. Hned nato vysunuli z Leviathana lávku a několik mužů po ní přešlo.
"Nesou zajišťovací skoby," řekl kapitán. "Vypadá to, že se zařizují na delší pobyt."
"To se nám jenom hodí," řekl Cripps. "Koukejte, otevírají přední průvlak… Jako kdyby se chystali něco vyložit."
"Nejspíš totéž co my," řekl inženýr.
"Myslíte plazmovou řezačku, pane Grimshawe?"
Harrison řekl, že je to pravděpodobné. Jistě chtějí vzít vzorky. "Rustle a vzorky?" řekl jsem. "Spíš si chtějí otevřít doly, Tommy. Pokud sis nevšiml…"
"Všiml," kývl Harrison.
Grimshaw, který si vzal od Crippse triedr řekl: "To není plazmová pila… Je to laser. A pořádný."
Střídali jsme se v zírání do triedru a muži v ponorce pomalu stěhovali přístroj po lávce k ústí tunelu. Za nimi další člen posádky odvíjel kabel z velkého bubnu.
"Myslíte, že jim kabel vystačí až tam?" zeptal se Harrison. "K té – věci?"
"Na tyhle bubny navinete i kilometr," řekl Grimshaw.
Muži s laserem zmizeli v ústí tunelu, jenom kabel se za nimi odvíjel.
"Teď by je měl posednout ten amok," zabručel Argentinec. "Moc rád bych se na to koukal."
"Takovíhle prevíti mají štěstí," řekl jsem.
Cripps zahučel, že na každého jednou dojde..
Další půlhodinu se nic nedělo a Wang nám vnutil pár sendvičů. Na ponorce muž u bubnu brzdil a zase povoloval, zřejmě podle pokynů, které dostával radiem. Jiný muž se opřel o zábradlí a díval se na Sugar Baby.
"Přestali odvíjet," řekl Cripps.
Mlčeli jsme, dojídali chlebíčky a čekali.
Po chvíli se ozval vzdálený zvuk jako sykot unikající páry, k němuž se přidalo táhlé zahučení a hřmot. "To je laser," řekl Grimshaw. "Nadělá spoustu rámusu."
"Co s tím chtějí, u všech čertů," řekl kapitán. "Vypreparovat Margueritu?"
Nad skalami se zvedl proužek dýmu.
"Pane," řekl najednou Wang, "ostlov klesá."
"Cože, Wangu…?!"
"Ostlov klesá, pane," opakoval Wang. "Zatím jenom centimetl za sekundu, ale zlychluje se to. Teď už čtlnáct milimetlů.

Šestnáct. Dva centimetly, pane."
"Zatraceně," zaláteřil kapitán Hank, "udělali tím prokletým laserem nějakou mizernou díru…"
"Šest centimetlů," řekl Wang.
"Podívejte se na ty skály," vykřikl Pereira. "Jen se podívejte na ty skály! Kácejí se…!"
"Nekácejí," řekl Grimshaw. "Sklápějí se dovnitř a u základny vysouvají. No ovšem, proto jsou tak zubaté… Jednotlivé hroty zapadají jeden do druhého… Uzavírají vodotěsně to údolí. Jsem rád, že tam nejsem."
"Sedesátosm centimetlů," oznámil Wang.
"Vždyť už je to vidět odtud," řekl Harrison. "Panebože!"
Ostrov se viditelně poroučel do hlubin; bylo vidět muže na přídi ponorky, jak se zoufale snaží pohnout s navijákem kabelu, který blokoval otevřený průvlak. Zatímco se skalní stěny nad nimi skláněly do nitra ostrova, zmizelo ústí tunelu pod hladinou a příď Leviathana začala klesat. Paluba byla brzy v takovém úhlu, že muži i s navijákem zmizeli v rozvlněném moři. Na opačné straně se z vody vynořily dva šrouby a kormidlo, zvedaly se stále výš, až Leviathan, beznadějně uvězněný vlastní kotvou, stál svisle jako šedivá věž; nějaký muž vylezl ze dvířek na můstku a ručkoval po anténním stožáru, až se mu podařilo přeskočit na plochou střechu ostrova, podobajícího se teď tabulovému ledovci. Rozběhl se pryč od moře; bylo vidět, jak ho voda dostihla, zamával rukama a snad vykřikl, načež zmizel ve víru a všechno s ním. Jenom moře ještě chvíli vřelo nad místem, kde se potopil Doughertyho ostrov.
Půl druhé hodiny nato se nad námi objevila vzducholoď Shenandoah VII, cleaner ALSS ze základny Wrigley Bay. Vysvětlování si vzal na starost kapitán Hank, který se naštěstí dobře znal s velitelem.
Potom jsme přečerpali z nádrží vzducholodi palivo a zamířili jsme do Mac Murdo, zatímco Shenandoah VII likvidovala mastnou skvrnu na klidné hladině oceánu.
"Neříkal jsem, že na každého jednou dojde?" komentoval to Cripps. "Zbyl po nich jen mastný flek."
Do rezidence guvernéra Johna Lewise Morgensterna jsem byl srdečně pozván krátce po tom, co VTP obsadila vilu nebožtíka Mike Lou Rustla. Byl to monumentální zátah, kterého se guvernér zúčastnil osobně, protože vzhledem k záhadnému ztroskotání Leviathana nehrozilo žádné větší nebezpečí. Pokud jsem slyšel, pes natrhl Tracymu kalhoty, což byla veškerá škoda, kterou policie utrpěla.
"Rád bych vám poděkoval, Bigsi," řekl mi guvernér, když mi potřásl pravicí.
"Myslím, že určitá částka, převedená na vaše konto, dostatečně vyjádří vděčnost, kterou k vám moje rodina chová."
Byl jsem rád, když mě pustil.
Na schodišti se poflakoval Westlake, jako když na někoho čeká. To se ví, čekal na mě. "Pane Bigsi," zaševelil, "madam by s vámi ráda prohodila pár slov…"
Jestli guvernér zářil zdravím, sebejistotou atakdále, vypadala Gladys Morgensternová ztrápeněji než posledně. Měla sice překrásný růžový chitón, kterým toho prosvitalo víc, než je mladému, hezkému a vůbec šarmantnímu muži zdravé, ale pod očima jí seděly namodralé stíny a hlas jí zněl o tercii níž. "Co vám říkal John?" zeptala se, když mi odpověděla na pozdrav a zaopatřila mě obvyklým FF bez ledu.
"Ale to víte… Jak se tak klábosí mezi chlapy," řekl jsem. "Prý je nu náramně vděčný a kdesi cosi. Taky jsem rád, že je s kontem 099765 konec. Když se to tak vezme, neangažoval jsem se v té věci jen ve vašem zájmu."
"Jenže s kontem 099765 není konec," vzdychla.
Tak tak, že jsem nepobryndal koberec od firmy KHA-DIW.
"Jak to? Vždyť je Rustle mrtvý, Gladys…?"
"O tom já nic nevím, Christy. Konto bylo převedeno na Johna pod novým kódovým označením."
"Chcete říct, že pan guvernér –"
"Ano, Christy. Byl v Rustlově vile a dva dni poslouchal ty nahrávky. Zničil jenom to, co se mu nehodilo… Přesněji řečeno jenom to, co se týkalo Morgensternů."
"A zbytek si nechal pro vlastní potřebu?"
"Přesně tak."
"Ale to je pěkné svinstvo."
"On tomu říká politika, Christy."
Tiše jsem za sebou zavřel, sešel do haly, vzal si od Westlakea klobouk a pomalu sestupoval po schodech ke svému vozu. V duchu jsem si říkal, že to pro mě nakonec nedopadlo nejhůř. To bylo poslední, co si pamatuju; strašlivá bolest mě srazila ze schodů a ztratil jsem vědomí.
Probouzel jsem se v mukách a pachu desinfekce, měl jsem úděsné sny, ve kterých jsem znova a znova prchal po dunící kovové podlaze před příšerami, tonul jsem v ledovém oceánu a počítal vlastni polámané kosti jednu podruhé, kousek po kousku.
Až jsem se jednoho dne probral do bělostné skutečnosti, slunce svítilo oknem do pokoje, měl jsem příšerný hlad a u postele seděl Tommy Harrison.
"Eh…," udělal jsem. "Jsem rád, že tě vidím, Tommy."
"To rád slyším," řekl. "Víš, že jsi byl mrtvý, když tě sem přivezli?"
"Spadla na mé guvernérova vila," řekl jsem.
"Vila stojí," odpověděl. "Ale ten tvůj regenerátor definitivně selhal."
"Regenerátor…?!" Konečně jsem se probral úplně. "Chceš říct, Tommy, že kiksnul ten Parsonsův kamínek? Že jsem spadl ze střechy…?"
"Tak, tak kamaráde. Sedm zlomených žeber, propíchnutá plíce, fraktura spodiny lebeční atakdále. Ale doktor Wellsh povídal, že to všechno nebylo nic proti tomu, že jsi měl paralyzovaná nervová centra…"
"Jo – to byla N-bombička, Tommy."

"Cože? Nervový plyn?!"
"Taky Mike Lou Rustle. Byl jsem u toho mordu na Chiriaman Quay. Jenom díky tomu kamínku jsem to přežil. A co jinak, Tommy?" zeptal jsem se.
"Doughertyho ostrov a zase Doughertyho ostrov," řekl.
Vybavila se mi přízračná scéna; obrovská bílá plocha, po které běží nepatrná postavička. Běží o život, ale moře je rychlejší. Nejdřív jsem spolkl sousto a pak jsem polkl naprázdno. "Cože, Tommy…? Ta bláznivá historka pokračuje?"
"Ponořil se jen sto padesát metrů, Christy."
"A-dál?!"
"Buduje se nad ním plošina pro vědeckou základnu BASE DOUGHERTY," odpověděl. "Kromě nás a Rusů jsou tam Frantíci s Trieste Boyem. Taky Angličani…
Němci tam mají Wilhelma Bauera… Spolupracují Belgičani, Japonci, Norové, Italové – zatím. Je to objev tisíciletí, kamaráde. Samozřejmě, že je to objekt mimozemského původu. Dole na dně je obrovitý naviják… Až se podaří odhalit princip, na kterém funguje, dostaneme to všecko na hladinu definitivně, remorkéry to odtáhnou do bezpečnějších vod a všecky světové vědecké instituce budou mít o zábavu postaráno. Jo – abych nezapomněl! Dostaneš Witzingerovu cenu."
"Díky tobě, Tommy."
"Nezapomeň na kapitána Hanka, Crippse a ostatní."
"Samozřejmě," řekl jsem, "jak bych mohl. Dokonce i ten frajírek Pope zaslouží uznání. Přinejmenším mu vyplatím bolestné za ten monokl… Už se ví, jak dlouho tam ta věc straší?"
"Dvanáct tisíc let. Plus minus padesát."
"A pořád to funguje…?!"
"Jenom chaoticky, Christy. Nahoru, dolů… Ten infrazvuk. Skutečně to pohlcuje radarové paprsky. Jinak nic nového nevíme. Ten prevít se zavřel jako škeble a zatím si nechce dát říct. Ale to se časem jisté vyřeší."
"A co ta sklovina – s vrakem Marguerity? Existuje už nějaká přijatelná hypotéza?"
Harrison pokrčil rameny. "Pokud je Doughertyův ostrov nějaká kosmická sonda, snad se tím výronem skloviny bránila poškození při kolizi s lodí… Ale taky je možné, že si ji prostě konzervovala pro výzkum."
"Musím tam," řekl jsem. "Kde mám šaty, hrome?"
"Jen si dej pohov," na to Harrison. "Nic ti neuteče. Agentura počítá s tvou exkluzivní reportáží… Nabídli mi slušné peníze, když s tebou budu spolupracovat po odborné stránce. Prý ti všechno obstarají, jestli se rozhodneš psát v posteli."
"Zatím stačí balík papíru a mark-pen," řekl jsem.
Harrison vstal. "Zařídím to," řekl. "Za hodinu mi startuje speciál MAC MURDO – BASE DOUGHERTY. Pozítří se zase stavím – snad už budu mít nějaké zajímavé novinky."
Potřásl mi rukou; jak jsem se za ním ohlížel, všiml jsem si kytice chryzantém na stolku u dveří. "Příště přines víc chlebíčků," řekl jsem. "Škoda kytek."
"Ty nejsou ode mě… Povídal doktor, že je poslala Gladys Morgensternová. Ani nevím, že se s ní tak dobře znáš."
"To víš," řekl jsem, "taková známost není k zahození."
"Zapomněl jsem, že už jsi pár dní neviděl noviny…"
"Vůbec nic jsem neviděl. Proč?"
"Morgensternovi se rozvádějí."
"Cože…?"
"Jo. Pro některé lidi je.to větší senzace než Ostrov hrůzy. A víš, koho si bude brát paní Morgensternová? Toho lamželeza z videofilmů… Ani si nevzpomínám, jak se jmenuje."
"Ten grázl," řekl jsem. "Tak tohle byl ten jeho prvotřídní byznis! Guvernéra má v hrsti starý Horace Dupont – a tomu se to zase náramně hodí, protože mu příbuzenské svazky přestanou bránit v návratu mezi politickou elitu. Eh, fuj."
"Není mi dost dobře jasné, o čem mluvíš," řekl Harrison.
"To nevadí, Tommy. Radši to zapomeň. A řekni doktorovi, kdyby zase přišly nějaké kytky, že jí vzkazuju –"
"Copak?" zeptal se Harrison s rukou na klice.
"Ať se jde vycpat," řekl jsem.

Konec